

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with a beard and short dark hair, wearing a white button-down shirt and dark suspenders, is shown from the chest up. He is looking down and to his right with a serious expression. His hands are positioned near his chest, and a handgun is visible in a holster on his left hip. The background is dark and out of focus.

HE WAS SUPPOSED TO
BE COLLATERAL DAMAGE ...
UNTIL HE BECAME SO MUCH MORE.

The Next Sin

THE SIN TRILOGY
BOOK II

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BEST-SELLING AUTHOR

GEORGIA CATES

BİR SONRAKİ GÜNAH

GÜNAH ÜÇLEMESİ: KİTAP II

GEORGIA CATES

İçindekiler

Telif Hakkı

Adanmışlık

1. Birinci Bölüm
2. İkinci Bölüm
3. Üçüncü Bölüm
4. Dördüncü Bölüm
5. Beşinci Bölüm
6. Altıncı Bölüm
7. Yedinci Bölüm
8. Sekizinci Bölüm
9. Dokuzuncu Bölüm
10. Onuncu Bölüm
11. On Birinci Bölüm
12. On İkinci Bölüm
13. On Üçüncü Bölüm
14. Bölüm On Dört
15. On Beşinci Bölüm
16. On Altıncı Bölüm
17. On Yedinci Bölüm
18. On Sekizinci Bölüm
19. On Dokuzuncu Bölüm
20. Yirminci Bölüm
21. Teşekkür

Alıntı: Acıdan Gelen Güzellik

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Yazar Hakkında

Georgia Yazarına Ait Diğer Kitaplar

Georgia Cates Books, LLC tarafından

yayınlanmıştır Telif Hakkı © 2015

Georgia Cates

Tüm hakları saklıdır.

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Georgia Cates'in aylık haber bültenine katılmak için [kaydolun](#). En son haberleri, ilk bakış tanıtımlarını ve sadece abonelere özel hediyeleri alacaksınız.

Düzenleme Hizmetleri Jennifer Sommersby Young

tarafından sağlanmıştır İç Tasarım [Indie Formatlama](#)

[Hizmetleri](#) tarafından yapılmıştır Fotoğraf [Nera Strand,](#)

[Black Beach Studios](#)

ISBN: 978-1-63452-377-6

J, F ve M'ye.

Sen benim hayallerimin gerçeğe dönüşmüş halisin.

CHAPTER ONE

BLEUMACALLISTER

SOUTHAVEN, MISSISSIPPI

Ben çalışmaya çalışırken en sevdiğim keman ve piyano düeti çalışıyor. Bir ofis olmadan üretken olmak giderek zorlaşıyor. Kiralık evimizdeki yatak odamdan serbest araştırma yapmaya çalışmak? Zorlayıcı.

"Time Forgotten" şarkısı çalışıyor. Ne zamanın ne de Sinclair Breckenridge'in unutulmadığını hatırlatıyor. Aramızda üç ay ve dört bin milden fazla mesafe var. Bu yeterli değil. Sürekli onu düşünüyorum. Ve bu lanet bir sorun.

Günah'la ilgili düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp son özel dedektiflik işimin fotoğraflarına göz gezdiriyorum - aldatan kocasının kışını duvara çivilemek isteyen acılı bir eşin açık bir vakası. Eskimiş bilgisayarımın trackpad'i takılıyor ve suçlayıcı fotoğraf koleksiyonumda hızla ilerliyor.

"Kahretsin!"

Müvekkilimin kocası ve sevgilisinin görüntüleri önümde uçuşuyor, her bir resim bir durak sahnesi gibi yanıp sönüyor.

İkinci kez izlemek istemediğim bir film. Durdurmak için trackpad'e öfkeyle vuruyorum.

"Durun. Dur. Dur. Dur, seni orospu çocuğu."

Dizüstü bilgisayarım biraz fiziksel tacizden sonra nihayet itaat ediyor, ancak Sinclair Breckenridge ve benim birlikte sahip olduğum tek ve tek görüntüde durmadan önce değil.

Vay canına... Tesadüfe bak. Bu bilgisayarda binlerce resim var. Bunun üzerine düşme ihtimali nedir?

Bu karma. Ya da kötü büyü. Bilemiyorum. Belki de evren bana işkence etmek istiyordur.

Önümdeki fotoğraf Thane ve Isobel'in kır evindeki kabul törenim sırasında dans ederken çekilmiş. Etrafımız mum ışığının yumuşak parıltısıyla çevrili ve Sin elleriyle yüzümü okşuyor. O anla ilgili her şeyi hatırlıyorum. Bana özel olduğumu söyledi ve sonra eğilip alnımdan öptü. Bana beni sevdiğini söylememişti ama sanırım o üç kelimeyi söylemek için mücadele ediyordu. Gözlerindeki bakışı tanıdım çünkü bunu bir süredir kendi yansımamda görüyordum.

Bu resimden kaçınıyorum. Ona bakmak aptal kalbimi yeniden kırıyor. Onu çöp kutusuna sürüklemeli ve sonsuza dek silmeliyim. İstiyorum ama tetiği çekecek gücü kendimde bulamıyorum. Bugünlerde bu benim için ortak bir sorun gibi görünüyor.

Telefonumdaki resmi keşfettiğimde uçakta eve dönüyordum. Keşke tekrar yere inene kadar görmemiş olsaydım. Birlikte olduğumuz görüntü beni uçağın ortasında tam bir panik atağa sürükledi. Kendimi sakinleştirmek için küçük tuvalete girmek zorunda kaldım. Şanslıydım. Bölüm kötü olanlardan biri değildi ama kapalı bir alan eksikti.

Boğulacakmış gibi hissettiğinizde uygun havalandırma daha kötü olamazdı.

Edinburgh'dayken binlerce fotoğraf çektim. Sin'e ait en az beş yüz fotoğrafım olmalı - çoğu samimi, çünkü genellikle farkında değildi. Bunlar benim favorilerim. Ben her zaman kameranın arkasındaydım ve asla önünde olmadım, bu yüzden hiçbir fotoğrafımda birlikte değildik. Bu yüzden buna çok değer veriyorum. Bu anı yakalamak için telefonumu kullanan kişiye çok teşekkürler.

Ekrana dokunuyorum. Parmağımı yüzünde gezdiriyorum ama gerçeğine hiç benzemiyor. Gözlerimi kapatıyorum, böylece ensesinin tenimde nasıl hissettirdiğini hayal edebiliyorum.

Nadiren sakal bırakırdı. Yüzündeki kılları her zaman kısa ve dağınık tutardı. Ve buna bayılırdım, özellikle de sırf ciyaklamamı duymak için yüzünü vücudumun ortasına doğru sürüklediğinde. Ama en güzeli külotumun ağını kenara itip çenesini bacaklarımın arasında aşağı yukarı sürtmesiydi.

"Lanet olsun, Bleu. Bu o, değil mi?" Omzumun üzerinden Ellison'ın sesini duyunca irkildim. "İskoçya'da birlikte olduğun adam bu."

Çok aptalım. Gizlice yaklaşıp beni bu fotoğrafa bakarken yakalamasına izin verdiğime inanamıyorum. Meşguldüm. Tek bahanem bu.

Ellison, Sin ile olan ilişkim hakkında beni durmadan sorguladı. Belirsiz davrandım. Sadece bilmesi gerekenler bazında. Bu da ona hiçbir şey anlatmadığımı anlamına geliyor. Ama anlatmak istiyorum. Kalbimdeki bu dayanılmaz acının hafifleyeceğini söyleyecek birine ihtiyacım var.

"Evet." İşte benim Breck'im. Kabulüm omuzlarımdan bir ton tuğla kaldırmış gibi hissettiriyor.

"Vay be. Bu çok seksi Scottie."

"Biliyorum." Çenemi elimle desteklerken iç geçiriyorum. Bu dünyada babam dışında beni olduğum gibi kabul eden tek erkeğin yakışıklı yüzüne bakıyorum.

İki adam. İkisi de içimde taşıdığım karanlığı biliyor. Ama yine de beni seviyorlar.

Birini kaybettim. Diğerini de kaybediyorum. Ve bu beni öldürüyor. "Tanrım, Bleu. Seni nasıl tuttuğuna bak... Sen onun her şeyisin. Onu nasıl bırakıp gittin bilmiyorum."

Ölümle burun buruna geldiğinizde neler yapabileceğinizi bilseniz şaşırırsınız.

"İşim bitmişti."

"Bana bu konuda hiçbir şey anlatmadın. Ya da ondan. İyi miydi?"

Birlikte olmanın onun için nasıl bir şey olduğunu anlatmak için kullandığı kelimeleri hatırlıyorum.

"Şimdiye kadarkilerin en iyisi."

"Onu bir daha göremeyeceğini mi düşünüyorsun?" "Hayır." Yaşamaya devam etmek istiyorsam görmeyeceğim.

Ellison'ın destekleyici elini omzumda hissediyorum. "Bu çok kötü, kardeşim."

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

Ellison yatağıma uzandı. "En azından şimdi son üç aydır neden kara kara düşündüğünü anlıyorum. O yakışıklıyı kaybetmenin yasını ben de tutardım. Ama artık dışarı çıkma ve hayatına devam etme zamanı. Bu evde oturup bir daha asla sosyalleşemezsin."

Gerçekle bağıını mı kopardı? "Hiç sosyalleşmediğimi hatırlatmama gerek var mı? Bu benim için yeni bir şey değil."

"Ama daha önce ne kaçırdığınızı bilmiyordunuz. Harika seksin tadına baktın. Artık geri dönüş yok." "Başka biriyle seks yapmak istemiyorum." Hiç kimse Sin'in hissettirdiği gibi hissettiremez. Bunun sadece bir hayal kırıklığı olacağından eminim, bu yüzden denemenin bir anlamı yok.

"Anladım. Bu gece dışarı çıkıp bir sonraki yatağını bulmak zorunda değilsin ama dışarı çıkmak zorundasın."

Kim demiş? "Hayır, bilmiyorum."

"Lütfen, Bleu. Bu gece birkaç iş arkadaşımınla Memphis'e gidiyorum. Beale Sokağı'na gideceğiz."

Beale, Memphis'in Bourbon Caddesi versiyonudur. Polisten devriye gezmek için görevlendirilmiştim. Beladan başka bir şey yok.

"Birkaç saat içinde Coyote Ugly'de buluşacağız. Eğleneceksin. Aklını İskoç güzelinden uzaklaştırmaya yardımcı olacağına söz veriyorum."

Bu konuda ciddi şüphelerim var ama Ellison çok kişiyle çıktı. Muhtemelen bu acının çaresini benden daha iyi biliyordur.

"Kim gidiyor?" İnsanlarla, özellikle de aptal kadınlarla iyi başa çıkamıyorum. Onlara karşı hiç sabrım yok.

"Clancy ve April." İsimlerini söylerken parmaklarıyla insanları sayıyor. "Bree, Ashley ve Callie kesin. Belki daha fazlası. Oraya gidene kadar asla gerçekten bilemem."

Tanımadığım insanlarla havadan sudan konuşmayı sevmem. Konuşma yeteneği bana bahşedilmedi.

Ayrıca, bir randevum var. Akşamı fotoğraf makinemle geçireceğim. Katılmayı planladığım bir fotoğraf yarışması için çekmem gereken fotoğraflar var.

Ellison tereddütümü görmüş olmalı. "Kalabalıkları sevmediğini biliyorum ama hepsi harika. Yemin ederim."

Kız kardeşim dışarı çıkmanın benim için ne kadar acı verici olduğunu anlamıyor. "Gözbebeklerime kürdan sokulmasını tercih ederim."

"Gitmeyeceğinizi söylerseniz bunu ayarlayabiliriz."

Sanırım kadın muhabbetini bastırana kadar viski içebilirim. "Ben Johnnie Walker alayım."

"Evet!" Ellison havaya bir yumruk atıyor. "Yedide yola çıkmaya hazır olun."

Bunu kabul ederken ne düşündüğümünden emin değilim. Güneyliyim ama taşralı değilim. Burada benim için çok fazla kovboy şapkası ve botu var.

Sarhoş insanların barda dans etmesini ya da yabancıların çıplak karınlarından içki içmesine izin vermesini sevmiyorum. Yemin ederim ikisini de denerse Ellison'ın kışını tekmelerim.

Ellison'ın yeni iş arkadaşları benim tarzım insanlar değil. Kendilerini savunmak gerekirse, sanırım pek çoğu öyle değil. En azından Memphis'teki eski işinde sahip olduklarından daha iyiler.

Sunucumuz gelip gecenin üçüncü Johnnie Walker'ını getirdiğinde boş bardağımı kaldırıyorum. Sinclair Breckenridge söz konusu olduğunda kabul edilebilir bir hafıza kaybı seviyesine ulaşmak için bunlardan birkaç tane daha içmem gerekecek.

"Sen git, sista." Ellison içkisini kaldırıyor. "Sarhoş olmaya ve her şeyi unutmaya..." Omuz silkiyor ve

kıkırdar. "Gördün mü? Unutmam gereken şeyi çoktan unuttum."

Bu geceki zehri Long Island buzlu çayı, yani çoktan sarhoş oldu. Bunu sinir bozucu at gülüşünden anlıyorum. Klasik Ellison.

Başka bir adamla üçlü yapmak isteyen doktordan mı bahsediyor? Kız kardeşimi incittiği için gidip kışını tekmelemeliyim. "Kimi unutmak için içiyorsun?"

Başını sallar ve dudaklarını büzer. "Oraya gitmiyorum, Bleu. Buraya gelmemizin tek bir nedeni var.

-"Harika vakit geçirmek için o dangalak roket hakkında konuşmayı reddediyorum."

Son zamanlarda kendimi o kadar kaptırdım ki kız kardeşimin yaşadığı sorunları göz ardı ettim. Çıktığı acil servis doktoru ile küçük düşürücü bir olay yaşadı, ki bu gerçekten talihsiz bir durumdu çünkü ondan yapmayı planladığı dört çocuk için bebek isimleri seçmeye başlamıştı bile. İki yıldan uzun süredir çalıştığı hemşirelik işinden ayrıldı çünkü terfi ettirilmedi ki bu terfinin ona ait olması gerekiyordu. Ben yokken Harry'ye tek başına baktı. Ve geri dönmüş olmama rağmen, hemşire o. Döndüğümünden beri o kadar yardımcı olduğumu sanmıyorum.

Omuzlarında çok yük var. Bencilce davrandım, Ellison'ın sorunlarını düşünemeyecek kadar kendi acılarına odaklandım.

"Haklısın. İyi vakit geçirmeni istiyorum. Ama hazır olduğunda olan biten hakkında konuşmak istiyorum."

Aman Tanrım. "Seni sarhoş bir kucaklamayla pataklayacağım" bakışı var. Ve öyle yaptı, neredeyse beni

bar taburesini yere bıraktı. "Seni seviyorum, Bleu."

Ellison sevecen bir sarhoştur. Herkesi sever. Sanırım dost canlısı bir sarhoş, kavga eden bir sarhoştan her zaman daha iyidir. Gizli görevdeyken bunlardan payıma düşeni gördüm ve sonu hiç iyi bitmedi.

"O... tamam, Elli. Belki de Uzun Adalar konusunda biraz yavaşlamalısın."

"Hadi ama Bleu. Bu sadece üçüncüsü."

Konuşması yavaşladı ama henüz kesik kesik değil. O noktaya gelmemesini tercih ederim. Sarhoş bir Ellison'a bebek bakıcılığı yapacak havada değilim.

"Bir buçuk saat içinde bu üçüncü."

"Üzerinde oturduğun at çok güzel. Acaba bir ara beni de bindirir misiniz?"

Koltuğumda doğrulup kız kardeşimin de aynı şeyi yapmasına yardım ederken gözlerim yıllardır görmediğim bir adama takılıyor.

"Bleu MacAllister."

Ellison'ı dik tutuyorum. "Cody Wilson."

Sırıttıyor ve yıllar öncesinden hatırladığım gamzeleri ortaya çıkıyor. "Vay be. Yıllar olmuş."

"En az yedi ya da sekiz."

Tanrım, bir zamanlar Cody'ye tapardım. Yedi yaşımdayken, yeni ailemle yaşamaya başladıktan sonra tanıştık. Sokağın sekiz ev aşağısındaki komşumdu. Ortaokula kadar çok iyi arkadaştık. O benim dünyadaki tek arkadaşımdı, ta ki beni öpene kadar. Taşaklarına tekme attım ve bu arkadaşlığımızın sonu oldu. Ona bunu yaptığım için kendimi hep kötü hissettim.

Cody tarafından öpölmekten hoşlanmamış değildim. Aslında, biraz düşündükten sonra çok hoşuma gitmişti ama o anda hazırlıksız yakalanmışım. Harry beni birkaç aydır eğitiyordu ve sanırım ani bir tepki vermişim. Bunun bedelini taşaklarının ödemesi büyük talihsizlik.

Memphis'te ne işi var? "Babamdan son duyduğumda Hava Kuvvetleri'nde dünyanın öbür ucunda bir yerde görevliydin."

"Öyleydim ama birkaç yıl önce ayrıldım ve geri taşındım. Annemin sağlığı bir süredir pek iyi değil."

Bu doğru. Bayan Wilson Alzheimer'ın ilk evrelerinde. Onu son gördüğümde kim olduğuma dair en ufak bir fikri yoktu.

"Artık Delta'da pilotum."

Tuhaf. Uçak uçurduğunu bilmek onu biraz daha çekici kılıyordu. "Güzelmiş."

"Peki ya sen?"

"Birkaç yıl polis memurluğu yaptım ve sonra özel ajan oldum. Serbest çalışmak için Büro'dan ayrıldım." Gerçeğin tamamı değil.

"Serbest çalışmak neleri kapsıyor?"

İstediğimden daha fazla çıplak kış. "Aldatan karı ve kocaların kanıtlarını elde etmek için işe alınıyorum. Müşterilerim çoğunlukla kötü boşanmaların ortasında olan insanlar."

Kaşlarını kaldırıyor. "Kulağa ilginç geliyor."

Ben olsam ilginç demezdim. "Daha çok rahatsız edici. Çoğunlukla orta yaş krizleri sırasında orta yaşlı insanlarla gerçekten kötü porno çekiyormuşum gibi hissediyorum."

Gülüyor.

"Özür dilerim," dedim. "Aklına böyle çirkin imgeler sokmamalıydım."

"Hilekârları iş üstünde yakalamaktan tatmin olmuş gibi görünmüyorsunuz."

Polisliğe ya da FBI'a geri dönmeyi düşündünüz mü?"

Keşke yapabilseydim.

"Babamın izinden gidiyordum ama meğer bana göre değilmiş." Yalan.

Bir memur ve ajan olarak harikaydım. Sanırım bu beni uzun süre mutlu edebilecek bir işti ama Thane'in peşinden gitmeyi seçerek kariyerimi mahvettim. FBI beni araştırıp Yoldaşlık'la bağlantımı ortaya çıkarırsa mahvolurum.

"Profesyonel bir fotoğraf stüdyosu açmayı düşündüm." Bebekleri ve gelinleri her zaman çıplak, aldatan kıçlara tercih ederim.

"Boynunuzda her zaman bir kamera vardı. Ya da elinde bir keman. Hâlâ çalışıyor musun?"

"Her gün." Beni rahatlatan tek şey bu, sanki Sin ve benim aramdaki uçurumu kapatıyor. Bazen onun benimle olduğunu ve birlikte Re Majör Canon çaldığımızı hayal ediyorum.

Biliyorum. Tamamen delilik.

"Bir grupta bas çalışıyorum. Sadece eğlence için ama bu gece burada bir konserimiz var. Kırk dakika içinde çıkacağız. Burada kalmanı çok isterim."

"Oh, doğru ya. Gitar çalıyorsun." Bunu unuttuğuma inanamıyorum. O şeyi tıngırdatırken hep seksi görüldüğünü düşünmüşümdür.

"Kemancımız son dakikada bizi iptal etmek zorunda kaldı."

"Bu çok talihsiz bir durum."

"Çok, hatta Coyote Ugly'de olduğumuzu düşünürsek daha da çok. Bu kalabalık her zaman 'The Devil Went Down to Georgia'yı duymayı bekler."

"Evet, bu süper bir tane."

"Ve bir kemancı olmadan mümkün değil." "Kesinlikle olmaz," diye katılıyorum.

Cody'nin yüzüne bir sırıtma yayılır. "Hâlâ biliyor musun?"

"Evet." Bildiğim tek country şarkısı.

"Ne tesadüf." Omuz silkiyor ve kapıyı işaret ediyor.

"Kamyonumda Digby'nin kemanı var."

"Tanrım, hayır." Çocukken resitaller dışında hiç halka açık bir yerde sahne almadım ve onlar da istemeden oldu.

"Başkaları için çalmıyorum." Kemanımı özel terapi olarak kullanıyorum.

"Ne kadar eğlenceli olduğunu görseniz şaşırırsınız."

Prova yapmadan sahneye çıkacağımı düşünüyorsa çıldırmış demektir. "Prova yapmamız gerekir."

"Kırk dakikamız var."

"Gerçekten mi? Seninle bir saatten az bir süre pratik yapmamı ve ardından tüm bu insanların önünde performans sergilemek için grubuna katılmamı mı bekliyorsun?"

"Neden olmasın? Sen harika bir kemancısın. Şarkıyı baştan sona ezberlemişsin."

"Sen aklını kaçırmışsın."

"Muhtemelen. Birkaç viski daha iç, sinirlerini unutacaksın."

Edinburgh'dan döndüğümünden beri kemanımı çok fazla çaldım, bu yüzden en iyi çalma formundayım, muhtemelen şimdiye kadarki en iyisiyim.

Breck'siz yaşamamanın ıstırabından başka bir şey hissetmek için çaresizim. Bunun iyi bir ikame olmadığından emin olsam da, bu bir başlangıç.

JW'mi kaldırdım ve geri attım. Biraz kafam güzel olmasaydı bunu kabul etmemin imkânı yoktu. Viski muhakeme yeteneğimi gölgeledi. "Tamam. Ama sen ısmarlıyorsun."

"Anlaşıldı."

Cody ve grubuyla arka odada bir prova yaparken üç tane daha Johnnie Walkers içiyorum.

"Kahretsin, Wilson. Bu kız çok iyi. Onu Digby'nin yerine kalıcı olarak kullanmamız gerekebilir" diyor davulcu.

"Ohhh, hayır. Ben oyuncu değilim. Bunu sadece Cody'ye borçlu olduğum için yapıyorum."

Kahkahayı patlatmadan önce bir an şaşkın görünüyor. "Taşaklarımı kırmaktan mı bahsediyorsun?"

Çok gülüyorum ve bu iyi hissettiriyor. Değişiklik olsun diye ağlamak yerine gülmek güzel.

"Bizimle bir şarkı çalmak bunu telafi etmeye yetmez. Mmm," diye inliyor kalçalarını oynatırken. "Bunu hâlâ hissediyorum."

"Hiç özür dilemedim. Gerçekten özür dilerim."

Sebebim için bir açıklama borçlu olduğumu hissediyorum ama ne diyebilirim ki? *Üzgünüm, Cody. Bir katil olmak için eğitiliyordum, bu yüzden üzerime gelinmesine biraz fazla tepki gösterdim.*

"Sorun yok. Mesajını yüksek sesle aldın ve temizle." On iki yıl oldu ve hala ona bunu yaptığım için nefret ediyorum.

Baş gitarist arka odaya geliyor ve konuşmamızı bölüyor. "Gösteri zamanı."

Elimde kemanımla dört grup üyesiyle birlikte sahneye çıkıyorum. Solist ve gitarist Mark mikrofonun başına geçerken herkes bir enstrüman alıyor. Her üyeyi tanıtıyor ve en son bana geliyor. "Digby bu gece bizimle olamadı, bu yüzden Bayan Bleu MacAllister kemancı olmadan yapamayacağımız bir parçada onun yerini almak için nezaketle gönüllü oldu."

Kalabalığı canlandırmak için birkaç akor çalıyor. "The Devil Went Down to Georgia." İşaret gibi görüldüğü için yayımı tellerin üzerinde gezdiriyorum. "Tennessee'li bir kızı kemana oturttuğunuzda işte böyle ses çıkar."

Direkt şarkıya atlıyoruz, ki bu iyi bir şey. Yani daha çabuk bitecek.

Şarkının kreşendosu yaklaşıyor ve Mark sahneye çıkmamı işaret ediyor. Kahretsin. Görülmek istemiyorum. Duyulmak yeterince kötü zaten. Vazgeçmeyeceği anlaşılıyor, ben de kabul ediyorum ve öne ve ortaya geçene kadar ilerliyorum. Benim uzmanlık alanım değil.

O viskileri içmemeliydim.

Şarkı bittiğinde çok heyecanlandım. Tek kelime etmeden hızla sahneden uzaklaşıp masama dönüyorum.

Ellison bana bir sarhoş sarılması daha yaptı. "Bleu! Yıllardır böyle çaldığını duymamıştım."

Arkadaşlarına döner. "Kız kardeşim tam bir baş belası, haksız mıyım?"

Beş sarhoş ses aynı fikirde ve çalmamla ilgili yorumlar yapıyor.

Cody grubu biter bitmez masamıza geri döndü. "Harika bir iş çıkardınız. İyi bir sporcu olduğun için teşekkürler."

"Johnnie Walker'a teşekkür edebilirsin. Başka türlü kabul etmezdim."

"Neden olmasın? Sen harikasın. Böyle bir yeteneği kendine saklamak utanç verici."

Cody beni tamamen unuttu mu? "Tanıştık mı?"

Cody gülüyor. "Gördüğüm kadarıyla MacAllister kardeşler on iki yıl içinde. Hâlâ arka planda kalmayı tercih ediyorsun."

"Görülmemekten ve duyulmamaktan memnunum."

Ellison ve arkadaşları bir tür saçmalık üzerine yüksek sesle ciyaklıyorlar. "Ailemizde sadece bir ilgi orospusuna yer vardı. O benden önce oradaydı, bu yüzden benim hiç şansım olmadı."

Ellison aramıza giriyor. "Heeeeey, Bleu. Buradan sıkıldık. Silky O'Sullivan'daki düello piyanolarını dinlemeye gitmek istiyoruz."

Aman Tanrım. Gelmeyi kabul etmemeliydim. Bar gezintisi için uygun değilim. Ama sıkıştım.

Cody'ye bakıp omuz silkiyorum. "Patronu duydun."

"Sanırım piyano müziği havasındalar," diyor Cody.

Ellison da country sahnesini pek sevmez. Bu barı seçenlerin arkadaşları olduğunu tahmin ediyorum. "Bence onlar daha çok erkekleri trolleme havasındalar. Buradakiler Ellison'ın tipi değil."

"Anlıyorum."

Cody'ye sarıldım. "Seni tekrar görmek gerçekten harikaydı."

"Sen de. Bizi kurtardığınız için tekrar teşekkürler. Gerçekten çok nazıksınız."

"O zaman ödeşmiş sayılabilir miyiz?"

"Evet." Cody gülüyor ve gamzeleri yeniden ortaya çıkıyor. "Ödeştik."

Ellison ve ahmak grubunu Beale Caddesi'nden Silky's'e kadar takip ediyorum. Şansımız yaver gidiyor ve yeni terk edilmiş bir masa buluyoruz. Barın özel içkisi olan iki dalgıç sipariş ediyorlar; bir galonluk kovada, en az bir düzine ayak uzunluğunda pipetle servis edilen gizli bir içki karışımı.

Tanrım. Sanki bu havai kafaların bir galon alkol içeren herhangi bir şeyi emmeye ihtiyacı varmış gibi.

Gezimizden bir saat sonra DD'mizin dalgıçlara katıldığını ve boşa harcandığını fark ettim. Bu da ne demek oluyor? Yani bizi eve götürecek ayık bir şoförümüz yok. "Ellison. Ashley sarhoş."

"Öyle mi?" Bunun ne anlama geldiğinden tamamen habersiz. "O bizim eve dönüş aracımız olacaktı."

"Sorun değil, Bleu. O bir hemşire. Sarhoşken araba kullanıp ehliyetini kaybetme riskine girmez. Sadece birkaç oda tutacağız."

Odaları toplayın, kışımın kenarı. Onların sarhoş kışlarıyla yatıp saçımda kabuklu kusmukla uyanmamın imkanı yok.

"Sarhoş bir pijama partisi için imza atmadım."

"Sakin ol, Bleu."

Sikerim böyle işi. "Biliyor musun? Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Sanırım eve gideceğim."

"Aldığın şu lanet ilaç yüzünden. Doktorun dozajı arttırmamalıydı. O yılından daha aptal.

eldivenler."

Oh güzel. Sarhoş soytarılığı başlıyor. "Kal. Arkadaşlarınla iyi vakit geçir. Sabah görüşürüz.

Ve lütfen güvende olun."

Bardan çıkıyorum ve taksilerin sıralandığı ve araca ihtiyacı olan sarhoşları beklediği noktaya doğru yürüyorum.

"Hey, Bleu." Uzaktan Cody'nin sesini duyuyorum.

Ben taksiye binmeden hemen önce koşarak yanıma geldi. "Gidiyor musun?"

"Evet. Barlarda takılmak pek bana göre değil."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum. Sadece oynadığımız için geldim. Artık Beale'e nadiren geliyorum. Hava Kuvvetleri'nde bu tür şeylere doydum sayılır."

İskoçya'daki viski barlarını deneyimledikten sonra bu tür bir atmosferin tadını çıkarmak imkansızdır. Burayı utandırıyor.

"Bırakmamı ister misin?"

"Evet, ama ben taksiye bineceğim."

"Olmaz. Seni ben bırakayım."

Artık Memphis'te yaşamadığımızı bilmiyor olmalı.

"Teklif için teşekkürler ama artık Southaven'da yaşıyorum."

"Çok uzak değil."

"Evime yirmi milden fazla var." Onu söndürmek istemiyorum.

Taksinin kapısını kapatır. "Taksi bir servete mal olacak. Seni eve götürüyorum."

Bunun benim galip geleceğim bir tartışma olmadığını görebiliyorum. "Tamam. Beni birliğe katılmaya ikna etmeye çalışmadığın sürece

Grubun. Çünkü bir daha asla sahneye adımımı atmayacağım." Kahretsin. Bu çok acımasızcaydı.

"Söz vermiyorum."

CHAPTER TWO

SINCLAIRBRECKENRIDGE

Haftalardır olduğu gibi Bleu'nun hayatının arka planındayım. Gözlerim her zaman onun üzerinde, kendi gözlerim olmasa bile. Onu zarar görmekten koruyorum. Memphis'in hemen dışında, Mississippi'de küçük bir kasabada kızımın izini sürdüğümünden beri yaptığım tek şey bu. Uzaktan onun koruyucusu gibi davranıyorum ve onun bundan haberi yok. Yoldaşlık'tan ve benden saklandığını sanıyor ama daha fazla yanılamazdı. Ben hep buradayım, ona ve MacAllister ailesine göz kulak oluyorum.

Buranın Bleu'nun dünyası olduğunu sık sık hatırlatmam gerekiyor.

Temas kurduğu her kişi bir tehdit değil ama bununla ilgili çok büyük bir sorun var. Kimin dost kimin düşman olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Bleu bu gece erken saatlerde barda bir adamla ortadan kaybolduğunda endişelenmiştim. Sevgilim grupta birlikte sahneye çıkana kadar arka tarafa dalmak üzereydim. Hayatımda hiç bu kadar şaşırdığımı hatırlamıyorum.

hayat. Çaldığını biliyordum ama halka açık bir gösteri yapacağını hiç düşünmemiştim. Bu benim Bonny'ye hiç benzemiyor.

Ama sanırım gerçek Bleu MacAllister'ı tanımıyorum. Ben sadece rol yaptığı kadını tanıyorum.

Babası ölüyor. Onunla son günlerini geçirebilmesi için gölgelerde saklandım ama zamanımız tükeniyor. Abram'ın adamları onun peşinde. Tuttuğum kayıtlara göre, gittikçe yaklaşıyorlar. Bu da Bonny'nin onun için geldiğini bilmesinin zamanı geldi demek.

Bleu ve Ellison'ın evi geçici. Ayrılmaya katlanamayacakları tek bir eşya bile yok. Bu ikili bir çırpıda kaçmaya ve her şeyi geride bırakmaya hazır.

Eve geldiğinde Bleu'nun karanlık oturma odasında bekliyordum. O adamla birlikteydi, bardaki adamla. Bunu beklemiyordum. Onu izlediğim haftalar boyunca eve hiç erkek getirmemişti. Bundan hiç memnun değilim. İlk tepkim ayağa kalkıp onu dövmek oldu. Onun için kim olduğunu bilmediğimden bu dürtüyle savaşıyorum ve koltukta kalıyorum. Ailesinden birine saldırmak benim için iyi olmazdı.

"Bıraktığın için teşekkürler."

"Sorun değil. Hiç sorun etmedim."

Evet, eminim aldırmanmıştır.

"Şey." Sanki ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi duraksıyor. Garip bir sessizlik. Güzel. "Seni yakalamak güzeldi."

"Çok uzun zaman oldu. Birbirimizi tekrar görmek için yedi yıl beklemesek nasıl olur?" Ahh. O eski bir tanıdık.

"Kulağa hoş geliyor." Hayır. Bu kulağa hiç hoş gelmiyor.

Uzanıp bir tutam saçı kulağının arkasına itiyor. Kızımı tanıyorsam, saçlarını bu şekilde sevmediği için onu çözme dürtüsüyle savaşıyor. "Aramızdaki ilişkinin bitiş şeklinden hep nefret etmişimdir."

Bu ne anlama geliyor? Bleu'nun bu adamla romantik bir ilişkisi olmuş olabilir mi?

"Ben de," diye kabul ediyor.

Lütfen onu içeri davet etme Bonny. Buna nasıl tepki vereceğimden emin değilim.

Yaklaşıyor ve bir mil öteden geldiğini görebiliyorum. Onu öpecek. Ve burada oturup bunu izleyebileceğimi sanmıyorum.

Avucuyla yüzünün yan tarafına dokunuyor ve ben ona doğru gitmek, aralarına girmek için seğiriyorum. "Seni öpmeyi çok isterdim ama yine hayalarım tekme atmandan korkuyorum."

O yapmazsa, muhtemelen ben yaparım.

"Cody," diye iç geçirdi. "Sen harika bir adamsın ama zamanlama çok yanlış. Çok yoğun bir durumdan yeni çıktım. Yeni bir ilişkiye hazır değilim."

"Anlıyorum, Bleu. Ama bilmelisin ki ben çok sabırlı bir adamım. Bekleyebilirim." Eğilir ve yüzünün yan tarafını öper. "İyi geceler, Memphis Bleu."

Bu adamın Bonny'ye taktığı bir isim var. Bunu kabul edemem.

Ön kapıyı kapatır ve sürgüyü çevirir. Yüksek topuklu ayakkabıları, yatak odasının halısına ulaşana kadar fayans zeminde çınlıyor. Her şey sessizleşiyor. Duvarlar bizi ayırıyor ama topuklu ayakkabılarını tekmelediğini hayal ediyorum. Dışarıda geçirdiğimiz bir geceden sonra eve döndüğümüzde yaptığı ilk şey hep bu olurdu. Bunun değiştiğinden şüpheliyim. Bahse girerim

Ŗu anda yatağının kenarında oturmuŖ ayaklarını ovuŖturuyor. Rahatsız oldukları için topuklu ayakkabı giymekten nefret ediyor.

"Hey, Dora." Harold MacAllister'ın bakımevi hemŖirelerinden biri. "Babam bu gece nasıl?"

Bleu, yatmadan önceki gece rutininin bir parçası olarak babasını kontrol etmek için arıyor.

"Güzel. Sabah geliyorum. Gündüz vardiyasındakilere kahvaltı için zamanında orada olacağımı söyleyebilirsin. Benim için Myra'dan daha iyi yiyor, ama çoğunlukla onu zorladığım için." Gülüyor. "İyi geceler ve bir Ŗey olursa ara."

Bir dakika sonra, suyun aktığını duydum. Kvete girecek. Bu neredeyse her gece yaptığı bir Ŗey.

Havada szlen Ŗeftali ve kiraz çiçeği gibi kendine özgü kokusunu tanıyorum. Derin derin içime çekiyorum. Vay be. Bu kokuyu zlemiŖim.

Yatağına oturuyorum ve hayatımın en uzun bekleyiŖi gibi geliyor. Beni evinde keŖfettiđinde nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. İlk baŖta rkeceğinden eminim. Korku muhtemelen onu takip edecek. Fiziksel bir mücadele bekliyorum. O bir ajan, bu yüzden yatağının baŖında sakladığı silahı almak için hamle yapacaktır. Ama onu orada bulamayacak.

Kapı açılır ve kısa, saten bir bornoz giymiŖ, saçları havluyla sarılmıŖ bir halde banyosundan çıkar. ŖaŖkınlıktan sarsılır ve sonra tamamen hareketsiz kalır.

"Merhaba, benim tatlı Bonny'm."

Ayağa k a l k t ı đ ı m d a birkaç adım geri atıyor ve yatağın etrafından dolanıyor. Silahını almaya gittiğinden eminim. "Orada

Buna gerek yok çünkü orada değil."

Kapıya doğru bir hamle yaptı ve ben onu arkadan belinden yakaladım. Kaçmasını önlemek için onu sıkıca tutuyorum. Başını geriye doğru atıyor ve burnuma çarpıyor. Hemen üst dudağımdan aşağıya bir sıcaklık sızdığını hissediyorum.

Geriye doğru yatağa doğru yürüyorum ve sırtı önüme yaslanmış bir şekilde üstüme düşüyor. Sahip olduğu tüm güçle mücadele ediyor. Vahşi bir hayvanla güreşmek gibi. "Benimle mücadele etmeyi bırak Bonny. Sana zarar vermek için burada değilim."

"Yalancı! Sana inanmıyorum." Dizimi protezimle birleştiği yerden tekmelemeye çalışıyor.

Biriyle fiziksel olarak mücadele ettiğinizde, bedenlerinizden birinin ya da her ikisinin de yorgunluktan pes etmesi uzun sürmez. Ben fitim ama o daha kondisyonlu, bu yüzden benden daha uzun süre dayanacağından şüphem yok. Onu ikna etmek için güç değil, kelimeler kullanmalıyım.

Kalan son gücümü kullanarak bizi yatakta ters çeviriyorum. Bleu yüzüstü yatıyor. Ben sırtının üstünde yatarken o yatağa bastırılmıştı. Ellerimi bileklerine götürüyorum ve başının üzerinde bağlıyorum. Bacaklarımı onunkilere dolayarak hareket edemeyeceği şekilde kilitliyorum. "Sana asla zarar vermem Bleu. Yemin ederim."

Çırpınmayı bırakıyor ve ben ikimizin de nefes nefese kaldığımızı fark ediyorum. "O zaman neden buradasın?"

"Çünkü seni seviyorum Bonny." İtişip kakışmamız sırasında saçındaki havluyu kaybetti. Bileklerinden birini bırakıyorum ve boştaki elimle yanağına ve boynuna yapışmış ıslak saç tellerini itiyorum. Yüzümü başının yan tarafına bastırıyorum, böylece hâlâ nefes nefese olan ağzım

kulağının üzerinde geziniyor. "Seni sahiplendim, Bleu. Bunu hafife almıyorum. Sen benim korumamsın, bu yüzden seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Vücudu benimkinin altında gevşiyor. Ağırlığım artık onu yatağa bastırmayacak şekilde pozisyonumu ayarlıyorum. Omzunun üzerinden bana bakmak için dönüyor. "Beni korumak için mi buradasın? Neyden korumak için?"

Onu zapt ederken bu konuşmayı yapmak istemiyorum. "Benimle dövüşmeyi bitirdin mi?"

"Evet."

"Güzel." Ondan uzaklaştım. Fiziksel savaşımızdan yorgun düşmüştük, bu yüzden yatakta yan yana uzanıp nefes almaya çalışıyorduk.

Nemli saç havlusunu yüzüme bırakıyor. "Burnun kanıyor."

"Teşekkürler."

Kanı siliyorum ve sızıntı durana kadar baskı uyguluyorum.

"Abram'ın adamları senin için geliyor. Gittikçe yaklaşıyorlar. Gelecek hafta başında seni buraya kadar takip etmelerini bekliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Nerede olduklarını takip ediyordum çünkü güvenliğinizden ben sorumluyum." Kendini gizleme konusunda ne kadar kötü bir iş çıkardığına hâlâ inanamıyorum. "Doğruyu söylemek gerekirse, bu göz önünde saklanma olayı düşündüğün kadar dâhiyane bir plan değilmiş. Senin kalibrende bir bukalemunun kendini kamufle etmek için çok daha iyi bir iş çıkarmasını beklerdim."

"Normalde giderdim ama babam hasta. Uzağa gidemem."

Kalmak onu riske atıyor. "Seni haftalar önce buldum."

Birden ayağa fırladı. "Haftalardır beni mi izliyordun?"

Yanına oturmak için ayağa kalktım. Kızgındı. Bunu gözlerinde görebiliyorum. "Evet. Üç. Ama bana kızma. Bu

Babanla geçireceğin bu zamandan seni mahrum bırakmadan güvenliğini sağlamanın tek yolu bu."

Yüzü rahatlıyor. "O zaman babamın bakımevinde olduğunu biliyorsun?"

"Evet."

Bir an için gözlerini kapatıyor ve başını sallıyor. "Onu bırakamam."

Babasıyla birlikte olmak istemesini anlıyorum ama kendini saldırıya açık bıraktı. "Burada kalmak çok riskli."

"Kendimi koruyabilirim."

"İkimiz de biliyoruz ki niyetim bu olsaydı seni şu anda öldürebilirdim. Abram'ın adamlarından biri olsaydım ölmüş olurdun."

Gözlerini kaçırıyor, boş gözlerle duvara bakıyor. Çünkü haklı olduğumu biliyor ama bunu itiraf etmeye cesaret edemiyor. Benim genç kızım yenilgiden nefret eder.

"Bir korkak gibi gitmeyeceğim." Neden bu kadar sert birine aşık olmak zorundaydım ki?

"Baban ölüyor. Abram'ın sana karşı kullanabileceği fazla bir koz olmayacak ama ya kız kardeşin? Onu ve kendini günün her saati koruyabilir misin?"

Dikkatini çektiğimi biliyorum, şok olmuş görünüyor. "Ellison masum. Yoldaşlık'a hiçbir şey yapmadı. Varlığından bile haberi yok."

"Abram'ın umurunda değil. Gerekirse seni dışarı çekmek için onu kullanacaktır."

Gözleri büyür. "Aman Tanrım. Bunu nasıl geri alabilirim?"

Son üç ayımı aynı soruyla mücadele ederek geçirdim ve sadece tek bir çözüm görüyorum.

"Ne yapman gerektiğini biliyorum." Bebek mavisi gözleri beklentiyle bana bakıyor. Ama korkarım ki benim çözümüm onun duymayı beklediği bir şey olmayacak. "Evlen benimle."

Tamamen sessizleşiyor. "Ne dediğimi duydun mu?"

"Seninle evlenmek beni Yoldaşlık'a bile çeker Daha derine. Neden böyle bir şey yapayım ki?"

Bleu'ya Yoldaşlık'ın yöntemlerini hiç öğretmedim. Zamanımı ona uygulamalarımızı öğretmek yerine onu becermekle geçirdim, bu yüzden şimdi ona hızlı versiyonu vermeliyim. "Her üye, başka bir üyenin ailesine asla zarar vermeyeceğine dair yemin eder. Yani benim karım olursan Abram sana zarar veremez."

Başını sallıyor. "Sağduyu bana ihanetin bu yeminin önüne geçtiğini söylüyor. Eski bir ajan olduğum konusunda hepinize yalan söyledim. Edinburgh'a kardeşliğin lideri olan babanızı öldürmek için geldim. Bu bile tek başına idam edilmem için yeterli bir sebep. Yapışık ikizin olsam da fark etmez. Kardeşlik beni asla olduğumdan başka bir şey olarak kabul etmeyecektir - bir hain."

"Kardeşlik senin ihanetin hakkında hiçbir şey bilmiyor. Babam, Abram ve ben, ele geçirildiklerini düşünürlerse bunun panik ve kaosa dönüşebileceği konusunda hemfikirдик." Bu sırrı saklamanın Abram'ı öldürüyor olması gerektiğini biliyorum. Beni beceriksiz göstermekten başka bir şey istemezdi. "Abram'ın bir FBI ajanını Yoldaşlık'a soktuğum için beni ispiyonlamamasının tek nedeni de bu."

Başını öne eğiyor. "Seni bu duruma soktuğum için özür dilerim."

"Hey, sen." Parmaklarımı çenesinin altına yerleştiriyorum ve bana bakması için onu zorluyorum. "Üzgün değilim. Azıcık bile değil. Seçme şansım olsa yine

yapardım."

"Evlilik beni Abram tarafından öldürölmekten kurtarabilir ama baban ihanetimi biliyor. Bu düzeltilemez."

Ama zaten öyleydi. "Ona Amanda Lawrence'ın kızı olduğunuzu ama cinayeti araştırdığınız için yalan söylediğini anlattım. Şüpheli olduğunu bilmezse bilgi konusunda daha açık sözlü olabileceğini düşündüğünü söyledim." Çoğunlukla doğru, cinayeti planladığı kısmı hariç. "Onu öldürmeye geldiğinden haberi yok. Yemin ederim."

"Babanla aranı düzeltmiş olabilirsin ama Avram hâlâ peşimde."

Ellerini ellerime aldım. "Benimle evlenirsen kabul etmez." "Abram benimle evlenmeni asla kabul etmez." "İyi ki onun onayı şart değil."

İstediğı kadar tartışabilir ama ben bunu aylarca düşündüm ve her açıdan baktım. Evlilik mantıklı olan tek şey.

"Kardeşlerim bana ne olduğunu düşünüyor?"

"Onlara bir aile ziyareti için çağrıldığını söyledim."

Acil bir durum var ve siz evde ölümcül hasta babanıza bakıyorsunuz. Onlara göre sen hala bizden birisin ve hiçbir şey değişmedi. Bugün dönsen seni kollarını açarak karşılarlar. Özellikle de annem. Seni çok özlüyor."

"Ben de onu özlüyorum."

Hâlâ babamı öldürmek istemesi meselesi var. "Babamla annenin cinayeti hakkında konuştum. Onun katili olmadığı konusunda kararlı."

Başını iki yana sallar. "Hayır. Ben oradaydım. Thane'in sesini tanıdım."

"Sen bir İskoç'un sesini duyan korkmuş bir çocuktun. Yüzünü hiç görmedin. Sen bile hataya yer olduğunu kabul etmelisin."

Bonny Bleu'mu tanıyorum. Liderlerinin annesini öldürdüğüne inanırsa asla kardeşlikle evlenmez. Onu babamın bu suçtan masum olduğuna ikna etmeliyim. "Babam Kardeşlik'in lideridir. Kimseye hesap vermez. Bu onu dokunulmaz yapar. Eğer annenin katili o olsaydı, cinayeti üstlenirdi. Bizim yolumuz bu. Bizim hakkımızda bunu biliyorsun." Sanki teorimi düşünüyormuş gibi bakıyor. "Annenize çok aşıktı. Ona zarar vermezdi."

İçsel bir mücadele veriyor gibi görünüyor. "Onun masumiyetini kabul etmek, on sekiz yıldır yanıldığım anlamına geliyor. Tüm hayatım yanlış adamı öldürmeyi takıntı haline getirmekle geçti. Bunun beni nasıl hissettirdiğini hayal bile edemezsiniz - eğitimli bir ajan ve genel olarak bir insan olarak."

"Genç ve travma geçirmiş bir çocuktun. Kafanın kolayca karışması mantıklı."

Gözyaşlarına boğulacakmış gibi görünüyor. "Bu, katilinin hâlâ dışarıda olduğu anlamına geliyor. Ve onun kim ya da nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

Bleu bu işte yalnız olmayacağını bilmeli. "Annenin katilini bulacağız. Bulduğumuzda, istersen onu öldürmene yardım ederim. Ama gündemimizdeki ilk konu seni güvende tutmak olmalı."

Kucağındaki ellerine bakmadan önce bir süre alt dudağını dişliyor. "Bonny. Bana bak." Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Evlen. Benimle."

Başını iki yana sallar. "Yanlış bir nedenden dolayı bir evlilik yapmak istemiyorum."

"O zaman doğru kişi için bu işe gir." Birlikte olduğumuz son gece beni sevdiğini ama bir daha asla görüşemeyeceğimizi düşündüğünü söyledi. Duygularının hala devam edip etmediği hakkında hiçbir fikrim yok. "Beni sevdiğini söylemiştin."

"Seviyorum. Seni çok seviyorum." Bu cümleyi duyduğumda vücudum anında rahatlıyor. Bilmemenin ağır yükü üzerimden kalktı. "Ama evlilik çok zor."

"İçinizdeki iyiliği her erkek görebilir. Ama senin ihtiyacın olan şey, kötüyü gören ve yine de seni seven biri. O da benim."

"Senin karın olmak demek, benim de Kardeşlik'le evlenmem demek. Bunu kaldıracabileceğimden emin değilim."

"Seni endişelendiren kısmını söyle."

"Birincisi, bir gün lider olarak babanın yerini alacaksın. Bunu yaptığında, artık benim olmayacaksın."

Yanılıyor. "Bonny. Ben her zaman senin olacağım. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

"Benim olacağımı söyleyebilirsin ama bu doğru değil. Gerçekten değil."

Seni her zaman Yoldaşlık ile paylaşmak zorunda kalacağım. Bir anlamda, onlar senin sahibin."

Sahip olduğu rol çok daha büyük. "Ben sana aidim, Bleu. Sen de bana aitsin. Bu asla değişmeyecek."

"Tüm bunları herhangi bir uyarı olmadan kabul etmek çok zor. Düşüncelerimi toparlamak için zamana ihtiyacım var."

Bu tarihteki en kötü evlilik teklifi. Benimle evlen ya da öl. Hiçbir kadın hayatını bu sözleri hayal ederek geçirmez. "Teklifim beklenmedik ve romantik değil. Daha kötü bir kombinasyon düşünemiyorum. Senin için bir yüzüğüm bile yok." Elimle yüzünü okşuyorum. "Bunun için gerçekten üzgünüm ama hayatımın geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacağım. Yemin ederim."

Cevap vermiyor.

"Evet de Bleu. Karım ve çocuklarımla annesi olarak yerini al."

"Bu kadar zalimce bir şey söylediğine inanmıyorum." Sarsılarak uzaklaştı. "Anne olmak istediğimi biliyorsun ama bunun asla gerçekleşmeme ihtimali çok yüksek."

Ben buna inanmıyorum. Onun gözlerine baktığımda geleceğimizi görüyorum ve hayal ettiğimiz her şeye sahip. "Eğer bebek istiyorsan, öyle ya da böyle sahip olacaksın. Bunu göreceğim."

"Kardeşlik sizden meşru bir varis çıkarmanızı bekleyecektir. Sana bir oğul veremediğimde ne diyecekler?"

"Ne dedikleri umurumda değil ama bekleme lüksümüz olmadığını zaten biliyoruz. Hemen en iyi doğurganlık uzmanına görüneceğiz. Kararımızı bizim için en iyi olana göre birlikte vereceğiz. Fellowship'e değil."

"Çocuklardan bahsettiğimize göre bir konuda çok net olmak istiyorum. *Eğer* evet dersem ve bir mucize olur da hamile kalırsam ve *eğer çocuk* erkek olursa, onu benden almana izin vermeyeceğim."

"Biliyorum. Bunu kabul etmeni asla beklemezdim." Ben Çocuğumuzu ondan alacağımı düşündüğü için biraz incindim. "Ben

Seni ne kadar sevdiğimi tam olarak anladığını düşünüyorum Bleu. Senin için kuralları değiştirmeye hazırım."

Elime uzandı. "İnan bana fark edilmeyecek bir şey değil."

Onun için her şeyi yapmaya hazır olsam da, bazı şeylerin üstesinden gelemiyorum. "Seni ne kadar sevsem de, bir şeyi anlamamı istiyorum. Oğlumuz Kardeşlik yolunda yetiştirilecek. Bu kısmı tartışmaya açık değil."

"Ve bu, göz önünde bulundurmam gereken milyonlarca farklı şeyden yalnızca biri."

Ona bir bomba attım. "Her şeyi düşünmek için biraz zaman ayırın ama fazla oyalanmayın. Abram'ın adamları yaklaşıyor. Fark edilip bir hesaplaşma yaşamaktansa, evli olduğumuz için onları geri çağırmak Abram için çok daha iyi bir senaryo olur."

Bleu'nün başka seçeneği yok, her ne kadar bu gerçeği henüz fark etmemiş olsa da. Bu nedenle, onu zorluyormuşum gibi hissetmeden kaderine alışması ve kabullenmesi için ona zaman tanımam çok daha önemli. Benim genç kızım inatçı ve dik başlıdır. Bu kararı kendisinin verdiğine inanırsa kocası olarak çok daha başarılı olacağım.

"Sizi düşünmeniz için yalnız bırakacağım."

Bleu elini göğsüme koyarak ayağa kalkmamı engelliyor. Bacağını vücudumun üzerinden geçirerek üzerime oturdu. Dudakları dudaklarımla buluşurken elleri kollarımdan omuzlarıma doğru kayıyor. "Gitme, Breck. Zaten aramızda çok fazla boşluk vardı."

Gitmek istemiyorum ama gitmeliyim. "Bu hayatının en önemli kararı. Bana ihtiyacın yok.

yatak kararlarınızı gölgeliyor."

"Benim kararlarımı gölgelemeyeceksin." Öne doğru eğilip ağzımı tekrar öperken elleri kemerimin tokasını çekiştiriyor.

Elimi onunkinin üzerine koyarak sakinleştiriyorum. "Bundan yıllar sonra geriye dönüp baktığında, seni baştan çıkardığım için mi evet dedin yoksa o ana mı kapıldın diye düşünmeni istemiyorum. Düşünmen gereken ciddi şeyler var."

Seçimlerini asla sorgulamamalı. Bir gün kararını etkilediğimi düşündüğü için benden nefret etmesine veya beni suçlamasına izin vermeyeceğim.

Avuçlarımla yüzünü tutuyorum. "Çok uzakta olmayacağım."

Beni sıkıca tutuyor. İşte o zaman beni bırakmaya niyeti olmadığını anlıyorum. "Eğer yanımda değilsen, o zaman çok uzaktasın demektir."

Altımda yatması için yuvarlanıyorum, bedenim onu yatağa bastırıyor. Kollarını omuzlarımdan ve bacaklarını belimden ayırana kadar istediğini elde ettiğine inanarak gülümsüyor. "Karar vermen için sana üç gün veriyorum."

"Seni seviyorum, benim tatlı Bonny Bleu'm." Onu çabucak öptüm. "Cevabın için yetmiş iki saat içinde döneceğim."

CHAPTER THREE

BLEUMACALLISTER

Lanet olası İskoç piçi! Üç ay ayrı kaldıktan sonra hayatıma girdi ve bana karısı olmamı teklif etti.

Sayılr. "Evlen benimle" demenin istemek olduğundan emin değilim. Daha çok bir talep gibi geliyor. Bir erkeğin sevgilisine evlenme teklif etmeden önce diz çökmesi ve güzel sözlerle sonsuz aşkını ilan etmesi gerekir.

Sin'den anladığım hiç de bu değil. Diz çökmek yok. Ölümsüz aşk ilanı yok. Soru işaretinin ardından gelen güzel sözler yok.

Pislik bana onunla evlenmemi söylüyor ve sonra benimle sevişmeden kapıdan çıkıp gidiyor. Kararımı seksle değiştirmek istemediğini iddia ediyor ama ben aptal değilim. Onun için çaresiz olmamı istiyor. Çaresizim de. Ama aynı zamanda öfkeliyim. Onsuz yaşamamanın ne kadar acı verici olduğunu bilmesem onu öldürmeyi düşünürdüm.

Sin evlenme teklifini sanki o teklif ediyormuş ve seçim bana aitmiş gibi sundu. İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.

Dava. Bir ultiatomun benim için ne kadar iyi olacağını tahmin edebildiği için nazik ve akıllı davranıyordu.

Sin ile evlenmezsem hayatımın nasıl olacağının çok iyi farkındayım. Bu, bir Yoldaşlık liderinin eşı olmakla ilgili tüm olası senaryoları düşünmeden kabul edeceğim anlamına gelmiyor.

İşler yolunda gitmezse boşanma bir seçenek olmayacaktır. Ne Günah ne de Kardeşlik beni asla serbest bırakmayacak. Son nefesime kadar Sinclair Breckenridge ve Kardeşlik ile evli kalacağım. Bu tam anlamıyla ölüm bizi ayırana kadar sürececek bir bağlılık.

Her gün yalancılar, hırsızlar ve katillerle birlikte olacağım. Bir anlamda onların da lideri olurum çünkü her büyük erkeğin arkasında büyük bir kadın olduğuna inanırım.

Her gün bu tür insanlarla ilişki kurabilir miyim?

Eğer gebe kalabilirsek, gerçekten böyle bir hayata ocuk getirmek istiyor muyum? Sürekli suçlularla çevrili olacakları Kardeşlik dünyasında çocuklarıma doğruyu yanlışı nasıl öğretebilirim?

Eğer Yoldaşlık'ın kalıcı bir parçası olamayacağıma karar verirsem, o kadar uzağa kaçmamı sağlayacak yeteneklere sahibim ki asla bulunamam. Ama bu senaryo bile babam ölmeden gerçekleşemez. Harry ölene kadar Abram'ın adamlarından kaçacak kadar şanslı olsam bile, Ellison meselesini düşünmem gerek. Bu kız kardeşimin savaşı değil. Benim yaptığım bir şey yüzünden hayatını saklanarak geçirmek zorunda kalmamalı.

Oturma odasında bir çarpma sesi duyuyorum ve anında savunmadaki bir ajana dönüşüyorum. Komodinime doğru uzanıyorum ve Sin gitmeden önce silahımı koyduğu yerden alıyorum.

Kapıya doğru ilerliyorum ve görsel kontrol yapıyorum. Temiz olduğundan emin olduktan sonra koridorda ilerliyorum. Oturma odasını tarıyordum ki arkamdaki ahşap zeminde bir gıcırtı duydum. Dönüyorum, kollarım kilitli, Abram'ın adamlarına ateş etmeye hazırım.

"Kahretsin, Bleu! Ne yapıyorsun lan sen?" Ellison bağılıyor. "Kahretsin, Ellison." Silahımı indirdim. "Senin yapman gereken arkadaşlarınla bir otelde sarhoş ve sızmış ol." Kollarını sardığı adama bakıyorum. "Gecenin bir yarısı rastgele bir adamla içeri dalmak değil."

Birden tamamen yabancı birinin önünde bornozumu giydiğimin farkına varıyorum. Biraz daha sıkı sarıyorum ve sütyensiz olduğum için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Beni böyle şaşırtmaman gerektiğini biliyorsun."

"Özür dilerim Ty. Bu benim kız kardeşim, Bleu. Onun kusuruna bakmayın. Eskiden FBI için çalışırdı, bu yüzden silah taşıma izni olan bir tür ucubedir."

"Güzel, Elli. Beni özetlediğin için sana minnettarım." Erkek arkadaşını işaret ediyor. "Bu Tyler Blackwell. Birlikte çalışıyoruz."

Yakışıklı ve iyi giyimli. Tam Ellison'ın tipi. Bu adamın doktor olduğuna son kuruşuma kadar bahse girerim. Tam ona göre biri. Umarım başka bir erkek yerine bu kızla ilgileniyordur, ya da o adam her ne planladıysa.

"Tanıştığımıza memnun oldum" şeyini yapıyoruz ve hemen yatak odama dönüyorum. Yatağa tırmanıyorum ve yorganı yukarı çekiyorum ama bu gecenin ifşasından sonra uyumam mümkün değil.

İki saatten fazla bir süre dönüp durdum. Bir hevesle, aylar önce Sin'e ait olan numarayı arıyorum. "Evet, Bonny."

Kahretsin. Hâlâ aynı numaraya sahip olduğuna ya da aramama cevap verdiğiğine inanamıyorum.

"Uyuyamıyorum."

"Hiç şaşırmadım. Eminim kafanda bir sürü şey vardır." Kıkırdadığını duyuyorum ve bana gülmekten ne kadar hoşlandığını hatırlıyorum. Bu beni kızdırıyor.

"Doğru, ama aklımda çok özel bir şey var." "Bonny."

Adımı bir çocukmuşum gibi söylüyor. yanlış davrandı. "Şu anda ne yapmak istediğine değil, geleceğimize ve önümüzdeki birkaç gün içinde vermen gereken karara odaklanmalısın."

Birlikte olduğumuzdan beri aylar geçti. Nasıl bu kadar güçlü olabildiğini anlamıyorum. İkimiz için de yeterince zayıf olacağımı bildiği için mi?

"Neredesin?"

"Arabadayım."

"Tam olarak nerede?"

"Evinin dışında." Tahmin etmeliydim. Uzakta olmayacağını söylemişti.

Pencereye gittim. Perdeyi geri çektim ve karanlık sedanı gördüm. "Alışılmadık derecede soğuk bir gece. Evimin dışında bir arabada uyuyamazsın."

"Uyumayacağım."

Bu çok aptalca. Burada benimle olmalıydı. "Lütfen, içeri gel."

"Hayır."

Kesinlikle sinir bozucu biri. "Beni sert önlemler almaya mı zorlayacaksın?"

"İyi geceler, Bonny." Tıkla.

Yüzüme kapattı... gerçekten yüzüme kapattı. Piç kurusu! Bunu kabul etmemin imkanı yok. Uh-uh. Bir dakika bile olmaz. Koyun derisi çizmelerimi giyiyorum. Ön kapıdan çıkıyorum,

karanlık sedana doğru ilerliyor. Camlar gece gibi simsiyahtı. Yaklaşırken yüz ifadesini göremiyorum ama kendini beğenmiş olduğundan eminim. Tam olarak istediği şeyi elde ediyor - bir an önce onun altında olmak için çaresizim.

Arka kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Evimi işaret etti.

"Arkanı dön ve içeri gir. Şimdi."

En az onun kadar inatçı olabileceğimi kanıtlamak için kollarımı kavuşturuyorum. "Hayır."

Arabanın kapısını gereğinden fazla sert çarptı. "Sana söyledim, sen bu kararı düşünürken birlikte olmanın akıllıca olduğunu sanmıyorum."

"Üç aydır seninle birlikte değilken, benden elli metre ötede bir arabada oturmanın akıllıca olduğunu sanmıyorum."

"Bonny." Adımı haykırıyor ve sonra gözlerini sıkıyor. Dudakları zar zor hareket ediyor. Ağzının ilk hareketini kaçırıyorum ama ikincisini, üçüncüsünü ya da devamını kaçırmıyorum. Sayıyor. Eminim bu sayede bana karşı soğukkanlılığını kazanabiliyor. "Yanlış bir karar vermek için seni ikna ettiğimi ya da romantize ettiğimi düşünmeni asla istemiyorum. Lütfen bu konuda çok hassas olduğumu anla."

Bu oyundan bıktım.

"Yakınımda olduğunu bildiğim halde senden ayrı kalmak dayanılmaz bir şey."

"O evin içinde olduğunu bilmek bana acı vermiyor mu sanıyorsun?" Bornozumunu işaret ediyor. "Bunu mu giyiyorsun?"

"Ayrı olmak ikimize de iyi gelmiyor. Sen buradayken kafamda mantıklı bir karar verme süreci olmuyor. İki düşünceyi bir araya getiremiyorum. Ayrılık işe yaramıyor." Belki de her şey tam umduğu gibi geliyordu, çünkü dışarıda soğukta neredeyse çırılçıplak durmuş, yatağıma gelmesi için ona yalvarıyorum.

Ona doğru ilerliyorum ama beni durdurmak için elini kaldırıyor. "Yapma. Onları göremezsın ama üç adamım bu arabada."

Ohh. Adamları izliyor. Bunu kendi avantajıma kullanabilirim. "Sanırım bu, bunu yapmamı istemeyeceğin anlamına geliyor?" Belimdeki kravata uzanıp onu gevşetiyorum.

"Ne yaptığınızı biliyorum ama işe yaramayacak."

Kemerimin ilk ilmeğini çözüyorum "Beni banyodan çıkarken yakaladın, o yüzden altıma bir şey giymiyorum. Ama sen bunu zaten biliyorsun."

"Bunu yapma Bleu." Sesi yalvarır gibiydi. Daha önce ondan böyle bir şey duyduğumdan emin değilim.

"Bana başka seçenek bırakmadın."

Kemerim gevşiyor ve Sin cübbemin yakalarını yakalamak için öne atılıyor. Bir araya getiriyor ve kravatta çok da nazik olmayan bir fiyonk yapıyor. Beni omzuna alıyor ve beni evime doğru taşıırken arkasından göremediğim adamlara el sallıyorum.

Beni ve yapabileceklerimi çok hafife alıyor. Bunu henüz anlamadığına inanamıyorum.

Çizmeli ayaklarımı fuayenin zeminine koyarken vücudundan aşağı kayıyorum. Ellerimi boynunun arkasına geçiriyorum.

Gülümsemiyor. Aslında, düpedüz kızgın görünüyor.

"Kahretsin, Bleu," diye homurdanıyor. "Önümde bana meydan okuyamazsın adamlarımın. Kendi kızımı bile kontrol edememek beni bir lider olarak zayıf gösteriyor."

Vücudumda itaatkâr bir kemik olmadığını erkenden öğrenmesi gerekiyor. "Seni zayıf bir lider olarak görmek yerine beni güçlü bir kadın olarak göreceklerini hiç düşündün mü?"

"Tahminimce sizin aptal bir kadın olduğunuzu düşünüyorlar. Bana güvenin. Sana istediğin şeyi vermek yerine seni sert bir ceza için içeri getirdiğimi düşünüyorlar."

Parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "O zaman arabaya geri dönüp adamlarının, liderlerine karşı meydan okumamın kefareti tam olarak ödemediğimi düşünmelerini sağlayamazsın."

"Sanırım bu kötü görünür." Popomu tutup sıkıyor ve beni kendine çekiyor. "Ve cezalandırılman gerekiyor."

"Evet. Çok kötü bir kız oldum. Sanırım bir kefaret sikişini hak ediyorum."

Gözlerini kısar. "Kefaret sikişi hakkında ne biliyorsun?"

Omuz silkiyorum ve kendimi beğenmiş bir ifade takınmamaya çalışıyorum. "Özel bir şey değil, sadece iyi bir öneri gibi geldi."

"Gel." Ellerimi omuzlarından çekip parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor. Beni yatak odama doğru çekiyor. "Aklımda bir şey var."

Ellison'ın yatak odasının önünden geçerken seks seslerini yanlış anlamıyorum. Gürültüyü minimumda tutmak için bir hatırlatma. Sin'in burada olduğunu bilmesini istemiyorum. Yakın zamanda buluşmalarına hiç niyetim yok.

Yatak odama girdiğimizde kapıyı kapatıp kilitliyorum.
o.

Yatağımın yanında duruyor ve ben de ona doğru sinsice yaklaşıyorum. I
Onun önüne geldiğimde duruyorum. Avuçlarım yanaklarında, çok özlediğim çikolata kahverengi gözlerine bakıyorum. "Seni ne kadar özlediğimi daha önce söyleyemedim."

Ellerini benimkilerin üzerine koyuyor ve tenine doğru daha sert bastırıyor. "Ayrılığımız dayanılmazdı. O kadar ki senden bir daha asla ayrılmak istemiyorum."

Kalbim eriyor. Sin bazen çok sert şeyler söyleyebiliyor ama daha yumuşak olduğunda sözlerinin ne kadar güzel o l a b i l e c e ğ i n i n farkında olduğunu sanmıyorum.

Parmaklarımı Sin'in saçlarının ense kısmından geçiriyorum ve parmak uçlarımda yükselirken onu kendime doğru çekiyorum. Dudaklarımız buluşuyor ve ellerini belime götürerek bedenimi onunkine doğru kavislendiriyor. Soğuk bir gecede dışarıda bir arabanın içinde oturuyor olmasına rağmen sıcak.

Ağzının tadını aldığımda, onun ve adamlarının arabada nasıl ısındıklarını anlıyorum. Dilimi dudaklarının üzerinde yalıyorum. "Birisi Johnnie Walker içmiş." Ellerimi göğsünde gezdiriyorum. "Ve sanırım şimdi biraz Bleu MacAllister içmenin zamanı geldi."

Beni yerden kaldırıp bacaklarımı beline doluyor. Destek için omuzlarını tutuyorum. Öpüşürken beni o şekilde tutuyor ve sonra yatağa indiriyor. Üzerimde ilerliyor, yüz yüze geldiğimizde duruyor. "Sen

Gerçekten hayatıma bir meltem gibi girip bir taş gibi çıkabileceğini mi düşünüyorsun?"

O haklı. Ben de tam olarak bunu yapmaya çalıştım. Görev başarısız oldu.

"Bir daha asla benden kaçma," diye fısıldıyor kulağıma. Bacaklarımı ayırıyorum ve bana doğru bastırıldığını hissettiğim çıkıntıya doğru sallanıyorum.

"Keleпçeleriniz olduğunu biliyorum. Onları nerede saklıyorsun?" "Vay, vay. Birileri bu gece kendini oynak mı hissediyor?" Çok sevindim. yatağın altına uzandığımda. Bu daha önce yapmadığımız bir şey.

"Bu keleпçeleri mi kastediyorsun?" Parmağımın etrafında döndürüyorum.

"Bunlar onlar."

Onları benden aldı ve birini sağ bileğime doladı. Diğerini başucumdaki korkuluktan geçiriyor ve boştaki bileğimi keleпçeleyerek ellerimi başımın üzerinde bağlıyor.

"Esaretten hoşlandığını bilmiyordum."

"Değilim," diyor hiç hevesli olmadan. "Ama olmak istiyorsun?"

"Sana asla zarar vermeyeceğimi söyledim ama seni cezalandırmayacağımı söylemedim."

Cezalandırmak. Bunu umduğum ateşli ve seksi şekilde mi yoksa kardeşlik ve disiplin anlamında mı söylüyor? Yüzündeki çatık kaşlara bakarak ikincisini tahmin ediyorum.

Keleпçeleri çekiştiriyorum ama faydası yok. Demir yatak başlığıma sıkıca bağlandım. "Bana ne yapacaksın Breck?"

"Sana elimizdeki görevi hatırlatırken bir yandan da bir ders vereceğim, benim tatlı Bonny Bleu'm. Senin esaretin

çıplak bir şekilde yatağa bağlanmanın nasıl bir his olduğunu öğrenirken vermen gereken karara odaklanmanı sağlayacak caydırıcı bir unsur olacak." Bornozumun bağlarını çekiyor ve ipeksi kumaş açılıyor. "Beni yatağıma kelepçeledin ve hayatımdan çıkıp giderken beni orada bıraktın. Bunu henüz atlatamadım."

Benimle dalga mı geçiyor? Bana yaptığının yanında bu hiçbir şeydi. "Dışarı çıkmadan sadece birkaç dakika önce çeneme lanet bir silah dayadığını hatırlatmama gerek var mı? O gece olanları unutmaya hakkı olmayan biri varsa, o da benim!"

"Aşık olduğum kadının söylediği kişi olmadığını yeni öğrenmiştim. Buna dayanarak bazı kötü kararlar vermiş olabilirim. Sebeplerine rağmen bana ihanet ettiğini unutma. Bu konuda çok acı çektim. Sonra da silahımı bırakıp onu almana izin verdikten sonra beni yatağa kelepçeleyip bıraktın."

"Beni rahat bırak. O kadar uzun süre kelepçeli kalmadın. Uçağa biner binmez Jamie'yi senin için gönderdim."

"Mesajını almamış. Cep telefonu servisi kötü. sanırım."

Aman Tanrım. O gece fırtına olduğunu hatırlıyorum. "O zaman seni kim serbest bıraktı?"

"Agnes."

Bir kahkaha patlattım. "Aman Tanrım."

"Komik değildi, Bleu."

Tekrar sinirlenmeye başladığını görebiliyorum ama gülmekten kendimi alamıyorum. "Hayır, haklısın. Bu çok komik."

"On iki saat boyunca yatağa kelepçeliydim."

Oh, kahretsin. On iki saat gerçekten çok uzun bir süre. O serbest bırakıldığında neredeyse ABD'ye dönmüştüm. Kendimi çok kötü hissediyorum.

Bu. "Özür dilerim, Breck. Böyle olmasını istememiştim. Ama Agnes için büyük bir gösteri olmuş olmalı."

"Ertesi sabah temizlik için geldiğinde cırılçıplaktım. Kurtulmak için cırpınmış, kıvranmış ve çarşafı kaybetmiştim." Bu manzara muhtemelen yaşlı kadını çok heyecanlandırmıştı. "Belki de seni bu şekilde bırakıp kız kardeşinin keşfetmesini sağlamalıyım, böylece ne kadar aşığılayıcı olduğunu anlayabilirsin."

"Lütfen, yapma. Ona verecek bir açıklamam olmaz."

"Müstakbel kocanın seni bu şekilde terk ettiğini ona söylemeyecek misin?"

Evet diyeceğimden o kadar emin ki. "Seninle evlenmeyi kabul etmedim." Henüz.

"Tabii ki düşünmedin. Geleceğimizi düşünmek yerine, beni yatağına nasıl zorla sokacağını düşünmekle meşguldün."

"Bu doğru değıl. Siz sorduğunuzdan bu yana geçen iki saat içinde bunu çok düşündüm."

"O zaman bana şimdiye kadarki düşüncelerinizi anlatın."

Beni rehin tutan kelepçeleri çekiyorum. "Yatağıbağılyken ciddi bir konuşma yapmak istemiyorum."

"Zor. Ben seni serbest bırakmaya karar verene kadar bu şekilde kalacaksın."

Çığılık atmak istiyorum ve eğer kız kardeşim koşarak odaya gelmeseydi atardım. "Şu anda beni çok sinirlendiriyorsun."

"Evet. Biliyorum." Piç kurusu yine bana gülüyor. Bunu çok sık yapıyor.

"Bana doğruyla yanlış öğretildi ve ahlaklı yetiştirildim. Yeni bulduğum Kardeşlik ailemle nasıl başa çıkacağımdan emin değilim."

Gülüyor. Yine gülüyor. "Bleu. Babamı öldürmeye çalıştığın için tanıştık. Üzgünüm ama bu senin prensiplerini tamamen sorgulatıyor."

Tamam. Bu endişeyi neden gülünç bulduğunu anlayabiliyorum. "Biliyorum. Tencere dibin kara, seninki benden kara." "Gitmen istendiği için asla endişelenmemelisin sahip olabileceğin tüm ahlak kurallarına aykırı. Benim karım olarak ellerini kirletmen asla beklenemez."

"Ama bu da bir sorun olabilir. Hiçbir şey yapmak istemiyorum. Üretken olmam gerekir. Evde oturan bir eş olarak çıldırırım."

"Pekâlâ. Bu kısım müzakere edilebilir. Başka ne gibi şeyler düşündünüz?"

Bu onun için bir anlaşma kırıcı olabilir. "Çocukları yalan söylemenin, çalmanın ve cinayetin kabul edilebilir olduğu bir dünyaya getirmek istediğimden emin değilim. Onların doğruyla yanlış anlamalarını istiyorum."

"Sanki hiç vicdanımız yokmuş gibi davranıyorsunuz, ancak bu gerçeklerden daha uzak olamaz. Katı kurallarımız ve inançlarımız var. Aile ve onur bizim için her şey demektir.

Çocuklarımıza hayatın değeri öğretilecek. Dünyadaki pek çok çocuk için bunu söyleyebileceğinizi sanmıyorum."

Bakalım bu konuda ne diyecek. "Liderlik rolündeki erkeklerin metresleri olma eğilimi vardır. Buna katlanmayacağım."

"Sen benim için tek kadınsın Bonny. Asla." "Peki ya kız kardeşimin güvenliği?"

"Üzerinizdeki koruma örtüsü onu da kapsayacaktır. Ona zarar gelmeyecek."

Ben aynı fikirde değilim. Kimse ona fiziksel olarak zarar vermese bile, onu terk edersem incinecek. "Eğer sizden biri olursam, o -ne de babam bilebilir."

"Bleu. Bir şeyi anlamakta başarısız oluyorsun. Karım olmayı kabul etmesen bile, sen zaten bizden birisin. İnisiyasyonunuz uzun süredir devam ediyor. Asla geri alınamayacak." "Bu şekilde düşünmemiştim." O haklı. Ben bağılıyım

Kardeşlik'e. Gitmeme izin vermeyecekler.

"Ailenizle ilgili endişelerinize geri dönelim. Kız kardeşin Yoldaşlık hakkında hiçbir şey bilmeyecek. Böylesi daha güvenli. Ama bu aynı zamanda bizi Edinburgh'da asla ziyaret edemeyeceği anlamına da geliyor. Kardeşlik işlerinin ortasında kalıp kim ve ne olduğumuzu öğrenmesi riskini göze alamayız. Onu görmek için her zaman ABD'ye geleceğiz. Ve ben lider olduktan sonra bu çok az olabilir. Sık sık ayrılamayacağım."

Sin'i kazanacağım ama Ellison'ı kaybedeceğim. "Kız kardeşimi bırakamam." "Bırakacaksın. Çünkü onu seviyorsun ve onu korumak istiyorsun. güvenli."

Bu hiç adil değil. "Onun tehlikeden korunmasını istiyorum ama onu görmekten de vazgeçmek istemiyorum."

"Onu görmeye devam edeceksin, sadece sık sık değil. Ama onunla istediğin kadar sık konuşabilirsin. İstersen her gün."

"Aynı olmayacak. Mitch'i göremezsen nasıl hissedersin?" Sin ve Mitch'in Ellison ve benim gibi yakın bir ilişkisi olmadığı için bu muhtemelen en iyi örnek değil. "Boşver

onu. Jamie ve Leith'i göremeseydin nasıl hissederdin?"

"Bundan hoşlanmazdım ama güvenliklerini sağlayacaksa bunu yapardım."

Olması gerekenin farkına varınca aniden yıkıldım. Ve hepsi benim suçum. Buna ben sebep oldum.

Bileklerim başımın üzerinde hapsolmuş durumda, bu yüzden yüzümü üst koluma çeviriyorum. Sin'in çirkin ağlayışımı görmesini istemiyorum.

"Yapma, Bleu. Seni ağlarken görmeye dayanamayacağımı biliyorsun." Kendimi durduramıyorum. Mahvoldum.

Nefesimi toplamak için debelendiğimde yatağın eğildiğini hissediyorum. Sin kelepçeleri çözüyor ve beni kucağına çekiyor. Kolları beni sıkıca sarıyor. "Babam öldükten sonra sahip olacağım tek aile Ellison."

Ben ona sarılırken o saçlarımı okşuyor. "Bu doğru değil. Edinburgh'da seni bekleyen kocaman bir ailen var." "O zaman kız kardeşimin sahip olacağı tek şey benim ve onu terk edeceğim."

İç geçirdi. "Ellison'ı mümkün olduğunca sık görmeni sağlayacağım."

"Eğer seninle evlenmeye karar verirsem, şu anda seninle Edinburgh'a gidemem. Sonuna kadar babam için burada olmalıyım."

"Biliyorum." Sin başımın üstünü öpüyor. "Seni bekleyeceğim Bonny. Her zaman."

CHAPTER FOUR

SINCLAIRBRECKENRIDGE

Söz verdiğim gibi, Bleu'ya teklifimi değerlendirmesi için üç gün süre verdim. Geçtiğimiz üç hafta boyunca yaptığım gibi onu uzaktan izlemeye devam ettim. Hayatına devam etti, günlerini Harry ile bakımevinde, gecelerini ise evinde geçirdi.

Bekleyiş beklediğimden daha acımasız oldu. Her gece teslim olup ona gitmekle boğuştum. Bir şekilde kendimi tutmayı ve uzak durmayı başardım. Ama artık zamanı geldi. Yetmiş iki saati doldu ve ben bir cevap için hazırım.

Yaklaşan varışımı önceden haber vermek için cep telefonunu aradım. "Zaman doldu Bonny. İçeri geliyorum."

"Şu anda mı?"

Şaşırmış gibi görünüyor ama şaşırmamalı. Ona üç gün önce söyledim. Evlenme teklif edeli tam yetmiş iki saat oldu. "Sana ne zaman döneceğimi söylemiştim. Bu sürpriz olmamalı."

"Bir tür ön uyarı alacağımı düşünmüştüm."

"Öylesin. İşte bu kadar."

Oflayıp pufluyor ve ben de bunu eğlenceli bulmaktan kendimi alamıyorum. Kulağa çok kızsı geliyor - benim sert kızıma hiç benzemiyor. "Günah. Hazır değilim."

"O zaman hazırlan." Memnun olmadığını belli etmek için yine ofluyor. "Sana on dakika veriyorum, sonra içeri geliyorum."

"Yirmi," diye karşı çıkıyor. "Banyo yapmam lazım. Hastanede uzun bir gün geçirdim."

Ben yirmiyi kabul edersem, o otuzu kabul edecek.

"On beş." "Beni öldürüyorsun, Breck."

"Tamam. Yirmi dakika içinde senin için geliyorum." Kabul ettiğime pişman olacağımı biliyorum.

"Ellison burada ve hâlâ uyanık. Kapıya gelemezsin."

"Ne yapmamı istiyorsun? Yatak odanızın penceresinden gizlice mi gireyim?"

"Hayır. Gizlice kaçıyorum."

"Kaç yaşındasın sen? On iki mi?" "Kapa çeneni."

"Tamam. Yirmi dakika içinde pencerenizde bekliyor olacağım." "Beni nereye götürüyorsun?"

Seçeneklerimiz sınırlı. "Sanırım benim evim."

"Tamam. 30 dakika sonra görüşürüz."

"20'de anlaşıştık Bonny."

Sessizlik. Tartışmama fırsat vermeden görüşmemizi sonlandırdı.

Bu kızla evli olmak için çok çalışmam gerekecek. İş istediğini elde etmeye gelince o da benim kadar iyi. Belki daha iyi.

Otuz dakika sonra Bleu'nun pencere camını kaldırıp cama vuruyorum. Camı kaldırıyor ve yüzünde muzip bir sırıtışla bana bakıyor. Kötü bir kız olduğunun farkında. "Merhaba."

"Merhaba."

"Hazır mısın?"

"Evet." Eğiliyor ve bir bacağına sallıyor. "Yaşıma uygun bir şey olarak görüldüğünde yatak odamdan gizlice çıkmadım."

"Güzel. Birlikte gizlice kaçabileceğin tek delikanlı benim."

Yere atlarken onu belinden yakalıyorum.

"Teşekkürler."

Arabaya bindik, ben sürücü koltuğuna oturdum. "Sen mi kullanıyorsun? Bu yeni bir şey."

"Evet. Sterling'i gönderdim." Şoförüm olarak hayatımın birçok önemli anında yanımda oldu ama evlenme teklifim ve nişanım sırasında yanımda olmasına gerek yoktu.

En azından öyle olduğunu umuyorum. Kalbim bana evet diyeceğini söylüyor ama Bonny Bleu'mdan emin olmanın bir yolu yok. Bazen ne yapacağı belli olmuyor.

Arabayı kiraladığım evin önüne çekiyorum. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Evet."

"Aman Tanrım! Neredeyse bir aydır benden iki sokak ötede yaşadığına ve bunu fark etmediğime inanamıyorum."

"Bu ilişkideki tek bukalemun sen değilsin."

"Anlıyorum. Gelecek için iyi bir bilgi." Gelecek kelimesini kullandı. Kulağa olumlu geliyor.

İçeri giriyoruz ve anahtarları girişteki masanın üzerine atıyorum. "Ev değil ama amaca hizmet ediyor."

Bleu etrafına bakar. "Bunu sevdim."

Keşke Edinburgh'da olsaydık. Bleu'yu unutulmaz bir evlenme teklifi için götürebileceğim en az bir düzine yer düşünebiliyorum.

Bleu'nun bacakları uzun botları dışında çıplak. Sanki dışarısı dondurucuymuş gibi uzun bir yün ceket giymiş ama ben havayı oldukça rahat buluyorum. "Ceketinizi alabilir miyim?"

Başını iki yana sallar. "Hâlâ biraz üşüyorum."

Oturma odasına geçip kanepeye yan yana oturuyoruz. İkimiz de neden burada olduğumuzu biliyoruz, bu yüzden oyalanmanın bir anlamı yok sanırım. "Kararını verdin mi?"

Başını sallıyor. "Evet."

"Cevabını henüz söyleme. Bir kez daha denemeliyim. Bir erkeğin sevdiği kadına karısı olmasını teklif etmesi gerektiği gibi, düzgün bir şekilde evlenme teklif etme şansı istiyorum."

Karar vermek için üç günü vardı; benim de önceki teklifimdeki yanlışı nasıl düzelteceğimi bulmak için üç günüm vardı.

Ceketimin cebinden siyah deri kutuyu çıkarıyorum. Onun önünde yerde tek dizimin üstüne çöküyorum, sonra da iki dizimin üstüne. Bonny'm gibi bir kadın bunu hak eder; onun için iki dizinin üzerine çökecek bir kocayı.

Tüm gücü elinde tutuyor, bu yüzden kalçalarının üzerinde duran ellerinin üst kısımlarını öpüyorum. Farkında olsa da olmasa da, bu benim ona boyun eğme şeklim. "Daha önce hiç

Sana kadar kendimden üstün tutmak istediğim herkesi.
Sana her şeyimi vermek istiyorum, kalbim de dahil, eğer kabul edersen."

Kutuyu açtım ve yüzüğü çıkardım. "Seni seviyorum.
Stella Bleu Lawrence MacAllister. Karım olmanı istiyorum.
Hayat arkadaşım. Çocuklarımla annesi. Benimle evlenir
misin?"

Başını sallıyor ve gözleri doluyor. "Evet. Senin karın
olmak beni çok mutlu eder."

Gözlerimi kapatıyorum ve parmağına takmadan önce
yüzüğü öpüyorum. "İçime... görüyorsun."

"İçime... görüyorsunuz," diye tekrarlıyor.

Elini uzatıyor, diğer yarım olma anlaşmasını simgeleyen
platin ve elmasları inceliyor. "Tanrım, Sin. Bu çok güzel."

"Bunu her zaman tak. Dünyanın seni her zaman
seveceğimi ve koruyacağımı bilmesini istiyorum."
Parmaklarımızı birleştiriyorum ve elini öpüyorum. "Seni
mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin
ederim."

Yüzümü kucaklayabilmek için elini bırakıyor. "Benimle
sevişmeni istediğimde beni reddetmeyerek başlayabilirsin."

Sonsuza dek benim olmaya karar verdi, ben de kendimi
tutmayı bıraktım. "Ben seninim ve sen de benimsin. Seni bir
daha asla inkar etmeyeceğim. Yemin ederim."

Bleu'ya sahip olmayalı çok uzun zaman oldu. Sadece
teninin tadına bakmak ya da kendimi onun bedenine gömmek
niyetinde değilim. Bonny'ye sahip çıkmalı ve onu her
yönden benim yapmalıyım.
İçimde ona daha önce hiç sahip olmadığım kadar sahip
olmamı sağlayan bir güç var.

Kalçalarından tutup onu ileri doğru sürüklüyorum. Kışlık paltosu gibi bacakları da ayrılıyor ve kalçalarının çıplak olduğunu fark ediyorum. Bakmak için eteğini kaldırıyorum ve altında çok az şey buluyorum. "Bayan MacAllister. Sanırım giyinmeyi unuttunuz."

Sırıttıyor ve omuz silkiyor. "Belki de. Ya da belki nişanım tarafından aceleye getirildim ve kıyafet giyecek zamanım olmadı."

Nişanım. Kulağa hoş geliyor.

Belindeki kemeri çözüyorum ve ceketinin üst kısmını ayırıyorum. Gözlerim dantelli kırmızı sütyen ve ona uygun külotun üzerinde geziniyor. "Muhtemel sonuç buysa, muhtemelen daha sık aceleye getirilmeyi beklemelisin."

Avucumu göğsünün ortasına yerleştiriyorum ve elimi yavaşça aşağı doğru sürüklüyorum. "Tüm bunların hayatımızın geri kalanı boyunca benim olduğuna inanamıyorum."

Oturuyor ve paltosundan sıyrılıyor. Yaklaşıyor ve kollarını omuzlarıma doluyor. "Ne zaman istersen seninim."

"Endişelenme. Benim olanı almakta çok iyiyimdir." Ayağa kalkmadan önce onu çabucak öpüyorum. Ellerini ellerime koyuyorum ve onu kanepeden çekiyorum. "Ve hemen şimdi başlayacağım."

Onu koridorda nadiren kullandığım yatak odasına götürüyorum. Daha içeri yeni girmiştik ki ellerini göğsümde gezdirip ceketimi yere itti. Sonra kravatıma doğru ilerliyor ve düğümü aşağıya doğru kaydırıyor. "Üzerinden her zaman çıkarılacak çok şey var."

"Beni soymak için sabırsızlanıyorsun, ha?" "Belki."

"Bırak yardım edeyim." Onun çıplak bedenini benimkine bastırılmış hissetmek için sabırsızlanıyorum.

Üst düğmeme uzanıyorum ama o elimi tutuyor. Başını sallıyor ve parmaklarımı ağzına götürüp öpüyor. "Bunu yapmak istiyorum. Seni soymayı özledim."

Acı verici bir hızla ilerliyor. "Bonny. Bu gece seninle yatmak istiyorum."

Gömleğinin son düğmesini açarken sırtıyor. "Unuttuysan söyleyeyim, beklenti en iyi ön sevişme biçimlerinden biridir."

İlk kol düğmemi çıkarıyor. "Beni bekletmekten ne kadar hoşlandığını unutmadım. Bu yakın zamanda unutmayacağım bir ders."

Bir sonraki için bileğimi kaldırıyorum. Eğlenmiş görünüyor. "Sanki sana bilerek işkence ediyormuşum gibi konuşuyorsun."

"Hiçbir fikrin yok." Beş dakika önce ona ihtiyacım vardı.

Kol düğmelerimi komodinin üzerine yerleştiriyor. "Aylar oldu. Seninle vakit geçirmek ve her anın tadını çıkarmak istiyorum."

Gömleğimi omuzlarımdan iterek yere düşmesine izin veriyor. Elleri göğsümü keşfederken sıcak ağzı öpücükler saçıyor. Duruyor ve avucunu kalbimin üzerine koyuyor. "Özlediğim bir şey daha."

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Bunca zamandır kalbimin tam içindeydin."

"Böyle güzel sözler söylemeyi sana kim öğretti?"

O haklı. Normalde böyle şeyler söyleyecek bir adam değilim. Ama sevgili Bleu'mu kaybetmek dünyamı değiştirdi. "Değiştirdin, kalbimi çaldığında."

Ayak parmaklarının ucuna kadar yükseliyor, böylece ağzı benimkine ulaşıyor. İki elinin parmaklarını saçlarımin arasından geçiriyor.

ve beni daha yakına çekiyor. Dili yumuşak ve ıslak, benimkine karşı mükemmel bir ritimle hareket ediyor. Öpücüğü çok lezzetli, en tatlı afrodizyak. Son üç aydır bunu arzulamadığımı tek bir an bile olmadı.

Onu geriye doğru yönlendiriyorum ve kalçaları yatağa değdiğinde duruyor. "Arkana yaslan. Seni diğer tüm erkekler için mahvedeceğim."

Yatağın kenarına oturuyor ve dediğimi yapıyor.

Erotik yolculuğuma onun ayak bileğini öperek başlıyorum. "Bu ayaklar bir daha asla benden kaçmasın."

Ağzım baldırına doğru ilerliyor. Bacağını kaldırıyorum ve dizinin arkasından öpüyorum. "Her koştüğunda onu arayacağımı bil."

Dudaklarımı iç bacaklarında gezdiriyorum. "Bir kere yaptım ama seni bir daha asla bırakamayacağım. Asla."

"O zaman yapma."

Altımda kıvranıyor. Nereye gideceğimi biliyor.

Yeniden bir araya gelmemizin değerini tam olarak bilmek istediğini söylüyor, ben de ona tadını çıkarmaya değer bir şey vereceğim.

Başparmağımı külotunun kenarından içeri sokuyorum ve bacağının kıvrımını okşayarak aşağı yukarı hareket ettiriyorum. Kıvranıyor, parmağımı en çok istediği yere, merkezine doğru hareket ettirmek için pelvisini yukarı ve aşağı kaldırıyor. Ona teslim olmanın cazibesine direniyorum. Ama bu kolay değil. Onun istediği kadar ben de orasını okşamak istiyorum. "Her şeyin bir zamanı var."

"Beni öldürüyorsun ve bunu biliyorsun."

"Beklenti, Bonny. Bunun en iyi ön sevişme şekli olduğunu söylersin." Başparmağımı bacağının kıvrımından alıp külotunun ortasına sürüyorum. Kasıklarının kumaşı sıırılsıklam. "Sanırım işe yarıyor."

Ağzımı karnına doğru indiriyorum ve kasıklarını kemiriyorum. Sarsılıyor ve inliyor, "Bana işkence ediyorsun."

"Ama ne tatlı bir ıstırap."

Bacaklarını ayırıyorum ve ağzımı külotunun içine sokuyorum. Nefes almaktan başka bir şey yapmıyorum, nefesimin sıcaklığını bacaklarının arasında hissetmesine izin veriyorum. Bu şekilde ona bir sonraki hamlemin ne olacağını tahmin etmesi için bir an veriyorum. En az bir düzine farklı eylem düşünecek zamanı olduğuna ikna olduğumda, ıslak külotunun ortasını yalıyorum.

"Oh Tanrım." Sarsılıyor, ya şaşkınlıktan ya da coşkudan. İkisi de benim için kabul edilebilir bir sebep.

Başparmağımı doymuş kumaşın üzerinde hafifçe aşağı yukarı gezdiriyorum ve basıncı giderek artırıyorum. Kıpırdanarak yaklaşıyor ve leğen kemiğini elime doğru sallıyor. "Sanırım birileri artık bekleme oyunu oynamak istemiyor."

"İstedğin tüm oyunları daha sonra oynayabiliriz." Ayağa kalktı ve kemerimin tokasına uzandı. Onu çekip ayırıyor ve pantolonunun düğmesine gidiyor. "Çok uzun zaman oldu. Bir dayanılmaz dakika daha bekleyemem."

O beni pantolonumdan ve boxer külotumdan kurtarıırken ben ayakkabılarımı tekmeliyorum. İçime uzanıyor ve sikimi avucunun içine alarak ucundan dibine kadar okşuyor. "Bunu içimde hissetmeye ihtiyacım var. Şimdi."

"Bunu ayarlayabiliriz." Bacaklarımdan aşağı düşen giysilerimi çıkarırken denge için yatağa tutunuyorum.

Poposunu kaldırıp külotunu çıkardıktan sonra arkasına uzanıp sütyenini çözüyor. Benden önce soyunmayı bitiriyor çünkü ben hâlâ yapay uzvumla denge oyunu oynuyorum.

Önümdeki yatakta çırılçıplak yatıyor. "Çok güzelsin. Ve tamamen benimsin."

Yatağın kenarına doğru ilerliyor ve kayarak ayağa kalkıyor. "Tabii önce ben seni almazsam."

Kollarını omuzlarıma doluyor ve dönmem için bana rehberlik ediyor. Ellerini göğsüme koydu. "Otur."

Protezimi çıkarmadan önce dediğini yapıyorum. İşini tamamladığında, bir dizini leğen kemiğimin her iki yanına koyarak üstüme tırmanıyor.

Elimi bacaklarının arasına götürüyorum ve parmaklarımı kaygan yarığında ileri geri kaydırıyorum. Öne doğru eğilip kollarını omuzlarıma doluyor, leğen kemiğini elime doğru sallıyor ve kulağıma doğru nefes alıp veriyor. Ağzı boynuma doğru ilerliyor, önce ısıırıyor, sonra omzumdaki bir deri parçasını emiyor. Bir iz bırakacağından hiç şüphem yok - büyük, karanlık bir iz. Ama umurumda değil. Ben onunum. Beni istediği gibi damgalayabilir.

Omzumu bırakıyor ve dişlerinin arasından havayı içine çekiyor. Sırtını dikleştiriyor ve çenesini kaldırarak yukarı bakıyor. "Ohh. Tam orada, Sin. Durma."

Sanki.

Ağzım kulağının üzerinde olacak şekilde onu sıkıca çekiyorum. "Seni boşaltmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Asla."

Sıkıca geriliyor, beni sertçe sıkıyor, alınlarımız birbirine yapışmış durumda. "Ohh. Ohh."

Bir dakika sonra rahatlıyor ve ben onun titrediğini fark ediyorum. "Titriyorsun."

"Mmm... çünkü bu muhteşemdi. Ve buna çok ihtiyacımız vardı. Çok uzun zaman oldu."

"Bunu duyduğuma
sevindim." "Hâlâ bir tek
sen varsın."

İçim rahatladı. Bleu'nun başka bir adamla birlikte olduğunu düşünmüyordum ama bunun doğrulanması içimi rahatlattı.

Ayağa kalkıyor ve eliyle sert sikimi buluyor. Taşaklarına kadar içine girene kadar kendini alçaltıyor. "Benim için asla başka biri olmayacak Bonny. Sadece sen."

Aşağı yukarı hareket ederken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Kaçmak için can atan kelimeleri söylemek zorundayım. "İçime... görüyorsun."

Elleriyle yüzümü okşuyor. "İçime... görüyorsun.
Her zaman."

Bu konuda çok iyi olduğu için orgazmım istediğimden daha hızlı geliyor. Bu ilk seferin bitmesine hazır değilim. Ama çok uzun zaman oldu. Bu hızla daha fazla dayanamayacağım, bu yüzden ellerimi Bleu'nun kalçalarına götürerek onu yavaşlamaya teşvik ediyorum. "Sakin ol Bonny."

"Onu kontrol altında tutmakta zorlanıyor musun?"

Kendimi tutmaya çalışırken gelmek hakkında konuşamam. "Onun gibi bir şey."

"O zaman kontrol sende olmalı." Boynumu kavrarken sırt üstü dönüyor ve beni de yanına alarak üstte kalmamı sağlıyor. Kalçalarının arasına yerleştim ve bacaklarını sıkıca etrafıma sararken yavaşça ve derinlemesine içine girdim.

Ellerim onunkileri bulana kadar kollarında kayıyor. İtişler

arasında parmaklarımızı birbirine geçiriyoruz. "Seni seviyorum, Bonny."

"Ben de seni seviyorum, Sin."

Yine, doruk noktam istediğimden daha erken oluşuyor ama uzatmak için elimden geleni yaptım.

Bleu'nun ellerini kavıyorum ve derinlere doğru itiyorum, kendimi ve tüm sevgimi onun içine boşaltıyorum. Bacaklarını daha sıkı sıkıyor ve vücudunun içinde hiç bu kadar derine inmediğime eminim. "Uhh!"

Bittiğinde, sol elini tutmaya devam ederken yorgun ve bitkin bir şekilde yatağa, onun yanına yığılıyorum. Nişan yüzüğü takılıyken nasıl görüldüğünü görebilmek için elini kaldırıyorum. "Gerçekten beğendin mi?"

"Bu yüzük hakkında hissettiklerim için beğenmek çok hafif kalır."

"Sen hiç mücevher takmazsın, bu yüzden neyi tercih edeceğin hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kız kardeşinden yardım isteyemediğim için içgüdülerime göre hareket etmek zorunda kaldım."

"Bağırsakların mükemmel bir zevke sahip."

Karnına doğru yuvarlanır ve dirseklerinin üzerinde durur. "Ayrı kıtalarda yaşıyoruz. Bu evliliğin ne zaman, nerede ve nasıl gerçekleşeceğine dair detayları hallettiniz mi?"

Araştırmamı yaptım. "Burada evleneceğiz. Gerekli belgeleri yanımda getirdim. Yasal olarak evlendiğimizde, eş vizesi alarak benimle birlikte İskoçya'ya döneceksin. Bu vize iki buçuk yıl geçerli olacak."

"Süresi dolduğunda ne olacak?"

"İki buçuk yıl daha uzatma alacaksınız. İskoçya'da beş yıl yaşadıktan sonra, süresiz oturum izni olarak adlandırılan kalıcı oturum izni için başvuruda bulunacaksınız."

"Görünüşe göre her şeyi düşünmüşsün. Bunu ne zaman yapıyoruz?"

Gerekenden bir dakika daha beklemenin akıllıca olduğunu sanmıyorum. "Ne kadar erken olursa o kadar iyi olur çünkü Abram'ın adamları sizi her an bulabilir. Ama sanırım yapman gereken şeyler için biraz zamana ihtiyacın olacak."

Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Ne gibi?"

"Bir gelinlik almak ve taşımak için en sevdiğiniz çiçeklerden bir buket almak istediğinizi varsayıyorum. Benim de bir alyansa ihtiyacım var. Ama çok meşgulsen anlarım."

"Hayır. Ben seçmek istiyorum." Elini kaldırıyor ve nişan yüzüğünü tekrar inceliyor. "Benim için harika bir seçim yaptın. Ben de aynısını senin için yapmak istiyorum."

Bir öpücük için elini dudaklarıma götürüyorum.

"Teşekkür ederim." "Bana nasıl ve ne zaman olduğunu söyledin.

Nerede?"

"Arkadaşlarımız ya da ailemiz yanımızda olmayacağı için adliyede sivil bir tören yapmayı düşünüyordum. Eve döndüğümüzde ailemizle birlikte büyük bir kutlama yapabiliriz. Annemin bunu planlamaktan hoşlanacağına eminim." Bleu'nun kabul törenini neredeyse bir düğün kutlamasına dönüştürdü, dolayısıyla gerçek tören için yapacaklarının sınırı yok.

Bleu üzgün görünüyor. "Neyin var?"

Uzanıp yüzündeki birkaç damla yaşı siliyor. "Ailem orada olmayacağı için üzgünüm. Ya da gelin olduğumun farkında bile olmayacaklar."

"Aileniz de gelebilir. Onların da katılmasını çok isterim. Ne kadar mutlu olacaklarını biliyorum.

Sen."

Başını iki yana sallar. "Hayır. Ve nedenini biliyorsun."

Biliyorum ama bu kabul edeceğim anlamına gelmiyor. "Babanın hiçbir zaman bilmemesi mümkün ama Ellison'a bir noktada söylenmesi gerekecek. Olaydan sonra öğrenmesini istediğinden emin misin? Ona önceden söylemediğin için üzüleceğinden eminim."

"Kız kardeşim güneyin ağzıdır. Seninle evlendiğimi öğrenirse beni babama ispiyonlar."

Bu kararıyla ilgili fikrini değiştirmeyi gerçekten çok isterim. "Baban evleneceğini bilse çok mu kötü olurdu?"

"Evleneceğimi mi? Hayır. Seninle evleneceğimi mi? Evet. Kalp krizinden ölür."

Harold MacAllister'ı tanımıyorum ama bence Bleu ona çok az kredi veriyor olabilir. "Neden bu kadar karşı çıksın ki? Sana ben bakacağım. Sana vereceğim hayatı sağlayacak başka bir adam bulamazsın."

Bana sanki iki kafam birden büyümüş gibi bakıyor. "Babam FBI'dan. Sen bir suç örgütünün gelecekteki liderisin. Senin gibi insanları tutuklayabilmek için hayatını gizli görevlere adadı."

Bir şeyi unutuyor. "Sen yasaları korumaya yemin etmiş bir ajansın ve benden hoşlanıyor gibisin. O da sevebilir. Ben sevimsiz biri değilim."

İç çekiyor. "Seni bir insan olarak sevebilir ama yaptığın şeyleri asla kabul etmez."

Bu kadar kapalı fikirli olmamalıydı. "O ölmekte olan bir adam."

Mutlu olabilir, hatta belki de rahatlamış olabilir.

kendini tamamen küçük kızını sevmeye ve korumaya adanmış bir adam var."

"Onun gözünde, suç geçmişin bana duyduğun sevgiyi boşa çıkaracak. Fark etmediysen söyleyeyim, benimle ilgilenecek bir erkeğe ihtiyacım yok. Kendi başıma gayet iyi iş çıkarıyorum."

Bleu güçlü biri ama henüz kabul etmek istemese de benim korumama ihtiyacı var. "Keşke en azından ona söylemeyi düşünseydin. Ailene tanıştıracığın adam olmak istiyorum. Sakladığın kişi değil. Bu fırsat sonsuza dek kaybolmadan önce kayınpederimle tanışmayı çok isterim."

Kaşları kırıışıyor. "Neden?"

Bu da Bleu'nun Yoldaşlık hakkında anlamadığı bir başka şey. "Babanın izni olmadan, arkasından seninle evlenmek ona ihanet etmek gibi geliyor. Bir kardeş, ailesinin onayı olmadan bir Yoldaşlık kızıyla evlenmeye cesaret edemez."

"Güven bana. Babam evliliğimizi öğrenirse kendini ihanete uğramış hisseder ama hain olarak gördüğü k i ş i sen olmazsın."

Ve Bleu tarafından ihanete uğradığını da düşünmeyecek, ona her şeyi açıklamayı bitirdiğimde değil. Harold MacAllister'a gerçek niyetimi ve kızını ne kadar çok sevdiğimi söyleyeceğim.

Bleu ölmeden önce babasının onayını alacak. Bunu sağlayacağım.

CHAPTER FIVE

BLEUMACALLISTER

Aman Tanrım. Evleniyorum. Bir adliyede. Bir suçluyla. Sanıkların işledikleri suçlardan dolayı yargılandıkları bir binada durup, İskoçya'nın en büyük suç örgütünün gelecekteki liderini seveceğime, onurlandıracağıma ve ona değer vereceğime yemin edeceğim.

Kahretsin.

Bekleme süresi yok. İhtiyacımız olan tek şey uygun evraklar ve istediğimiz anda karı koca olabiliriz.

Yine, lanet olsun.

Cidden bunu yapacak mıyım? Sinclair Breckenridge'in karısı mı olacağım? Kardeşlik'in bir sonraki liderinin eşi mi?

Gelinlik mağazasındaki platformda dururken boy aynasında kendime bakıyorum ve sadece tek bir cevap bulabiliyorum: Evet.

"Tatlım, çok güzel görünüyorsun. Bu fildişi tonu ten rengine çok yakışmış," dedi satış ortağım,

Wendy, diyor ki.

Gelinlikçiye kararlı bir şekilde gittim. Geleneksel bir gelinlik istemiyordum; uzun, beyaz, boncuklu ve kuyruklu bir gelinliğe bakmayı bile düşünmedim. Bunu yapmak aptallık olurdu. Bir koridorda yürümeyeceğim ya da kilisede yemin etmeyeceğim. Ailem orada olmayacak, hatta neler olup bittiğinden haberdar bile olmayacak. Bu konuda ne gururluyum ne de mutluyum.

Dönüyorum ve aynada kendime bakıyorum. Elbise diz boyunda ve fildişi dantel kaplamalı. Straplez ve A kesim. -Belinde geniş bir şampanya saten kuşak var. Gelinlik gibi görünmüyor; bence muhtemelen bir kokteyl elbisesi.

Ellison'ın bunu onaylamasına imkan yok. Bana oda kadar uzun bir trenle ışıltılı beyaz bir balo elbisesi giydirirdi. Benimle işi bittiğinde Prenses Diana gibi görünürdüm. Elbise konusunda asla anlaşılamayız. Ama keşke burada benimle tartışıyor olsaydı.

"Bu elbiseyi çok beğendim ama bir gelin gibi görünüyor muyum?" "Evet" dediğimde kendimi bunu giyerken görmekte zorlanıyorum.

"Elbette bir gelin gibi görünüyorsun," diye ciyaklıyor Wendy ve işaret parmağını kaldırıyor. "Emin olmak için nihai ürünü görmeniz gerekiyor."

Yansımamı görmemem için beni döndürüyor ve saçlarımı toplayıp ışıltılı mücevherlerle süslemeye başlıyor.

Elime yapay bir buket tutuşturuyor ve yansımamı görmek için etrafımda dönmeden önce gözlerimi kapatmamı söylüyor. "Bir bak bakalım."

Aynadaki yabancıya bakıyorum. Neredeyse nefesim kesiliyor ama arkamda gördüğüm görüntü yüzünden değil.

Bana. Çünkü aklımda hiçbir şüphe kalmadı. Ben gerçek bir gelinim, Sinclair Breckenridge'in.

Yüzümdeki şaşkınlığı görünce sırtıyor. "Şimdi ne düşünüyorsun, tatlım? Bir gelin gibi hissediyor musun?"

Wendy'nin saçıma tutturduğu yandan topuz ve çiçekli postişe dokunmak için uzanıyorum. Ben ikna oldum. "Evet."

"Yapmalısın. Düğününüz ne zaman?"

"Cuma günü."

Gözleri büyüyor. "Tatlım! Sadece iki gün kaldı. Neden elbiseni almak için son dakikaya kadar bekledin?"

"Daha dün karar verdik." Ya da dün gece. Aslında teknik olarak 12 saat önceydi. "Kaçmaya karar verdik."

Bu çılgınca koşuşturmanın ardında hamilelik olduğundan şüphelendiğinden eminim çünkü gerçeği tahmin etmesi mümkün değil - lobideki yakışıklı İskoçla evlenmek için acele ediyorum ki psikopat amcasının beni yok etmesini e n g e l l e y e b i l e l i m .

Bu doğru. Bunu postumu kurtarmak için yapıyorum ama evet dememin tek nedeni bu değil. Sinclair Breckenridge'i tüm kalbim ve ruhumla seviyorum. Abram'ın adamları benim için gelmeseydi bile onunla evlenmeyi kabul ederdim.

Wendy elbisenin eteklerini çekiştirerek düzeltiyor. "Bu sana tam oldu. Bu iyi bir şey çünkü düğününüz için zamanında değiştirilmesi mümkün değil." Geride durup beni inceliyor. "Bence kırık beyaz, yumuşak şeftali ve soluk lavantadan oluşan bir buket taşımalısın. Kulağa alışılmadık gelebilir ama bu fildişi tonuyla çok hoş olur."

Sanırım o biliyordur. Ben kesinlikle bilmiyorum. Hiçbir zaman oturup gelin dergilerini inceleyen bir kız olmadım.

beyaz bir şövalyeyle büyülu bir düğün hayal ediyorum. Beyaz atlı prens yerine büyüleyici bir kötü adamla evlenmem iyi bir şey.

Son alışverişlerimi yapıyorum ve Sin'i dükkânın ön salonundaki bir kanepede otururken buluyorum. Beni görmüyor, ben de durup bir gelinlik dergisine bakarken onu izliyorum. Sanırım böyle bir yerde çok fazla okuma malzemesi seçeneği yok ama yine de bir Yoldaşlık liderinden beklenecek bir şey değil.

Beni yakalıyor ve dergiyi sehpanın üzerine fırlatıyor. "Aradığın her şeyi buldun mu?"

Gardırop çantasını tutuyorum. "Ben hazırım." "Elbiseni görmeme izin var mı?"

Arkadaşlarımızla ya da ailemizle geleneksel bir düğün yapmıyoruz ama bir tür geleneğe bağlı kalmak istiyorum. "Cuma günü göreceksin."

"Yeterince adil." En sevdiğim gamzem ortaya çıkıyor. "Yani bugün iki durağımız daha mı var?"

"Aslında üç."

"Senin çiçeklerin. Yüzüğüm." Kaşlarını kaldırıyor ve başını eğiyor. Bana bir soru sorarken tek kelime etmeden bunu yapıyor. Sözsüz iletişimimizi seviyorum, özellikle de kapalı kapılar ardında kullandığımız türden.

Sesimi temizliyorum. "İç çamaşırları ve düğün gecesi kıyafetleri, Breck."

"Anlıyorum." Gamzesi derinleşiyor. "O durak için kesinlikle zaman ayıracağız."

"Aynı fikirde olacağını biliyordum." Aslında iç çamaşırı alışverişinin onun fikri olmamasına biraz şaşırdım.

"Düğün gecemizde ne giyeceğini ben seçmek istiyorum."

Tabii ki öyle. Bu Sin'in olayı. Yakınlarımı seçmeye bayılır. Bu konuda biraz zorba olabiliyor. Hiç umursamadım ama bu sefer farklı. Bu bizim düğün gecemiz. Ne giyeceğime ben karar vermeliyim. Kocamın açması için iç çamaşırına sarılmış bir hediye olmak istiyorum. "Hayır. Sürpriz olmasını istiyorum."

İçindeki avukat tartışmak istiyor. Bunu gözlerinde görüyorum. Ama ona, beni bu konuda zorlaması için cesaretlendiren bir bakış atıyorum. "Hayır dedim."

"Benim de düğün gecem olduğu için en azından bir ricada bulunabilir miyim?"

"Beni ne giyerken görmek istediğini biliyorum, Breck. Bunu özel yapacağım. Söz veriyorum hayal kırıklığına uğramayacaksın."

Her erkek gibi Sin de beni seksi şeyler içinde görmekten hoşlanıyor ama kaba ya da açık saçık şeylerle ilgilenmiyor. Onunla arasında bir çizgi var - kışkırtıcı olmaktansa şehvetli olmayı tercih ediyor. Benim onun hazinesi olduğumu ve açık cinsel şeylerin beni değersizleştirdiğini çünkü benim bundan daha iyi olduğumu söylüyor.

Profil çıkarma üzerine çalıştım, bu yüzden kafasının içinde gerçekten neler olup bittiğinden bihaber değilim. Sin sayısız kadınla birlikte oldu ve her şeyi gördü. Yıllar boyunca ona atılan tüm seksler yüzünden duyarsızlaştı.

Ama ben bir istisnayım. Onu beklettim. Başka hiçbir erkeğin dokunmadığı bana sahip olma zevki için onu çalıştırdım. Sin için bundan daha büyük bir tahrik olamazdı.

Müstakbel kocam beni kollarına çekti. "Beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın."

Herkesin içinde olduğumuzu düşünerek beni çok tutkulu öpüyor. Ama tek bir şikâyetle bulunmadan ona izin veriyorum. "I love

Sen, Bonny."

"Ve seni seviyorum." Eminim gelinlikçideki herkes bakıyordur ama umurumda değil. "İnsanların mutluluk dediği şey bu mu?"

"Öyle, Bonny. Bundan eminim. Ve hikayemizin geri kalanını öğrenmek için sabırsızlanıyorum çünkü sen benim sonsuza dek mutlu sonumsun."

"Bleu?" Tanıdık bir ses duyuyorum ve Sin'in kollarında iki büküm oluyorum. Oh kahretsin. Bu Cody.

"Hey." Doğrulup Sin'den uzaklaşıyorum ve az önce yukarı doğru bir sıçrama yapan kalbimi boğazımdan temizliyorum.

"Bu, bir hafta içinde üç kez oldu" diyor.

Kahretsin. Sin'e Cody'nin bakımevine geldiğini söylemedim.

Bir kaya ile zor bir yer arasındayım. Kaya, Sin'i nasıl tanıştırmayacağım ve zor yer ise neden bir gelinlik dükkanında aşk kuşları gibi öpüştüğümüzü açıklamaktan nasıl kaçınacağım.

Yönlendir. Saptırmak. Dikkatini dağıt. Onun konuşmasını sağla ki ben konuşmak zorunda kalmayayım.

"Sizi buraya getiren nedir?"

"Arkadaşım evleniyor. Smokinimi alacağım." Onu konuşturmalıyım. "Tanıdığım biri mi?"

"Hiç sanmıyorum. Aslen Vegas bölgesinden.

İşi nedeniyle buraya taşındı."

Bana burada ne yaptığımı sormasına izin veremem. "O bir pilot mu?"

"Evet. Delta ile."

"Güzel."

Bir sonraki söyleyeceğim şey için beynimi zorluyorum ki Sin elini Cody'ye uzatarak her şeyi mahvediyor.

"Sinclair Breckenridge. Ben Bleu'nun kocasıyım." Şeytani bir sırıtış yayıldı. "Ya da en azından bu Cuma öyle olacağım."

Siktir et koşmayı.

Cody, Sin'den bana bakıyor. "Geçen gece birlikteyken nişanlından bahsetmemiştin."

Cody'nin Sin'i kışkırtmaya çalıştığı izlenimine kapıldım. Eğer öyleyse, yapmamalı. Sin adil oynamaz. Eski dostum anlayamayacağı kadar başka bir ligde.

Günah, açıklayamadığım bir durum yarattı. Bu benim için bir sorun. Cody annesine söyleyecek ve o da herkese söyleyecek.

Günah tam bir piç olabiliyor. Bunu düzeltti, bu yüzden onunla evleneceğimi kabul etmek zorundayım.

"Barda sana rastladığım gece korkunç bir sevgili kavgası yaşadık ve düğünü iptal ettim. Gergin bir durumdan yeni çıktığımı söylerken bunu kastetmiştim." Sin'e bakıyorum ve ona en iyi kötü bakışımı atıyorum. "Ama şimdi her şeyi yoluna koyduk ve düğün tekrar başladı." Sin'e doğru eğilip kolunun arkasındaki deriyi çimdikliyorum. "Öyle değil mi tatlım?"

"Evet! Evet!" diye bağıyor. "Kesinlikle öyle." Kolunu çekip kurtarıyor ve artık onu çimdikleyemeyeyim diye omzuma doluyor. "Bu tatlı kızı karım yapmak için sabırsızlanıyorum."

Cody ellerini ceplerine sokar ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallanır. "Ailen çok memnun olmalı."

Oraya gitmeyeceğim ve Sin'e de izin vermeyeceğim.

"Aslında çiçekçimizden randevu almak için acelemiz var, o yüzden koşmamız gerekiyor," diye yalan söylüyorum.

"Ah, tabii. Geç kalmanı istemem." Sin'in elini tekrar sıkar. "Tebrik ederim. İyi bir eşin olacak."

"Teşekkür ederim." Elimini sahiplenerek tutuyor. "Hazır mısın, aşkım?"

Başımı salladım. "Seni tekrar görmek güzeldi, Cody."

Arabaya doğru yürürken tek kelime etmedim. İçeri girdiğimizde Sin'in ağzını burnunu kırasım geliyor. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Seni öpmeye çalıştı."

"Başarısızca."

"Küçük buluşmanızdan bu yana bakımevine geldi. Sanırım ikimiz de görmeye geldiği kişinin baban olmadığını biliyoruz. O benim olanı istiyor. Senin onun olmadığını bilmesini sağlamaktan başka çarem yoktu."

"Beni isteyip istememesi önemli değil."

"Bir koca karısı için ne yaparsa onu yaptım. Senin benim olduğunu bilmesini sağladım. Neden üzgün olduğunu anlamıyorum."

"Bir: az önce yaptığın şey gereksizdi. Muhtemelen Cody'yi bir daha görmeyeceğiz, bu yüzden beni isteyip istememesi önemli değil. İki: Bu benim için büyük bir sorun yaratıyor. Annesine söyleyecek ve o da herkese söyleyecek. Haber babama ve Ellison'a ulaşacak."

"İki gün içinde karım olacaksın ve bu konuda çok heyecanlıyım. İkimizden başka birinin bilmesini istiyorsam beni affet."

"Babam ve Ellison öğrenmediği sürece dünyanın öğrenmesi umurumda değil."

"Özür dilerim. Sana karşı sahipleniciyim ve bunun beni daha iyi bir hale getirmesine izin verdim. Senin ne isteyeceğini düşünmemiştim." O

elimi ağzına götürüp öpüyor. "Özür dilerim. Beni affedebilir misin Bonny?"

Size taktığı isim güzel olan bir adamı affetmemek zor.
"Belki bu sefer."

Sin'in Cody'nin ona ait olduğunu bilmesini istemesini anlıyorum. Bu testosteron. Ya da doğa. Ne dersiniz deyin ama isteklerime karşı gelmesini görmezden gelebilmemin tek nedeni bu.

"Başka bir erkeğin bana dokunmasına asla izin vermedim.
Sadece senin dokunmana.
Bunu sakın unutma."

CHAPTER SIX

SINCLAIR BRECKENRIDGE

Yarın Bonny Bleu'mle evleniyorum. Ailesinin bilgisi ve babasının onayı olmadan. Bu konuda iyi değilim. Zayıf, ölmek üzere olan bir adama ihanet etmek gibi kirli hissettiriyor. Bu koşullar altında bir erkeğin onurunu kırmaktan daha aşağılık bulduğum çok az şey var.

Evliliğimize bu şekilde girmeyeceğim.

Harold MacAllister, Bleu'ya göz kulak olmak ve onu korumak için yanında olmayacak. Hayatımı onun güvenliğine ve mutluluğuna adadığımı bilerek rahatlayacağına inanıyorum. Her baba, bir erkeğin kızı için böyle bir yemin etmesini istemez mi?

Koridor, tıbbi tesislerde sıkça rastlanan o çok tanıdık kokuyu yayıyor. İlaçların kimyasal kokusu. Bok. Sidik. Kusmuk. Üçünün kokusunu maskelemek için çamaşır suyu. Bunu çok iyi hatırlıyorum. Ama burada başka bir koku daha var, kendi iyileşme dönemimde alıştığımдан farklı.

Ölümün pis kokusu.

Ampütasyonumdan sonra bir daha hastaneye girmeyeceğime yemin ettim. Birkaç ay önce sepsis yüzünden neredeyse ölüyordum. Şimdi burada bir bakımevindeyim çünkü yirmi dört saat içinde kayınpederim olacak adamla konuşmak istiyorum.

Harold MacAllister'ın kapısının önünde duruyorum ve kapıyı çalmaya hazırlanırken nefesimi tutuyorum. Endişeliyim. Gerginlik sık yaşadığım bir şey değil ve endişem beni biraz şaşırtıyor.

Bleu'nun babasına söylemeyi planladığım her şeyden eminim. Bütün gece kafamda çalıştım. Sadece ne kadar iyi karşılanacağından emin değilim.

Kapıyı çaldım ve bir kadın sesi içeri girmemi söyledi. Kapıyı açıyorum ve Ellison'ı Harold MacAllister'ın yatağının bir yanında, bir hemşireyi de diğer yanında ayakta buluyorum. "Günaydın.

Bay Mac'in biraz daha rahat etmesine yardımcı oluyoruz." Onu yatağının başına doğru taşımak için bir çarşaf kullanıyorlar. "Nasıl bu kadar çabuk aşağıya indiğini anlamıyorum. Sanki seni bir saat önce yukarı çekmişiz gibi."

İşlerini bitirip yatağın başını kaldırıyorlar, böylece Harold neredeyse oturur pozisyona gelir. "İşte çağrı ışığın. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

"Teşekkürler Marge," diyor Ellison.

Bleu'nun kız kardeşi benimle konuşmak için hemşirenin gitmesini bekliyor. "Sen osun."

Beni tanıyor mu? Nasıl tanıdı? Ellison'ın benim hakkımda hiçbir şey bilmediğini sanıyordum.

Harold kızına, "Gitmen gerek Elli," der. Görünüşe göre, o da beni tanıyor.

"Merhaba Bay MacAllister." Ellison'a doğru başımı salladım. "Bayan MacAllister."

"Kaba olma baba. Bu Bleu'nün İskoçya'da görevdeyken tanıştığı arkadaşı." Oh. Beklediğimden fazlasını biliyor.

"Şimdi git, Ellison."

Bleu'nun kız kardeşi babasının tepkisi karşısında açıkça şok olmuştur. "Bana ihtiyacın olursa hemen dışarıda olacağım."

Kendimi tanıtmak için Ellison gidene kadar bekliyorum. "Ben Sinclair Breckenridge. Sizinle tanışmak bir zevk."

"Onun için geldin." Elini göğsüne götürüyor ve nefes nefese kalıyor.

Zavallı adamın ödünü koparıyorum. "Korkuttum ama düşündüğün sebepten değil." Yatağının başucundaki su bardağını ona uzattım. "Bir içki al."

Dediğimi yapıyor ama nefesini tutmak için çok çalışıyor. "Nefes alışını yavaşlat. Kendini havasız bırakmaya çalışıyorsun." Bleu, babasını bir tür atağa geçirirsem benden hiç hoşnut olmayacak.

"Neden geldin?"

Yatağın başucundaki sandalyeyi işaret ediyorum.

"Oturabilir miyim?"

Başını sallıyor ve biraz sakinleşiyor gibi görünüyor. Belki de. Kafamda prova ettiğim her şey bulanıklaştı. "Lütfen, Bana katlan. Tüm bunları planlamıştım -size söylemek istediğim her şeyi- ama birdenbire ne yapacağımı şaşırdım." Bu benim başıma gelmez. Ben asla kontrolümü kaybetmem. Tam bir karmaşayım.

"Bay MacAllister. Bleu'nun size ne söylediğinden emin değilim.

Muhtemelen biraz fazla geri sarıyorum ama bunu yapıyorum çünkü herhangi bir karışıklık olmasını istemiyorum."

"Devam et," diyor.

"Bonny'nin babamı öldürmek amacıyla benim aracılığım la Yoldaşlık'a sızdığının farkında mısınız?" Lanet olsun. Kulağa korkunç geliyor, sanki onun intikamını almaya gelmişim gibi. "Özür dilerim. Yanlış anlaşıldı." Berbat bir iş yapıyorum.

"Lütfen kızıma zarar vermeyin," diye yalvarır

Harold. "Bonny'ye zarar vermek için burada değilim."

"Bonny?"

Gülüyorum. "Bu benim Bleu'ya verdiğim özel isim."

Konuşurken ayağa kalkıp odada volta atıyorum.

Yürümek beni her zaman sakinleştirir. "Her neyse, başarılı olamadı. Ama eminim bunu zaten biliyorsunuzdur."

"Bunu yapamayacağına karar verdi." Tamam. Aynı sayfada olmaya yaklaşıyor olabiliriz.

"Evet. Ama bunu neden yapamadığını biliyor musun?"

"Vicdanı onu alt etti." Bu yarı gerçek.

"Bu kadarı doğru ama size söylemediği şey, babamı öldürme konusunda neden vicdan azabı çektiği."

Alnı kırışıyor, gözleri kısılıyor, sanki parçaları birleştirmeye çalışıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Aşık olduğumuz için bunu yapamadı." İnkâr edercesine başını sallıyor. "Hayır."

"Güven bana. Onu sevmek istemedim ama tüm kalbimle seviyorum. Onun da istediği ya da planladığı bu değildi ama yine de beni seviyor."

"Sana inanmıyorum." Harold sesini olabildiğince yükseltir. "Bu da senin kurnaz numaralarından biri."

"Amcam Bleu'nun aldatmacasını keşfetti. Onu öldürmem gerekiyordu ama bunu yapamadım çünkü onu seviyorum. Bir söz vererek kaçmasına izin verdim, Yoldaşlık'la olan kinini silmenin bir yolunu bulacaktım."

"Birbirinize aşık olduğunuza inandığımı varsayalım. Bu büyüklükteki bir sorunu nasıl çözeceğinizi sanıyorsunuz? Kardeşlik affetmez ve unutmaz."

"Abram'ın adamları şu anda ABD'de. Bleu'yu avlamak ve infaz etmek için bir görevdeler. Muhtemelen kaçıp onlardan kurtulabilir ama seni terk etmeyi reddediyor. Bıraksa bile, bu Ellison'ı riske atar. Amcam Bleu'yu ortaya çıkarmak için diğer kızınızı kullanmaktan çekinmeyecektir."

Gözlerindeki dehşeti gördüm. "Hayır. İki kızım da olmaz."

"Bay MacAllister. Bleu'yu koruyabilirim. Ve Ellison'ı."

"Ne karşılığında?" Sebeplerimden şüpheleniyor, olması gerektiği gibi.

"Bleu'nun evliliği." "Asla!"

"Hayatımı kızınızın güvenliğine ve mutluluğuna adıyorum. Benim kim olduğumu biliyorsunuz, bu yüzden karım olarak kimsenin Bleu'ya zarar veremeyeceğini anladığınızdan eminim. Bu bir kardeşlik kuralıdır; hiçbirimizin ihlal etmeye cesaret edemeyeceği bir şey. Evliliğimizin sağlayacağı güvenlik Ellison'ın da üzerini örtecek çünkü o Bleu'nun ailesi. Evlendiğimizi söylediğim anda amcam Bleu'yu idam etme emrini iptal etmek zorunda kalacaktır."

"Buraya benden dua istemeye mi geldin?"

"Evet, efendim. Tam da bu yüzden geldim."

"Benden kızımın bir suç örgütü lideriyle evlenmesini onaylamamı istiyorsunuz. Bir baba böyle bir şey için nasıl onay verir?" diye soruyor.

"Veriyorsunuz çünkü kızınızı seviyorsunuz ve onun güvende ve mutlu olmasını istiyorsunuz."

"Ve seninle evlenmenin onu mutlu edeceğine mi inanıyorsun?"

İkna olmadı, bu yüzden fikrini değiştirmem gerekiyor. "İki gün önce Bleu'ya evlenme teklif ettim ve o da evet dedi. Dün bütün günü yarınki düğünümüz için hazırlanarak geçirdik."

O incinmiş. Bunu gözlerinde görüyorum. "Yarın bana söylemeden seninle evlenecek mi?"

"Evet. Ama sadece senin onaylamayacağına inandığı için. Benimle evlendiği için hayal kırıklığına uğramanı istemiyor."

"Suçlulardan oluşan bir aileyle evlenmesini asla kabul edemem."

Bleu'nun karım olarak işlerinin nasıl olacağını anlamasını sağlamalıyım. "Bleu benim işim ya da Kardeşlik tarafından asla lekelenmeyecek. Sana yemin ederim."

"Aranızda yaşayacak. Sizin suç faaliyetlerinizden etkilenmemesi mümkün değil."

Bleu'nun evliliğimize lekesiz gelmeyeceğini hatırlatmaya ihtiyacı olabilir. O bir melek değil. "Bleu hayatıma girdi çünkü cinayet işlemeye karar vermişti. Babamı işlemediği bir suç için öldürmeye geldi."

"Peki buna ne oldu? Baban - Kardeşlik'in lideri - onun örgütünüzü sızma nedenini unutmuş olamaz. Ondan kurtulmak için en az amcan kadar hevesli olmalı."

Yanılıyor. "Hiç de değil. Bleu, babasının annesinin katili olduğu konusunda yanıliyordu. Amanda Lawrence'ı çok seviyordu, bu yüzden Bleu onun kalbinde çok değerli bir yere sahip. Onu korumak istiyor. Babamla arası iyi."

"Thane'in korumasına da mı sahip olacak?"

"Evet. Ailem Bleu'ya oldukça düşkündür, Yoldaşlık'ın diğer üyeleri de öyle." Abram hariç. "Kardeşliğe aylar önce kabul edildi. Onu kollarını açarak karşıladılar. Üyelerden hiçbiri, amcam bile, onun babamı öldürme planından haberdar değil. Kimseye söylemedim."

"Onun güvende kalması için bu sırrı ailenizden ve en sadık olduğunuz insanlardan saklar mıydınız?"

"Kesinlikle. Onu korumak için her zaman gerekeni yapacağım." "Amanda'yı kimin öldürdüğünü biliyor musun?"

"Henüz değil. Ama Bleu'ya öğrenmesine yardım edeceğime söz verdim." Beni tutacağı bir söz.

"Senin adamlarından biri ya da sana bağlı biri olmamasına imkân yok."

Teorisi hoşuma gitmiyor ama su götürmez.

"Katılıyorum." "O iyi bir dedektif. O iyi bir dedektif. kim olduğunu öğrenir."

"Evet. Haklısın."

"Kızımı iyi tanırım. Annesinin katilinin hangi Yoldaşlık üyesi olduğunu anladığında, onun peşine düşecektir. O ölene kadar da durmayacaktır. Karın olarak konumu ne olursa olsun, bu onu tehlikeye atar." Yine haklı. Kardeşlik bizden birinin ölümünün cezasız kalmasına izin vermeyecektir.

"Onu öldürmekte tereddüt etmeyeceklerdir." Bana dikkatle bakıyor. "Ama liderleri olan seni öldürmeyi asla düşünmezler."

Bununla nereye varmak istediğini anlıyorum.

"Benden kızım ile olan birlikteliğinizi onaylamamı istiyorsunuz. Bunun gerçekleşmesinin tek bir yolu var. Bir Yoldaşlık üyesi olarak kızımın annesini öldüren adamı ortadan kaldıracağına dair bana söz ver. Ben de kızım ile evlenmen için sana onay vereceğim, tabii eğer istediği evlilikse."

Bu Harold MacAllister için iyi bir hamle. Bleu ile olan evliliğimi tamamen kendi kontrolü dışında bir şey olarak görüyor. Onun onayı olsa da olmasa da bu gerçekleşecek, o yüzden bundan en iyi şekilde yararlanıyor. O ölmekte olan bir adam ve kızının güvenliğini sağlamak için benim onur kurallarımı çiğniyor. Buna saygı duyuyorum.

"Şerefim üzerine yemin ederim ki Amanda Lawrence'ın katilinin cezasını ben çekeceğim. Bleu'nun bu işte bir rolü olmayacak."

"Bunun bir kavga olmasını beklemelisin. Bunu yapan kişi o olmak isteyecektir."

"Ondan bir savaştan daha azını beklemiyorum, ama söz veriyorum."

"Sana inanıyorum. Ama sana onay vermeden önce kızım ile konuşmam gerekiyor. Telefonunuzun kaç kez çaldığına bakılırsa, her an gelebilir."

O haklı. Ellison kapıdan çıktığı andan beri göğsümde sürekli bir titreşim var. Demek ki hemen Bleu'yu aramış.

Buraya gelirken arabada ıldırđını hayal ediyorum.

Umarım o krizlerinden birini geirmiyordur. Yalan söyleyerek kurtulduğunu sanıyor ama Edinburgh'da tanık olduğum rüya bu değildi. TSSB atağını gördüğümde anlarım. Hiç hoş değiller. Ve bu yakında açığa çıkarmamız gereken bir şey.

"Belki de her şeyin yolunda olduğunu söylemek için onu aramalısın ki buraya gelirken dikkati dağılsın." Babası olduğu için doğal olarak onun güvenliğinden endişe ediyor.

"Direksiyonda o olmayacak. Onu adamlarım kullanacak. Gözümüzün önünden hiç ayrılmıyor."

Kapı birkaç dakika sonra patlayarak açılır. Bleu nefessiz ve solgun. Babasıyla benim aramda bir ileri bir geri bakıyor. "Biri bana burada neler olduğunu anlatsın."

Harold elini kaldırıp Bleu'ya yatağına oturmasını işaret ediyor. "Buraya gel, kızım."

Bleu yerden geçerken bana doğru hançerler fırlatıyor. Eğer bakışlar ldrebilseydi, sadece düşüp lmezdim, bir metre altında olurdum.

"Bay Breckenridge. Kızımla bir dakika yalnız kalmak istiyorum, lütfen."

"Tabii ki."

Kapıyı açıyorum ve Ellison'ın kulak misafiri olmak için elinden geleni yaptığını görüyorum - babasının dışarı çıkmamı istediğini duymadığı için başarısız olduğu anlaşılıyor. "Tekrar merhaba."

"Merhaba."

Duvara yaslandım. "Ben Sinclair Breckenridge."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Elini uzatıyor. "Sanırım kim olduğumu bildiğinizi varsaymak yanlış olmaz."

"Evet, biliyorum."

Karşı duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş. Gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Kız kardeşimi çıldırtıyorsun."

"O kadarını anladım."

"Ne halt ettin sen?" Kocaman sırtıyor. "Kız kardeşimi hiç bu kadar kontrolden çıkmış görmemiştim. Deli gibi davranıyor."

Söylememem gereken bir şey söylemek istemiyorum.

"Uzun hikaye.

Muhtemelen en iyisi ona sormanız."

"Belki öyle, ama onun yerine sana soruyorum. Bleu pek açık sözlü biri değil. Özellikle de duyguları söz konusu olduğunda."

"Odadan çıkarken bana attığı bakışa bakılırsa, şu anda hissettiği şeyin öfke olduğundan oldukça eminim."

"Güzel. Bleu'nun onu kızdıracak birine ihtiyacı var. En azından bu bir tepki."

Sanırım Bleu'nün duygusuz olduğunu ima ediyor olabilir ama ben onu hiç de öyle görmüyorum.

"İskoçya'dan onca yolu onu görmek için mi geldiniz?"

"Evet."

"Onu sevdiğin için mi?"

"Seviyorum. Hem de çok." Ellison'la olan ilişkiyi tartışmak istediğim bir yerde değilim. Bunu açıklamak Bleu'ya düşer, bu yüzden konuşmayı farklı bir yöne çekmenin en iyisi olacağına karar veriyorum. "Bonny bana hemşire olduğunuzu söyledi?"

"Bonny?"

Gülüyorum. "Güzel demek."

"Kahretsin! Bayılabilirim." Başını sallar ve güler. "Özür dilerim. Evet, ben bir hemşireyim."

"Tıp bilginiz, babanız hasta olduğu için bir avantaj olmalı."

"O kadar emin değilim. Bazen keşke neler olduğunu bilmeseydim diyorum." Yüzü acılı görünüyor. "Bleu'nun gerçekleri görememesini kıskanıyorum."

"Sence daha ne kadar zamanı var?" "Çok değil. Belki bir hafta. En fazla."

Bonny çok kötü olacak. Ama kaybını atlatmasına yardım etmem için bana sahip olacak. "Ona söyleyecek misin?"

"Hayır. Kendimi bunu yapmaya ikna edemiyorum." Ellison başını sallar. "Bu ikisi hırsız kadar kalın kafalı. O gittiğinde kızın pek de iyi şeyler yapmayacağını bilmelisin."

Ellison ve ben Bleu kapıyı açana kadar Harold MacAllister'ın sağlığını tartıştık. Gözleri şişmişti. Yüzü kırmızı ve lekeli. "Bizi birlikte görmek istiyor."

"İyi şanslar dostum," diyor Ellison.

Bleu'yü Harold'ın odasına kadar takip edip kapıyı arkamdan kapatıyorum. Bonny Bleu'nün eline uzanmak istiyorum ama korkarım bu akıllıca değil. Bana kızgın. Yüzünün her yerinde bunu görüyorum.

Gittiğimizde bir sürü açıklama yapmam gerekecek.

"Kızım şu anda sizden çok mutsuz, Bay. Breckenridge."

"Olmayacağını hiç düşünmemiştim." Ona bakıyorum. "Ama en büyük umudum yaptığımın nedenini anlayacak olması. Ve belki de sonunda bunun yapılacak tek onurlu ve doğru şey olduğunu kabul eder."

"Ondan bunu öğrenebilir misin bilmiyorum." Harold MacAllister güler. "Öfkesine ve amcanızın vurduğu dayığa rağmen, bana size aşık olduğumu ve karınız olmak istediğini söyledi."

Bonny'nin bana olan hislerini babasına açıkladığını bilmek beni çok memnun etti. Doğru yönde bir adım daha.

"Bleu Kardeşlik'e sızmakta ısrar etti ve işler planlandığı gibi gitmedi. Yanlış adamın peşinde olduğunu düşünürsek bu iyi bir şey. Bleu'nun Yoldaşlık'ın bir parçası olmasından memnun değilim. Ama olan oldu. Bir sonraki günah da diyebilirsin. Evlilik teklifin bir çözüm. Ona göre, seni daha fazla sevemezdi, bu yüzden aşık olmak mutlu bir tesadüftü. Küçük kızımın senin gözetiminde olacağını bilerek huzur içinde ölebilirim. Sana onay veriyorum."

Mükemmel. Harold MacAllister'ın onayını aldım. Şimdi tek ihtiyacım olan kızının affetmesi.

Bir buçuk gün içinde iki kez fena çuvalladım. Evliliğimize başlamak için iyi bir yol değil.

Bleu evine giderken bana tek bir kelime bile etmedi. Bunun benimle konuşmamayı seçtiği için mi yoksa Sterling'in önünde tartışmak istemediği için mi olduğundan emin değilim. Her iki durumda da, yalnız kaldığımız anda cehennemi yakalayacağımdan eminim.

Bonny'nin bana kızmasını istemiyorum. Hâlâ yapabiliyorken babasıyla konuşmak zorunda hissetmemin nedenini anlamasını istiyorum.

İçeri girdiğimizde Bleu yatak odasına doğru yürüdü. Konuşabilmek için onu takip ediyorum ama kapıyı yüzüme çarpıyor.

Klik sesi, aramızdaki kapıyı kilitleme sesi. Umarım bunun içeri girmemi engelleyeceği yanılsamasına kapılmamıştır. Bizi ayrı tutmak için bu dayanıksız dikdörtgenden daha fazlasına ihtiyacı olacak.

Boş kapıya hafifçe vuruyorum. "Bonny. Konuşmamız gerek."

Cevap yok.

Biraz daha sertçe vuruyorum. "Hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyorsun, o yüzden beni içeri alsan iyi olur."

Hâlâ bir şey yok, ben de kolu salladım. "Bunu tartışacağız. Bunu kapıyı kırdıktan sonra yapmamayı tercih ederim."

Kilit açıldı. Düğmeyi çevirip kendimi içeri attım. Elleri kalçalarında, yatak odasının ortasında duruyordu. "Sen tam bir ahmaksın. Şu anda sana çok kızgıyım!" Yatağının başucundaki masadan bir resim çerçevesi alıp bana fırlatıyor. Kafama isabet etmekten kıl payı kurtuldum. "Sen çok bencil bir piçsin."

Oh lanet olsun. Gerçekten çok kızgın.

Hiç kafa kafaya vermedik ama Bleu'nün narin bir çiçek olmadığının tamamen farkındayım. Doğru koşullar altında muhtemelen kıcıımı tekmeleyebilir. Tepkisine bakılırsa, buna hazırlıklı olmak benim için muhtemelen iyi bir fikir.

"Bencil bir piç olduğumu zaten biliyordun. Bu senin için yeni bir şey değil."

"Kahretsin! Benim rızam olmadan babama gitmeye hakkın yoktu!" diye bağıırıyor.

"İkimiz de biliyoruz ki onunla görüşmemi asla kabul etmezdin." Bu, affedilmenin izin almaktan daha kolay olduğu durumlardan biriydi. Gerçi şu anda tüm bu affetme olayını sorguluyorum.

"Bu doğru. Ve bunun iyi bir nedeni var."

"Evet. Bana bencil bir piç demekle haklısın çünkü öyleyim. Babana gittim çünkü onun arkasından seni karım olarak aldığımı bilmenin bana hissettirdiklerini umursamadım. Ama aynı zamanda bunu ikiniz için de yaptım."

"Bunun senden başka bir şeyle ilgili olduğunu nasıl iddia edebilirsin? Sana açıkça bilmesini istemediğimi söyledim, ama sen her zamanki gibi zorba olmak ve işleri kendi bildiğin gibi yapmak zorundaydın."

O kadar kızgın ki, ziyaretimin ulaştığı sonucu kabullenmeyi reddediyor. "Baban evliliğimizi onayladı, Bonny. İstedğin bu değil miydi? Bundan mutlu değil misin?"

"Senin istediğin buydu. Benim değil. Onun öğrenmesini hiç istemedim."

Bu sefer çok sert olacak. "Evet, onun onayını almak istedim ama o gitmeden önce bizden haberdar olması ve birlikteliğimizi onaylaması hoşuna gitmiyor mu?"

"Bilmiyorum. Herhangi bir tatmin ya da mutluluk hissedemiyorum çünkü sana çok kızgınım."

Çok mu ileri gittim? "Geri çekilmeyi düşünüyor musun?" "Ne yaptığımı bilmiyorum."

Bu yüzden onu kaybetmeyeceğim. "Bunu bir düşün. Baban seni ve Ellison'ı himayeme aldığımı bilerek ölecek. Bu olaydan sonra sizi koruyacak birinin olduğunu biliyor.

O gitti. Aklından korkunç bir yük kalktı. Sen ve Ellison söz konusu olduğunda huzur içinde olabilir. Lütfen yaptığım şeyin iyi yanlarını görmeye çalışabilir misin?"

Ona doğru bir adım attım ama elini kaldırdı. Bu yaklaşmamam için bir işaretti. "Tüm bu bencilliğe rağmen iyiyi görmek benim için çok zor."

Güdülerim sadece kendime yönelik değildi. "Babanın onayı senin sahip olmanı istediğim bir hediye. Onun onayı, kendisinin ve kız kardeşinin düğün törenimizin bir parçası olabileceği anlamına geliyor.

Yeminlerimizi ederken ailen de yanında olacak."

Ailesinin düğünümüzde bulunmamasından neredeyse hiç bahsetmedi, ancak onların düğünümüzün bir parçası olmalarını ne kadar çok istediğini biliyorum.

"Babam düğünüm için bile gidemeyecek kadar hasta."

"O zaman hastane odasında evleniriz. Eminim bakımevinde töreni gerçekleştirecek bir görevli bulabiliriz." Yüz ifadesindeki değişikliği görünce ona doğru ilerliyorum. Bu sefer beni durdurmuyor. "Tabii müstakbel eşimi memnun edecekse."

İşte orada. Görmeye can attığım o gülümseme. "Evet. Müstakbel eşinizi çok memnun ediyor."

Ne kadar rahatladım. "Çok sevindim."

"Seni seviyorum, bu yüzden sana bir ön uyarıda bulunacağım. Bir daha asla arkamdan iş çevirme. Bunu yaparsan evliliğimizde büyük sorunlara yol açacağına dair sana yüzde yüz doğrulukla söz verebilirim."

"Anladım." Bunu bir daha asla yapmayacağıma dair söz veremem, bu yüzden bir anlaşma yerine anlayışımı dile getiriyorum. Bleu'ya bir daha asla söylemeyeceğim durumlar olacağından eminim.

ve her zaman iyi bir nedeni olacak. Onu asla bilerek incitmeyeceğim. "Şunu bil Bleu. Senin mutluluğun ve refahın için her zaman yapmam gerekeni yapacağım. Buna her zaman güvenebilirsin."

CHAPTERSEVEN

BLEUMACALLISTER

Sin'in arkamdan iş çevirmesi hoşuma gitmedi ve bunu ona asla itiraf etmeyecek olsam da babama gitme konusunda haklıydı. Bu da benim hatalı olduğum anlamına geliyor. Dün gece bunu göremedim çünkü öfke gözümü kör etmişti. Gün ışığında her şey bana farklı görünüyordu, bu sabah oturma odasına girip Sin'i kanepede kıvrılmış gördüğümde daha da farklı görünüyordu.

Başının altındaki yastığa salyalarını akıtan adama baktım ve her şey benim için tam bir dönüm noktası oldu. Beni zaman zaman tanınmayacak kadar kızdırsa da, hayatımın geri kalanında yanında uyanmak istediğim adamın bu olduğunu fark ettim - salyaları ve her şeyiyle.

Şimdi burada ailemin huzurunda Sin'le yüzleşiyorum ve daha mutlu olamazdım. Sin isteklerime karşı gelmeseydi, babamın ve Ellison'ın huzurunda bu gerçekleşmeyecekti. Bunun için onu daha çok seviyorum.

Trenli bir elbise yok. Duvak yok. Org müziği ya da arkadaşlarla ve aileyle çevrili çiçeklerle dolu bir kilise yok. Bunun bir düğün gibi hissettirmesinin mümkün olmadığını düşünüyordum ama yanılmışım. Babam ve kız kardeşim yanımdayken sevdiğim adamla evleniyorum. İhtiyacım olan her şeye sahibim.

Bugünün takım elbise seçimi platin rengi ve krem ve lavanta çizgili gömlek. Sin'in kravatı şal desenli, gümüş, lavanta ve şeftali. Bu kadar kısa sürede bu renklerde bir kravatı nasıl bulduğunu anlayamıyorum.

Yakasındaki yaka çiçeği gelin buketimin minik bir minyatürü, onu diğer zamanlardaki görüntüsünden ayıran tek şey çiçek spreyi. Ve bu benim için sorun değil. O her gün yakışıklı.

Nikâh memuru "Bu kadını kim veriyor?" diye sorar.

"Kız kardeşi ve ben," diye cevap veriyor babam hastane yatağından. İçimden kıkırdıyorum çünkü Ellison babamın onu da gelin verme törenine dahil etmesi için ısrar etmişti. O evleniyor olsaydı muhtemelen ben de aynısını yapardım.

Yemin yazmak aklımdaki en son şeydi, bu yüzden Sin ve ben papaz tarafından sağlananları kullanacağım - her neyse. "Benden sonra tekrar et."

Sin ellerimi sıkarak, "Ben, Liam Sinclair Breckenridge, seni, Stella Bleu MacAllister'ı, sevgilim ve çocuklarımın annesi olarak kabul ediyorum," dedi. Çocuklardan bahsedince durdu. Gözyaşlarımla mücadele ettiğimi görüyor ve yüzümün yan tarafını öpmek için eğiliyor. Kulağıma fısıldıyor, "Endişelenme Bonny. Sana bebekler vermek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Doğruldu ve yeminine devam etmek için sesini temizledi. "Senin hakkında bildiklerimi seviyorum ve henüz öğrenmediklerime güveniyorum. Birlikte büyüme, dönüşeceğin kadını tanıma ve her gün biraz daha aşık olma şansını sabırsızlıkla bekliyorum. Hayat bize ne getirirse getirsin seni seveceğime ve el üstünde tutacağıma söz veriyorum."

Sin'in bana söylediklerine inanıyorum. Her kelimesine. kelimeye.

Aynı yeminleri tekrarlıyorum ve çocuklarla ilgili kısma geldiğimde neredeyse yine kendimi kaybediyorum. Beni rahatlatmak için başparmaklarıyla ellerimi sıkıp ovuşturuyor.

Endişelenmeyin. O da öyle dedi.

Yeminlerimi bitiriyorum, her bir kelimesini gerçekten anlayarak. Yüzüklerimizi değiştiriyoruz ve alyansımı ilk kez gördüğümde neredeyse afallıyorum. Daha önce görmek istemediğime inanamıyorum. Nişan yüzüğümle birlikte çok büyük, gülünç derecede büyük. Ve buna bayıldım. Kimse beni evli olmayan bir kadınla karıştırmayacak. Bundan emin oldu.

"Gelini öpebilirsin." Eğiliyoruz ve dudaklarımızı usulca fırçalıyoruz. Dil yok. Bu babam ve kız kardeşimin önünde garip olurdu. Hiç erkek arkadaşım olmadı, bu yüzden bir erkekle el ele tutuştuğuma bile şahit olmadılar.

"Ve böylece bitti. Siz benim karımsınız, Bayan Breckenridge.

Artık geri adım atmak yok."

Bunun için çok derindeyim ama bir olasılık olsa bile denemeye cesaret edemem.

Elli alkışlarken gülümsüyor. Çünkü kız kardeşim Sin'in kim olduğunu bilmiyor. Nasıl bir adamla evlendiğim hakkında hiçbir fikri yok.

Bana geldi. "Tebrikler. Düğün pastası yemeyeceğinizi

biliyordum, o yüzden beyaz üzerine beyaz getirdim.

cupcakes."

Dolaba gidip bir Gigi's cupcake kutusu ve büyük yeşil bir şişe çıkarıyor. "Ama daha da önemlisi, şampanya getirdim!"

"Teşekkür ederim, Elli. Her şey çok hızlı gelişti, böyle bir şeyi hiç düşünmemiştim."

Üstünü açar ve herkes için doldurur. Babama bile. "Bir yudumdan zarar gelmez."

"Bir yudum, lanet olsun. İstedğim kadar içiyorum, küçük hanım. Kız arkadaşım her gün evlenmiyor."

Ellison birbiri ardına fotoğraflar çekiyor - bugün benim fotoğrafçım o. "Birbirinizin bardağından için."

Söyleneni yapıyoruz ve o da bize kafeteryadan plastik bir bıçak veriyor. "Pastayı kesme zamanı."

"Bu bir kek. Kesilmesi gerektiğini sanmıyorum."

"Dalga geç benimle."

Bıçağı kilometrelerce yükseklikteki kremanın üzerine yerleştiriyorum. Sin elini benimkine doluyor ve birlikte aşağı doğru kaydırıyoruz.

Kıkırdıyorum. Yaptığımız şey aptalca ama eğlenceli geliyor; bu yüzden parmağımı kremanın üzerinde gezdirip Sin'in yüzüne sürmekten kendimi alamıyorum. "Nasıl oynamak istediğini anlıyorum."

"Ahh!" Geri çekilip Harry'ye bakıyorum. "Baba. Yardım et." "Bana bakma," diye gülüyor. Bu hayatımda ilk kez gerçek bir Haftalardır onu görmedim.

Sırtımı duvara dayayana kadar günah bana doğru sinsice yaklaşıyor. "Buraya gel, tatlı karıcığım."

Mahvoldum. Gidecek hiçbir yerim yok, bu yüzden sırtıyorum ve bir sonraki adım için hazırlanıyorum.

Sin hayal kırıklığına uğratmadı. Beni öpüyor ve yüzümün alt kısmına beyaz krema sürüyor.

Bir peçete kapıyorum ve hasarı incelemek için banyoya gidiyorum. "Makyajımı mahvettin," diye sesleniyorum.

Banyoya giriyor ve arkamda durup yansımama bakıyor. "Zaten ihtiyacın yoktu. Onsuz da çok güzelsin."

"Babam tükendi. Bugünkü olaylar onun için çok fazlaydı. Bence dinlenebilmesi için gitmeliyiz."

"Sen ne istersen benim için sorun değil."

Biz dağınıklığımızı toplarken, Ellison kalan keklerin olduğu kutuyu kaldırıyor. "Bunları yanınıza alın. Daha sonra onlarla biraz eğlenebilirsiniz."

"Keklerle eğlenmek mi?" Bunu detaylandırmasını istediğimden emin değilim.

Gülüyor ve omuz silkiyor. "Biraz yaratıcı olursanız her şeyle eğlenebilirsiniz."

"Elbette." Neden olmasın?

Bize dikkat etmediğinden emin olmak için babama bakıyorum. "Durumu iyi değil," diye fısıldıyorum.

"Kolay yorulur." Bu canavarın doğasını hatırlıyorum. Karşılığında hiçbir şey vermeden alır da alır.

"Çok uzun süre dayanamayacak, değil mi?" Bu sözleri söyledikten sonra keşke söylemeseydim diyorum. "Boş ver. Bunun cevabını bilmek istemiyorum."

Elli durdu ve kolumu kavradı. "O gittiğinde burada olmak istiyorsan uzun bir balayına çıkmamalısın."

"O zaman son düşündüğümünden daha yakın."

"Babam bizden çok şey saklıyor. Ben de ne yaptığını bilmiyormuş gibi davranıyorum ama beni kandıramıyor."

Sin'le balayını henüz konuşmadık ama babam bu haldeyken bir yere gitmemin imkânı yok. "Onun için burada olacağım. Hiçbir yere gitmiyoruz."

Vedalaştık ve çıkarken en az bir düzine kez tebrik edenler tarafından durdurulduk. Sanırım babamın hemşiresi Marge, binadaki herkese babamın odasındaki düğünümüzden bahsetmiş olmalı.

Sin'in son birkaç haftadır içinde çok fazla zaman geçirdiği siyah sedana biniyoruz. "Sterling. Bayan Breckenridge ve ben biraz yalnız kalmak istiyoruz, lütfen."

Yeni kocam beni kendine çekti ve deli gibi öptü. Başım dönüyor, dudaklarından sarhoş oluyorum. Ve daha fazlasını istiyorum, çok daha fazlasını. "Yeminini dinlediğimden beri bunu yapmak için can atıyordum."

"Tahrik ediciydi, değil mi?"

"Evet."

"Kabul törenimden daha mı çok?"

"Kesinlikle. O kadar ki sanırım seni tekrar böyle öpmek istiyorum."

İşini bitirdiğinde elleriyle yüzümü tutuyor. "Yapmam gereken çok önemli bir telefon görüşmesi var."

Sin ceketinden telefonunu çıkarıyor. Abram'ın cevap vermesini beklerken elimi öpmek için ağzına götürüyor. "Seni çok seviyorum Bonny. Benimle evlendiğin için teşekkür ederim."

Koltuğunda doğrulur ve boğazını temizler. "Evet, amca. Her şey yolunda. Onu buldum."

Tek taraflı konuşmayı dikkatle dinliyorum. Lanet olsun. Sin'in söylediklerine bakarak Abram'ın ne söylediğini tahmin edebiliyorum.

cevaplar, ama keşke psikopatın ne dediğini kendim duyabilseydim.

"Hayır. Bleu'yu ben öldürmedim. Onun yerine onunla evlendim, bu yüzden karıma yönelik suikastı iptal etmene ihtiyacım olacak."

Ellerimi ağzıma götürüyorum ve o lanet olası şeytani piçin nasıl bir kriz geçirdiğini hayal ederken içimden kıkırdıyorum. "Abram Amca'ya selamımı söyle," diyorum.

Sin sırıtıyor ve telefonu ağzından uzaklaştırıyor. "Çok kötüsün," diye fısıldıyor.

Aramasına geri dönmeden önce dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Hayır, Abram. Karım olarak Bleu, Kardeşlik kurallarına göre korunuyor. 'Başka bir üyenin karısına ya da çocuklarına asla tecavüz etmemelisin. Kurallarımıza karşı gelersen sonuçlarına katlanırsın."

Araştırmalarımı dayanarak, işlenen suçun derecesine bağlı olarak, fiziksel bir cezadan ölüm cezasına kadar her şey olabilir.

Kocam beni koruyor. Ve bu çok ateşli.

Koltuğumda dönüyorum ve Sin'in üzerine oturmak için hareket ediyorum. Kravatını gevşetip gömleğinin üstünü açıyorum. Boğazındaki kıvrımı öpüyorum ve kulağının altındaki o hassas noktaya ulaşana kadar ağzımı boynunda gezdiriyorum.

Boştaki elini belime götürüyor ve beni kendine çekiyor. "Babam zaten biliyor Abram, annem de öyle. Bleu'ya oldukça düşkünler ve onun gelinleri olacağını öğrendiklerinde çok memnun oldular."

Tekrar konuşmadan önce bir süre sessiz kaldı. "Tüm bunları Edinburgh'a döndüğümde yeni karımla konuşacağız. Hoşça kalın."

Görüşmeyi sonlandırıyor ve telefonunu yanımızdaki koltuğa fırlatıyor. "Beklediğim kadar iyi gitti."

"Psikopatin mutsuz olduğunu varsayıyorum?" Gülmeden edemiyorum. "Evet. Bir sürü açıklama talep ediyor ama yerini unutuyor. Söylediğim ya da yaptığım hiçbir şeye karşı çıkmaya hakkı yok."

"Ama yine de yapıyor."

"Babam yıllardır onun zorba davranışlarına katlanıyor. Kardeşini yatıştırmayı seçiyor ama ben ona müsamaha göstermeyeceğim." İç çekiyor. "Ve bu, benim tatlı güzelim, sorunlara neden olacak. Büyük sorunlara. Özellikle de stajyerliğim bittiğinden beri."

"Dur tahmin edeyim. Kendini tehdit altında mı hissediyor?"

"Evet." Ellerini sırtımda gezdiriyor. "Belki de hak ettiğim yeri almanın ve Abram'ı liderlik rolünden indirmenin zamanı gelmiştir."

Hayır. Çok erken. Sin'i paylaşmak zorunda kalmadan önce -bir süreliğine de olsa- kendime ait olmak istiyorum. "Şu anda bu konudan ya da Yoldaşlık'tan bahsetmemem gerekiyor. Bu geceyi kendimize ayırabilir miyiz?"

"Bu gece bizden başka hiçbir şeyle ilgili değil." Kollarını bana doluyor ve beni kendine çekiyor. Ağzıyla alt dudağımı çekiştiriyor. "Ve eğer yanılmıyorsam, tamamlamamız gereken bir evliliğimiz var."

"Evet. Sanırım haklısın."

Popoma vuruyor, ben de kucağından inip yerime oturuyorum. O camı indirirken ben elbisemi düzeltiyorum. "Sterling. Lütfen karımı ve beni Peabody Otel'e götür."

MEMPHIS EDINBURG DEĞİL. Lüks otellerle dolup taşmıyor ama The Peabody düğün gecemizi geçirmek için mükemmel bir yer. Klasik güney zarafetinin en iyi örneği.

Sin kapıyı açıyor ve beni başkanlık süitinin oturma odasına kadar takip ediyor. "Vay canına. Bu çok güzel."

"Hiç içeri girmedin mi?"

"Hayır. Hayatım boyunca Memphis'te yaşadım ama lobi ve kongre salonundan öteye hiç gitmedim."

"Romeo ve Juliet süiti sunuyorlar ama bu daha iyi." Ceketini çıkarıp kanepenin koluna atıyor. "Kız kardeşin ve köşedeki Brezilya et lokantası tarafından şiddetle tavsiye edildi."

"Ellison orayı çok seviyor."

"Sen sevmiyor musun?"

"Yemekleri seviyorum ama orada yediğim iki seferde de hastalandım. Kendilerini savunmak gerekirse, midemin bulanmasına yemekten ziyade muhtemelen ilaçlarım neden oldu."

Biraz sinirli görünüyor. "Bu konuda henüz bir doktora görünmedin mi?"

"Söyledim ama ilacın faydalarının yan etkilerinden daha ağır bastığını söyledi. Dozajımı arttırdı." Bu da mide bulantımı daha da kötüleştirdi.

"Faydaları nelerdir?"

"Vücudumun insülin kullanmasına yardımcı oluyor, bu da diyabet geliştirme riskimi azaltıyor."

Kaşlarını çatıyor. "Bu hiç hoşuma gitmedi. Edinburgh'a döner dönmez başka bir doktor tarafından değerlendirileceksiniz."

Sanırım ikinci bir görüşten zarar gelmez.

Elimi tuttu. "Gel. Bu evliliği nerede tamamlayacağımıza bir göz atmak istiyorum."

Beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Yatak odasının kapısının hemen önünde duruyoruz. "Fena değil."

Fena değil. Muhteşem. Su ve çikolata tonlarında duvardan duvara lüks. Lüks yatak çarşafı beni çağırıyor. "Gel. İhtişam içinde uzan. Kocan da bize katılabilir."

"Bizim için bir şey bırakmışlar." Yanlarına gidip sepetin ve buz kovanının içine bakıyorum. "Mmm... şampanya ve çikolata kaplı çilekler."

"Onları şimdi mi almak istersin yoksa daha sonraya kadar beklemek mi?" "Bilmiyorum. Sanırım neye sahip olduğuna bağlı bizim için planladı."

"Hmm... teknik olarak düğün öğleden sonramız ama henüz düğün gecemiz değil."

Umarım bunu daha sonraya ertelememizi önermiyordur. "Bir kocanın karısına ilk kez sahip olmak için gün batımına kadar beklemesi gerektiğini söyleyen bir kural var mı?"

"Hayır, ama beklediğiniz şeyler hakkında sahip olabileceğiniz herhangi bir fikri veya hayali mahvetmek istemiyorum."

Yanına gidiyorum ve ellerimi omuzlarında gezdiriyorum. "Tek beklentim bir an önce o yatakta birlikte olmamız ve senin içimde olman. Hepsi bu kadar. Diğer her şey değişken."

Burnunu boynumun kenarından aşağı kaydırıyor. "Seçmeme izin vermediğin düğün gecesi kıyafetlerini giymek ister misin?"

"Çantama ihtiyacım olacak. Yukarı getirebilir misiniz?" "Benim için zevktir, Bayan Breckenridge."

O kadar çabuk d6nd6 ki, neredeyse koştu mu diye merak edeceğim. "ok hızlıydı."

"Endişeli bir koca duvar rengine hayran olmak için hiç vakit kaybetmez."

Çantamı ondan aldım. "Uzun s6rmez."

"Olmadığına emin ol."

Bu gece için fildişi dantelli bir bebek bezi 6st ve ona uygun bir G-string tercih ettim. Dantel desenine ve g6ę6s altındaki saten kurdele kuşağa bayıldım. Çok gelinlik gibi ama kocamın çok sevdiği masum bir havası da var.

Sin beni ilk kez g6rd6ę6nde doğru i amařırđ seçimini yaptığımdan emin oluyorum. "Bonny Bleu. Yemin ederim daha g6zel bir şey g6rmedim."

Elimi kalçama koyarak seksi bir poz veriyorum. "O zaman kocam onaylıyor mu?"

"Evet. Y6zde y6z."

Aramızdaki mesafeyi daraltırken çikolata g6zleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Orada g6rd6ę6m şey bana geçmişte kaç kez seks yaptıęımızđn 6nemli olmadığını s6yl6yor. Bu gece farklı olacak; bir kocanın karđsđnđ ilk kez almasıyla ilgili.

Saçlarımı omzumdan itiyor ve 6st6m6n askısını kolumdan ařaęđ kaydırıyor. Çıplak tenime bir 6p6c6k konduruyor. "Sonsuza dek benim olduğuna inanamıyorum."

Kravatđnđn d6ę6m6n6 gevşetiyorum. "Sonsuza dek seninim. Kulağa hoş geliyor."

Kravatđnđ başından geçirip g6mleğini çıkarmaya başlıyorum. Ben 6n6n6 açarken o da kol d6ęmeleriyle uğraşıyor. G6mlek aıldđęında ellerimi g6ę6s kaslarının 6zerine koyup g6mleği itiyorum.

Aşırı kaslı olmayan vücut yapısını seviyorum. Et kafalılardan hiç hoşlanmam.

Beni kendine çekiyor ve ağzıma sahip olurken bizi yarım daire şeklinde dönmeye zorluyor. Bacaklarımın arkası yatağa degecek şekilde yer değiştiriyoruz. Üstte olmayı tercih ediyor. Bana uyar.

Yatağın kenarına oturdum. Pantolonunu çözerken onu ayırdığım kalçalarımın arasında rehin tutuyorum. Fermuarı indirip pantolonunu ve boxer külotunu itiyorum, böylece serbest kalıyor.

Tırnaklarımı kalça kemiklerinin üzerinde, uyluklarının üst kısmında gezdiriyorum. Geriye doğru kaymadan önce göğsünü öpüyorum. Bacaklarımı iyice açıyorum ki protezini çıkarmak için bacaklarımın arasına oturabilsin.

Ayakkabılarını, pantolonunu ve alt ekstremitelerini çıkarırken daha yakına kayıyorum ve ellerimi arkadan beline doluyorum. Sırtının üst kaslarını öperken avuçlarımı karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum. Elim aşağıya doğru kayıyor ve sert sikini kavramaktan kendimi alamıyorum.

"Oha. Birileri endişeli."

"Hmm... ne kadar sert olduğuna bakarak, sen olduğunu söyleyebilirim." "Beni kavrayışına bakılırsa, ben de sen olduğunu söyleyebilirim." "Buna itiraz etmeyeceğim."

Dönüyor ve üzerimde sürünüyor. Ağzıma tekrar sahip oluyor ama bu sefer çok daha yumuşak ve yavaş. "Hazırlıklı ol.

Seni tüm gece boyunca, fiziksel olarak tükenene kadar tekrar tekrar alacağım, bunu tekrar yapmak imkansız."

"Sana meydan okuyorum."

Üstümü yukarı itiyor ve karnımı öpüyor. Parmağını G-string'imın elastik bel bandına soktu.

ve aşağı doğru çeker. "Bunu senin üzerinde ne kadar sevsem de, altındakini daha çok seviyorum."

Kalçalarımı kaldırıyorum ve klotumu bacaklarımdan aşağı çekiyor. Ayaklarıma kadar geliyor ve G-string'i topuklarımlın üzerinden teker teker çekiyor. "Düğün ayakkabılarını çıkarmamış olmana bayıldım. Çok seksi."

Topuklu ayakkabılarım bugünkü düğün kıyafetimle ilgili en gelinlik şeydi. Gelinliğim çok sade olduğu için topuklularıma bu kadar önem vermenin hoş bir dokunuş olduğunu düşündüm. Topuklu ayakkabılarım yapay elmaslar ve incilerle kaplıydı; kesinlikle şimdiye kadar giydiğim en seksi topuklu ayakkabılardı.

Sin stm başımın üzerinden yukarı itip bir kenara fırlatıyor. Ağzı doğrudan gğslerimden birine gidiyor. Meme ucumu emerek sertleşmesine neden oluyor. Tekrar ağzına almadan önce diliyle daireler çiziyor.

Avuç içi diğer göğsümü buluyor. Başparmağıyla meme ucumun etrafındaki pembe bölgeyi ovarak dilinin diğerine yaptığını taklit ediyor. O da sertleşiyor.

Ağzı göğsümden boynuma doğru ilerliyor ve sonra kulağımın üzerinde geziniyor. Nefesinin sıcaklığı bedenimi ürpertiyor.

Kendini girişime yerleştiriyor ve ben de bacaklarımı beline doluyorum. Yavaşça kendini içime itiyor ve inliyor. "Ohh, çok iyi hissediyorsun. Her seferinde."

İçimde yavaşça hareket ediyor. Tatlı tatlı. Kasten.

Kollarımı başımın üzerine itiyor. Elleri benimkileri buluyor ve parmaklarımızı birleştiriyor. Onları sıkıca kavırıyor. "İçime... görüyorsun."

Bu kelimeler "seni seviyorum"un yerini aldı ve bir şekilde çok daha fazla anlam ifade etmeye başladı. "İçime... görüyorsun."

O içeri ve dışarı pompalarken bacaklarımı daha sıkı sıkıyorum. Ellerimden birini bırakıyor ve bacaklarımın arasına götürüyor. Bana daha iyi ulaşabilmesi için belindeki tutuşumu gevşetiyorum.

Parmaklarını birleşmemizin üzerine bastırıyor ve uçlarını klitorisimi okşamak için kullanıyor. "Bu iyi hissettiriyor mu?"

Kalçalarımı ayarlıyorum, böylece ereksiyonu iç taraftaki G noktamı okşuyor ve parmakları klitorisimi mükemmel pozisyonda ovuyor. "Yesss."

"Güzel. Benimle gelmeni istiyorum."

"Böyle devam edersen geleceğim.

Yakında."

Orgazma yaklaştığını biliyorum çünkü elimi sıkıca kavırıyor. Nefesi daha hızlı ve boynumda daha ağır.

Alt bedenimdeki gerilim artıyor. Sin'in sikini içimde kavrayan bir dizi ritmik kasılma başlıyor. "Ohh, geldiğini hissediyorum, Bonny. Beni içinde kavırıyormuşsun gibi hissediyorum."

Benim doruk noktam onunkinin başlangıcı.

Beni yerimde tutmak için elini başımın üstüne götürüyor. Ben onun etrafında sertçe boşalırken içime derinlemesine giriyor. İçime boşaldıktan sonra gevşiyor. Dünyadaki hiçbir şey beni ona daha yakın hissettiremez.

Bu gece beni birçok kez götürecek. Ve evet, onun kocam olması farklı hissettiriyor. Fiziksel eylemin kendisi aynı ama aramızdaki bağ değişti. Çok daha derin.

En iyisi. Şimdi bunun gerçekten ne anlama geldiğini biliyorum.

CHAPTER EIGHT

SINCLAIR BRECKENRIDGE

Bleu ve ben kesintisiz bir düğün gecesi geçirdik. Ertesi sabah Harry'nin düşüşüyle ilgili telefonu aldığı anda her şey değişti. Ellison haklıydı. Harold MacAllister'ın sonu yaklaşıyordu.

Son günlerinde hiç bir insanla birlikte olmadım. -En azından bir hastalıktan ölen biri değil. Şiddet sonucu vefat eden pek çok kardeşle birlikte oldum. Ama Harry'ye olanlar farklı.

Yavaş yavaş ölüyor. Yardım edemem ama çabucak öldürülmesinin daha iyi olacağını düşünüyorum.

Korkuyor mu? İki kez neredeyse ölüyordum. Bunu itiraf etmekten utanmıyorum. Ama ikincisi Bonny yüzünden daha korkutucuydu. Onu terk edersem kızıma ne olacağından korkuyordum.

Harry bir haftadır kayınpederim. Bleu ve ben her günümüzü ve bazı gecelerimizi bakımevinde onunla geçirdik. Birlikte geçirdiğimiz zamanı değerlendirdim. Bu yedi gün içinde onu çok iyi tanıdım.

Kardeşlik'teki birçok kardeşimi tanıdığımdan daha iyi tanıyorum.

Harry'den çok hoşlanıyorum. Sanırım o da benden hoşlanıyor. Harry beni gizli görev günlerinin hikayeleriyle eğlendiriyor.

Bleu ne zaman bir hikaye anlatsa gözlerini deviriyor. Eminim onları istediğinden çok daha fazla dinlemiştir.

"Canım çikolatalı pasta istiyor, kızım.

Kafeteryaya gidip benim için bir parça almak ister misiniz?"

Bleu'nun gözleri parlıyor. Harry yemek yemeyi reddetmeye başladığından beri çok üzgündü. "Kesinlikle."

Harry'nin iştahı yok oldu. Tat alma duyuları tamamen köreلميř durumda - kanserin talihsiz bir yan etkisi. Artık bir kuşu besleyecek kadar bile yemiyor. "Seninle aşağı inmemi ister misin?"

"Kal, Sinclair. Bleu yokken bana eşlik edebilirsin."

Bleu kapıdan çıkar çıkmaz Harry'nin bir sonraki büyük hikayesine başlamasını bekliyorum. Ama başlamıyor. "Bleu'yu gönderdim çünkü seninle özel olarak konuşmam gerek."

"Tamam." Harry'nin aklında ne olduğunu merak ediyorum, çünkü o öldükten sonra kızlarına nasıl bakacağımı zaten konuşmuştuk.

"Fazla zamanım yok. Geldiğini hissedebiliyorum."

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yokmuş gibi davranabilirim. Onu cesaretlendirebilirim ama kayınpederime bundan daha fazla saygı duyuyorum. "Biliyoruz."

"Acımı gizliyorum çünkü kızlarımin boyutunu bilmesini istemiyorum. Ama acı içindeyim, Sinclair. İlaçlar artık acıya dokunmuyor ve doktorum

artırmamı söyledi. Daha yüksek dozun beni öldüreceğini söylüyor. İronik, değil mi?"

Gerçeği saklayarak iyi iş çıkarıyor. Ama sanırım saklamalı. Kariyerini bunun için yaptı. "Özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu."

"Konjestif kalp yetmezliği yaşıyorum. Kanserin bir komplikasyonu. Ciğerlerim çekebileceklerinden daha hızlı bir şekilde sıvıyla doluyor. Kendi sıvılarımda yavaş yavaş boğuluyorum. Burada yatıp yavaşça boğulmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsiniz. Ve beni yakalayacak olan da bu. Kanseri bile olmayacak."

Yapılabilecek bir şeyler olmalı. "En iyi doktorları derhal buraya getirtebilirim."

"Hayır. İstediğim ya da senden isteyeceğim şey bu değil. Bunu uzatmak istemiyorum."

"Neye ihtiyacınız var?"

İç çekiyor. "Seni tanıyorum, Sinclair. Seni yıllarca izledim ve yaptığın şeyleri biliyorum. Ve hala da yapıyorsun. Bir hayatı sona erdirmekten korkmuyorsun."

Hayır. Sırada ne olduğunu düşündüğümü soruyor olamaz.

"Yardımaınıza muhtaç olmasaydım istemezdim. Lütfen. Acıma son verin. Onurlu bir şekilde ölmeme yardım edin." İstediği şey bir merhamet cinayeti, destekli intihar. Benim yaptığım bir şey değil. "Ölmeyi hak edenleri ortadan kaldırıyorum. Onlar korkunç şeyler yapan korkunç insanlar."

"Hepimiz ölmeyi hak ediyoruz. Bu sadece ne zaman ve nasıl olacağı meselesi. Ben şimdi ve onurlu bir şekilde ölmeyi seçiyorum. Bu yatakta yatıp bir torbaya işeyerek ve çocuk bezine sıçarak değil.

Kendi kıcıımı silemeyecek kadar zayıf olduğum için benim yerime başka birinin değişmesi gerekiyor."

"Ben asla masum bir insanı öldürmedim."

"O zaman bunu hayatımın sonu olarak düşünme. Bunu ıstırabımın finali olarak düşün."

Bonny asla onaylamayacak. "Bleu bunu senin için istemeyecektir."

"Bu yüzden ona değil sana soruyorum." "Bunu yaparsam beni asla affetmez."

"Ya da ben, işte bu yüzden sadece ikimizin paylaşacağı bir sır olacak. Kızlarımın bu şekilde ölmeyi seçtiğini bilmelerini istemiyorum."

Böyle bir sırrı karımdan saklayamam. "Üzgünüm, Harry. Bunu yapamam."

"Bunun çok önemli olduğunun farkındayım. Düşünmek için zamana ihtiyacınız var, bu yüzden bana şimdi bir cevap vermeyin."

Son cevabım onda. "Hayır. Sana şimdi söylüyorum, bunu yapamam. Bunu hiç düşünmeyeceğim."

Bleu iki elinde birer kap çikolatalı kekle odaya giriyor. "Biri şimdi için, biri de ne olur ne olmaz diye sonrası için."

"Ah, kızım," diye iç geçirir. "Korkarım arzum geçti. Seni bunun için gönderdiğim için özür dilerim."

Bleu'nun yüzüne hüznün yayılır. "Sorun değil baba. Arzun geri geldiğinde hazırlıklı olacağız."

Şu anda Harry'ye bakamam. "Dışarı çıkıp evi arayacağım."

"Thane ve Isobel'e selamımı söyle."

"Söyleyeceğim."

Kayınpederimin isteği beni tüketti. Bütün gün düşündüğüm tek şey bu.

Harry sadece ölmüyor. Yavaş ve acı verici bir ölümün kurbanı. Sonu görünmektedir, neredeyse elinin altındadır ama bir o kadar da uzaktadır.

Harry'nin yaşadıklarından nefret ediyorum ama kayınpederimi nasıl öldürebilirim? Öldüremem. Bu doğru değil. Bunu ben bile biliyorum.

Bleu banyonun kapısını açıyor ve duş jelinin kokusu yatak odasını istila ediyor. Kapı aralığında durarak bana yeni saten elbiselerinden birinin içinde nasıl görüldüğünü gösteriyor. "Beğendin mi?"

"Aşkım. Çok güzel görünüyorsun."

Yatağa geliyor ve üzerimde sürünüyor. Ağzı boynumda dolaşıyor. Ve göğsümde. Ve karnımda. Bel kemerimin altına doğru ilerliyor. "Mmm... Ateşli, İskoç kocamı seviyorum."

Uyku pantolonumu indirmesi için ayağa kalkmadığımda duruyor. "Neyin var?"

Babasının durumunun ne kadar kötü olduğu konusunda onu uyarmadan bunu nasıl söyleyebilirim? "Hiçbir sorun yok. Harry ile uzun bir gün geçirdim ve onu aklımdan çıkarmakta zorlanıyorum. Baban aklımdayken onu aklımdan çıkarmak imkansız gibi bir şey."

Üzerimden yuvarlanıyor.

"Özür dilerim. Havayı bozmak istememiştim."

"Sorun yok. Onun durumuna katlanmak çok zor.

Güvenin bana. Anlıyorum."

"Sence daha ne kadar zamanı var?"

"Yaklaşıyor," diyor sessizce.

"Nereden biliyorsun?"

"Bunu evlat edinen annem Julia ile yaşadım. İşaretlerin farkındayım ama o bunları bizden saklıyor."

O biliyor mu? "Ne demek istiyorsun?"

"Acı çekiyor. Bunu söyleyebilirim. Ama bunu itiraf etmiyor çünkü bizi koruduğunu düşünüyor." Ağlıyor. "Onun acı çekmesini istemiyorum. Acısını dindirmek için her şeyi yaparım ama yapabileceğim hiçbir şey yok."

Hıçkırır hıçkırır ağlıyor. Genelde ona durmasını söylerim çünkü buna dayanamıyorum ama şu anda bunu söylemek bencilce geliyor. Bu benimle ilgili değil. İyi bir ağlamaya ihtiyacı varsa, o zaman ağlar.

Onu kollarıma çektim. "İstediğin kadar ağla. Gerekirse tekmele. İstediğin kadar ve yüksek sesle çığlık at. Ne yapman gerekiyorsa yap. Burada bizden başka kimse yok."

"Göğsümün üzerinde bir fil oturuyormuş gibi hissediyorum. Nefes alamıyorum. Nefesimi tutamıyorum." Daha sert hıçkırıyor. Uzaklaşıyor ve yatağı terk ettiğini hissediyorum.

Kalktım ve yatak odasının ışığını açtım. Gözlerinde aynı vahşi bakışla odanın köşesinde duruyordu.

-Korkmuş ve kaçmaya hazır bir hayvan gibi. "İyi nefes alıyorsun. Sadece nefes alışını yavaşlatmalısın, böylece hiperventilasyon yapmazsın."

Elleriyle yüzünü çılgınca yelpazeliyor. "Yanıyorum. Sıcakken nefes alamıyorum."

Bulabildiğim en yakın şeyi alıp onu yelpazelemek için kullanıyorum. "Ellerim karıncalanıyor. Sanırım bayılacağım." "Aşırı nefes alıyorsun. Nefes alışını yavaşlat. Yap şunu.

benimle." Ona dokunmanın durumu daha da kötüleştirmesinden korkuyorum, bu yüzden önünde duruyorum ve ellerimle hareketler yaparak yavaşça nefes

alıp veriyorum. "Benimle yap, Bonny."

Gözleri faltaşı gibi açılmış ve titriyor. İki parmağını şahdamarına koyuyor. "Kalbim çok hızlı atıyor."

Kahretsin. Ne oluyor? "Yardım çağırmam gerekiyor mu?" "Hayır. Gececek ama zamana ihtiyacım var."

Az önce her ne olduysa ondan kurtulmaya başlaması sonsuzluk gibi geliyor. "Geçiyor."

Yatağa doğru ilerliyor. Yanına oturdum. "O da neydi?"

"Panik atak."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Yedi yaşımdan beri görüyorum. Annemin ölümünden sonra başladılar."

"Ne sıklıkla?"

"Bazen aylarca hiç gelmiyor. Ancak kaygı düzeyim arttığında daha sık geliyorlar."

Harry'nin hastalığı onu tamamen strese soktu ama bunu yaptığını hiç görmemiştim. "Şimdi ne sıklıkla oluyor?"

"Bu bugün dördüncü."

"Her gün dört kereye kadar bu kadar kötü ataklar mı yaşıyorsunuz?"

"Bazen beş ya da altı."

"Bunu nasıl bilemedim?"

"Onları saklıyorum."

Nasıl? "Bunu gizlemenin bir yolu yok."

"Geldiğini hissettiğimde banyoya giriyorum ve bitene kadar orada kalıyorum."

Birkaç kez beklenmedik bir şekilde ortadan kaybolduğunu fark ettim ama bunu önemsemedim. "İnsan nasıl hissediyor?"

"Sanki ölüyormuşum gibi. Nefes alamıyorum. Sanki tekrar yastıkla boğulmak gibi. Çok acı verici ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Bonny o kadar stresli ki bu durum onun sağlığını etkiliyor. Babasının acı çekmesini istemiyor. Durumu hem ona hem de kendisine zarar veriyor.

Bu her şeyi değiştirir.

Evlendiğimizden beri her sabah olduğu gibi dokuzda hastanedeyiz. Bu kesinlikle yeni evlilerin balayını geçirdikleri tipik bir yol değil. Ama Bonny başka türlüünü istemezdi. Babasını bırakmayacak. Ben de ondan bunu istemezdim.

"Ellison ve ben Starbucks'a gidiyoruz. Balkabağının tam mevsimi. Benim favorim. Bir şey ister misin?"

"Evet, ne istediğimi biliyorsun."

"Baba? Kahve ya da pasta ister misin?" "Ben... almayayım, kızım."

İkisinin gitmesine sevindim. Mükemmel oldu çünkü Harry ile yalnız kalmayı nasıl kaldıracağımdan emin değildim.

"Bleu ve ben dün gece senin hakkında konuştuk. Bana tüm bunları farklı bir perspektife oturtan bazı şeyler anlattı."

Harry canlandı.

"Onu kandıramazsın. Çok acı çektiğini biliyor ve bu onu incitiyor. Bunu ortadan kaldırmak için her şeyi yapar. Senin acı çektiğini görmek onu öldürüyor."

"Onun için... bunu istemiyorum." Ben de istemiyorum.

"Sizin durumunuzu tartışırken o kadar sinirlendi ki, bu durum nöbetlerinden birini tetikledi."

"Panik... atak mı?" Harry bugün daha da nefes darlığı çekiyordu. İki kelimeyi zor bir araya getiriyor. Bunun doğal yollardan daha fazla uzayacağını sanmıyorum.

"Evet. Kötü bir tane. Onu hiç böyle görmemiştim." Edinburgh'da uğradığı saldırı böyle değildi. Bu tamamen farklı bir şeydi.

"Beni çok korkuttu. Öleceğini sandım." "Küçüklüğünden beri böyleydi... küçük kız."

"Sonsuza kadar sürdü. Bittiğinde, günde altı taneye kadar içtiğini ve bunları bizden sakladığını itiraf etti."

Harry gözlerini kapar ve zar zor başını sallar. "İyi ... Tanrım."

"Sonrasında nasıl hissettiğini anlattı. Bu bana seni ve gün boyu senin için nasıl bir şey olduğunu düşündürdü. Dün gece yatağında nefesimi tutarak yatıyordum. Nasıl bir his olduğu hakkında bir fikir edinmek istedim ama aynı şey değil. Sorum şu: Hâlâ gönüllü ötenazinizde size yardımcı olmamı istiyor musunuz?"

"Evet."

Bir kere razı olursam, geri dönüşü olmaz. Karımın babasını merhametle öldürmeyi kabul etmiş olacağım.

"Pekala. Yapacağım. Ama o asla bilmemeli."

Gülümsüyor ve yüzüne alışılmadık bir ifade geliyor. Sanırım bu rahatlama. "Teşekkür... ederim."

"Ne zaman yapmamı istiyorsun?"

"Önce ... kızlarıma ... veda etmem gerekiyor."

"Elbette. Gittiğinizde yanınızda olmalarını ister misiniz?"

"Evet."

"Güzel. Bleu ya da Ellison'ın bu olay gerçekleştiğinde orada olmadıkları için suçluluk duymalarını istemem. Ne zaman olacağını bilmek ister misin?"

"Hayır... Her anı... son anımmış gibi yaşayacağım." "Bunu acısız yapacağım. Uyuyacaksın ve asla bilmeyeceksin." "Sen iyi bir adamsın, Sinclair. Sen sadece...
...henüz anlamadım."

"Bleu benimle ilgili tek iyi şey." İçimdeki ışığın karanlıkla savaşmasının tek sebebi o.

"Benim kızım... herkesin içindeki... en iyiyi... ortaya çıkarmanın bir yolunu bulur."

Bu doğru. Tatlı kızım, varlığından haberdar olmadığım yepyeni bir yönümü ortaya çıkardı. "Benim gibi birini nasıl sevebildiğini bilmiyorum. Ama bir mucize eseri seviyor."

"Bunu... bilmiyorsun... ama onun kalbinin iyileşmesine... yardım ettin." Duraklıyor ama söyleyecek daha çok şeyi olduğunu anlayabiliyorum. "Onun elini istemeye geldiğin gece... bunu biliyordum."

Kimseyi sevemeyeceğimden emindim. Yapabileceğime inanmıyordum ama bu Bleu her şeyi değiştirmeden önceydi.

YENİ BİR GÜN ve bu Harry'nin son günü olacak. Bu hayattan ayrılmasına yardım etmeyi dört gözle beklemiyorum. Bu şimdiye kadar yaptığım en zor şey olabilir.

Gittiğinde Bleu için bir krizin başlayacağını tahmin ediyorum - muhtemelen bir dizi kriz. Harry'nin hayatına son veren kişi olmaktan korktuğum kadar bundan da korkuyorum.

Belli ki bu onun en kötü günü. Solunumu çok daha zor, rengi ek oksijene rağmen küllü gri. Oksijensiz daha uzun süre dayanabileceğinden şüpheliyim.

Müdahale zaten. O halde neden kendi başına bu dünyadan ayrılmak üzereyken ona yardım edeyim ki? Onurlu bir şekilde huzur içinde ölmek istiyor, yavaş yavaş boğulurken hareket edemeyecek şekilde yatakta yatmak değil. Bunu ona sağlayabilirim.

İhtiyacım olan her şey cebimde, üç büyük şırınga. Her biri huzurlu bir ölüm sağlamak için tasarlanmış yüksek dozda ilaçlarla dolu. Tek yapmam gereken bunları serumuna enjekte etmek için doğru zamanı beklemek.

Ellison ve Bleu acıktıklarına karar verip kafeteryaya gitmek istediklerinde şansım yaver gitti. Ben geride kalmayı tercih ettim.

Harry 30 yıl boyunca ajanlık yaptı. Aptal değil. Ne zaman geleceğine dair herhangi bir uyarı istemedi ama ne yapmak üzere olduğumu biliyor. Bunu gözlerinde görüyorum.

"Teşekkür ederim."

"Huzur içinde git, Harry." Üç ilaştan ilkinin serumundan veriyorum.

"Senin için bir mektubum var. Yatağımın başucundaki masanın üst çekmecesinde. Yazmam biraz zaman aldı. Özel olarak oku."

"Nasıl isterseniz." Zarfı ceketimin iç cebine koyuyorum. İkinci şırıngayı Harry'nin hattına bağılıyorum ve cebimden telefonumu çıkarıyorum. Karımı yıkıma uğratacak aramayı yaparken ilaca basıyorum. "Bonny. Bence sen ve Ellison geri dönmelisiniz. Çabuk olun."

Üçüncüyü Harry'nin serumuna bağılıyorum. "Yakında burada olurlar."

Kafeteryadan Harry'nin odasına kadar olan yürüyüşümü bir düzine kez saydım. Tempolu bir yürüyüşle yaklaşık iki dakikam var, bu yüzden altmışa kadar sayıyorum ve sonra son şırıngayı son otuz saniyede yavaşça itiyorum.

Bleu ve Ellison yarım dakika sonra odaya daldılar. İkisi de Harry'nin yanına koştu. "Neler oluyor?"

"Sanırım bu o olabilir."

Ellison kapıya doğru ilerlerken, "Marge'ı arıyorum," diyor.

Harry onu durdurur. "Hayır, prenses. Sadece aile."

Birden kendimi bir yabancı gibi hissettim, kalmaya uygun değilmişim gibi. "Dışarı çıkacağım."

"Kal, Sinclair." Harry nefesini tutmakta zorlanıyor. "Sen de benim ailemsin."

Parmakları Ellison'a doğru hareket ediyor, bir santimden fazla değil. "Gel."

Yatağının yanına gider ve elini tutar. "Ne oldu baba?"

Diğer elini Bonny'ye doğru uzatır. "Sen de... gel..."

Onun dediğini yapar, elini kendi elinin içine alır.

"Her birinizi farklı ama her zaman eşit sevdim. İkiniz de benim gurur ve neşe kaynağım oldunuz ama farklı nedenlerle. Bir babanın sahip olmayı umabileceği en iyi kızlar oldunuz."

Bleu ve Ellison hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, her biri babalarına olan sevgilerini ilan ediyor. Bu beni gözyaşlarına boğdu.

Bleu babasının elini yüzüne bastırır ve öper. "Kızım.

Sinclair ile iyi iş çıkardın. O ...iyi bir koca olacak."

Bleu'nun dikkati geçici olarak babasından bana dönüyor. "Biliyorum. Bu yüzden işlerin gidişatından dolayı üzgün olamam."

"Sinclair... sana göz kulak olacak." Duraklama. "Senin koruyucun olacak... ve Ellison'ın... bir kocası olana kadar... .. kendi başına."

"Sin ve ben onu koruyacağız." Ellison alnı kırıışmış, gözleri kısılmış bir halde babasından Bleu'ya bakıyor. Bleu'nun takındığını gördüğüm aynı şaşkın ifade.

"Elli... asla hak ettiğinden daha azına razı olma."

"Hiç yapmadım baba. Söz konusu bir erkek olduğunda da olmayacağım." Elini yüzüne götürüyor. "Doldurması gereken çok büyük ayakkabıları olacak."

Harry sonraki birkaç nefesi için mücadele eder. Sesi o kadar yumuşak ve kısık ki zar zor duyuluyor. "Çok yorgunum. Şimdi gözlerimi dinlendireceğim."

Göz kapakları kapanıyor ve göğsünün inip kalkma derinliği her nefeste biraz daha azalıyor.

Birçok insanın ölümünü izledim ama hiç böyle huzur içinde, korkusuzca ölmemişlerdi.

"Jules." Nefesi kesilmeden önce söylediği son kelime bu. Yüzü rahatlamış, artık acıdan yüzünü buruşturmuyor. Harry sonunda huzura kavuştu.

BLEU VE ELLISON Harry'nin son düzenlemelerini yapmakla meşguller. Çiçek seçiyorlar, bana ihtiyaçları yok, bu yüzden kayınpederimin son sözlerini okumak için özel bir an çalmaya karar verdim. "Bonny, bir dakikalığına dışarı çıkacağım. Sana bir şey getireyim mi? Belki bir kahve ya da atıştırma?" Son birkaç gündür çok az yemek yiyor. Aldığı kan şekeri ilaçları düşünülüğünde bunun vücudu için iyi olduğunu düşünemiyorum.

Başını sallar. "Ben iyiyim."

Sessiz olduğu için şapeli ziyaret etmeye karar verdim. Rahatsız edilmemek için iyi bir yer. Orada oturup Harry'nin mektubunu açıyorum.

Sinclair,

Henüz anlamadıysanız, Bleu tipik bir kadın değil. Çocukluğunda yaşadığı olaylar onda büyük ve kalıcı hasarlara yol açmıştır. Annesinin ölümünün intikamını almak onun sadece bir parçası; bir daha kimsenin onu fiziksel veya duygusal olarak incitmemesini sağlamayı takıntı haline getirdi. Bu süreçte kendini kapattı, başkalarıyla bağlantı kuramadı. Ta ki sana kadar.

Bana bir yıl önce, bir ay önce sorsaydınız, kızım olarak sizi seçmezdim. Ama bugün farklı. Sevginin derinliğiyle onun kalbini iyileştirdin. Kızının böyle bir adam bulması bir babanın umudu ve h a y a l i d i r .

Bleu'yu sevmenin ne kadar kolay olduğunu biliyorsun. Sana unutman için bir sebep verdiğinde bile bunu daima hatırla. Çünkü unutacak. Lütfen bunu yaptığında ona karşı sabırlı olun.

Geçmiş i unutamayanların onu yeniden yaşamaya mahkum olduğunu duymuştum. Sinclair, korkarım Bleu'nun unutmasının tek yolu bu işi sonsuza dek bitirmek. Bunu onun için yap. Kızımın geçmişindeki acıları unutmasına yardım et.

HARRY

Mektubu katlayıp ceketimin iç cebine geri koyuyorum.

Endişelenme, Harry. Kızımızın bu yarasını iyileştirmek için ne gerekiyorsa yapacağım.

CHAPTER NINE

BLEUBRECKENRIDGE

EDINBURGH, SCOTLAND

Son birkaç haftadır hayatım bir kasırgaya dönüştü. İnanılmaz bir aşk. Ezici bir keder. Birinin ışığında güneşlenirken diğerinin gölgesinde top gibi kıvrıldım. En karanlık saatlerimde, Sin destekleyici kocam olarak rolünü mükemmel bir şekilde yerine getirdi. Ona ihtiyacım vardı ve o da yanımdaydı, karanlıktaki fenerimdi. Daha mükemmel bir ışık ve güç kaynağı isteyemezdim.

Bugün hayatımızda yeni bir başlangıca işaret ediyor. Sin ve ben Edinburgh'daki evimize döndük. Kız kardeşimi geride bıraktığım için üzgünüm ama Sin ile hayatıma başlayacağım için heyecanlıyım. Geçtiğimiz haftalarda yaşadığımız olaylar bizi birbirimize karşı yeni rollerimizi keşfedemeyecek kadar tüketti. Şimdi nihayet kocama eş olabileceğim.

Sin'in karısı olarak, Kardeşlik içindeki konumum değişti. Kardeşlikteki herkesin benden beklentileri var. Ve bunların ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bu bilmediğim bölüme adım atmak korkutucu.

Korkarım ki hayatımız bir kez daha altüst olmadan önce nefes alacak vaktimiz olmayacak-evimizle başlayarak. Sin, evlendiğimizden beri dairesinin artık yaşamak için uygun bir yer olmadığını iddia ediyor. Bir evde yaşamamız gerektiğini söylüyor ve hemen bir ev aramaya başlamak istiyor. Şimdiden emlakçıları aradı ve onlara en az dört yatak odalı evler aratıyor.

Sin zaten bir doğurganlık uzmanından randevu almaktan bahsetti. Mümkün olan en kısa sürede biriyle görüşeceğimiz konusunda anlaşmıştık ama bu da bize aceleye getirdiğimiz başka bir şeymiş gibi geliyor. Bunun sadece bir danışmanlık olduğunu anlıyorum - gerçek prosedürün kendisi değil - ama bunun yakında takip etmek isteyeceği bir şey olmasından biraz endişeliyim çünkü bu *bizim* istediğimizden ziyade The Fellowship'in isteyeceği şey.

Bundan bahsederken çok umutlu. Kötü prognozomla ilgili olarak birden fazla doktordan danışmanlık almamış olsaydım ben de umutlu olabilirdim. Sin'in görmeyi planladıkları gibi paranın satın alabileceği en iyi doktorlar değillerdi.

Sin'in dairesinin -yani bizim dairemizin- kapısını açmasını bekliyorum ve soğuktan titriyorum. Kapıyı açmak için ayağını kullanıyor ve beni yerden kaldırıyor. "Evinize hoş geldiniz, Bayan Breckenridge."

Beni eşikten geçiriyor ve ayaklarımı yere koymadan önce beni sertçe öpüyor.

Bayan Breckenridge. Bunu söylediğini sadece birkaç kez duydum. "Bana böyle seslenmen hoşuma gidiyor."

"O halde sizi memnun edecekse bunu daha sık yapacağım, Bayan Breckenridge." Başımın üstünü öpüyor.

Kollarımı onun beline doladım ve sıkıca kavradım.
"Gerçekten de öyle Bay Breckenridge."

"Evine hoş geldin."

Binasına girmek bana hâlâ bir zaman tüneline yolculuk etmeyi hatırlatıyor. Eski bir dış cephe. Modern bir iç mekan.

Dairenin etrafına bakıyorum. Dört ay öncesine göre hiçbir şey değişmemiş. Kirli beyaz duvarlar. Sıcak tonlu ahşap döşeme.

Düzenli. Temiz. Sıkıcı bir şekilde şık. Televizyonun açık olduğu zamanlar hariç, renkten yoksun. Bir erkeğin tanımlanmış alanı. Devasa düz ekran her şeyi anlatıyor.

"Hatırladığın gibi mi?"

Kokteyl masasının üzerinde duruyorum. *Women's Health* ve *Advanced Photographer dergilerinin* nüshalarını kaldırıp tarihlerine bakıyorum. Temmuz baskıları. Dört aylık. "Son derece öyle."

"Onlara bakmayı bitirip bitirmediğini bilmiyordum."

"Yani onları sakladın mı?"

"Geri döneceğini biliyordum."

Son altı haftadır dairede insan bulunmaması havanın soğuk olduğu anlamına geliyor. "Kaloriferi açması için birini göndermeliydim."

"Soğuk, fırın burayı ısıtana kadar sokulmak için iyi bir sebep."

"Doğru."

Sterling bavullarımızla kapıda belirdi. "Bavullarınızı nereye koymamızı istersiniz?"

"İyi olacak." Sterling çantalarımızı kanepenin yanına iterek yoldan çekti. "Teşekkür ederim. Şimdilik hepsi bu kadar."

"Elbette, efendim."

Sin ısıtıcıyı açar. "Isınması uzun sürmez. Yorgun musun?"

Yorgunluktan ölüyorum. İki uçuş ve bir aktarma. Baştan sona on altı saatlik bir yolculuk. "Bir hafta uyuyabilirmişim gibi hissediyorum ve jet lag henüz etkisini göstermedi bile."

"Hadi bir süreliğine yatağa gidelim."

Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. "Saat sabahın dokuzu.

Günlerimiz ve gecelerimiz kesinlikle berbat olacak."

"Zaten berbat durumdalar, Bonny. Saat gecenin üçü. Günaydın bize." Bileklerimden çekiştiriyor. "Gel hadi. Biraz dinlenirsek bir şey olmaz."

Aklında dinlenmek olduğundan emin değilim.

"Dinleneceğim, ama sadece uyumak ve ısınmak için."

"Aylardır buraya birlikte gelmedik. Tek istediğim senin yanına uzanmak ve yatağımızda, evimizde uyumak."

Kulağa cennet gibi geliyor.

Uyandım çünkü donuyorum. Böyle bir havada Sin ile aynı yatağı hiç paylaşmamıştım ama onun bir örtü canavarı olduğunu öğreniyorum.

Ben güneyli bir kıyım. Bu derece soğuğa alışık değilim. Birkaç hafta sonra Aralık ayı geldiğinde hava iyice soğuyacak, bu yüzden kocamın keten çalma eğilimlerini bir kenara not etmem gerekiyor.

Platin yatağımızın altında sıcak ve kızarmış görünüyor, bu yüzden onu arkadan kaşıklamak için kayıyorum. Buz gibi elimi karnının üzerine koyup yorganı çekiştiriyorum ama yorgan sımsıkı sarıldığı için nafile.

"Soğuk mu?" diye inliyor.

Bacağımı vücutuna doladım. "Mmm... hmm. Çok güzel." Yüzünü bana dönüyor ve yatak takımını da yanında getiriyor, üzerime yayıyordu. "Tatlı Bonny'min üşütmesine izin veremem."

Beni kendine yakın tutuyor, çenesi başımın üstünde duruyor. "Daha iyi misin?"

"Çok. İklim değışikliği biraz şok etkisi yarattı."

"Uzun yaz günlerinde buradaydınız. Kış çok daha farklıdır. Sadece soğuk değil, günler de çok kısa. Endişelenmeyin. İyi uyum sağlarsın. Ne de olsa sen bir bukalemunsun." Bana yine gülüyor.

Bukalemun. Bu doğru. Bana küçük yaştan itibaren çevreme uyum sağlamam öğretildi ama eşim bunun gerçek boyutunu bilmiyor.

Yıllarca Sin'i inceledim. Elde edebileceğim her şey için onu kullanmak ve sonra bir kenara atmak amacıyla onu takip ettim. Planlarımın derinliğini çözdüğünden emin değilim ama itiraf etmek zorunda hissettiğim bir şey bu. "Seni yıllarca izledim ve inceledim."

Ellerini kollarımda aşağı yukarı gezdiriyor. "Biliyorum."

O sadece bildiğini sanıyor. "Hayır. Gerçekten bildiğine inanmıyorum."

Geri çekildi ve bana baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

İşte başlıyoruz. "Kardeşliğe senin aracılığıyla sızacaksam, meşhur Sinclair Breckenridge hakkında her şeyi öğrenmem gerekiyordu -alışkanlıklarını, sevdiklerini, sevmediklerini. Kardeşlik içindeki rolünü ve onun dışında nasıl çalıştığını anlamam gerekiyordu. Tanıştığımız andan itibaren bana hissettirdiklerinle kıcıma kadar timsahlara battığımı biliyordum. Kendime senin bir arkadaş olduğunu söylemeye çalıştım.

Canavar. Senden nefret etmeyi çok istedim. Elimden geleni yaptım ama yapamadım. İşte o zaman seni takip etmenin kolay olduğunu fark ettim çünkü seni umutsuzca istiyordum."

Kaşlarının arasındaki kırıışıklık sıkı bir V harfi oluşturuyor. "Tanışmadan önce kadınlarla olan alışkanlıklarımı biliyor muydun? Ve bu bilgiyi kendi yararına mı kullandın?"

Alt dudağımı kemiriyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Evet." "Amacınız tam olarak neydi?"

"Seni kendime aşık etmek için." Yüksek sesle söylediğimde kulağa çok daha kötü geliyor.

"Bana yakınlaşmak babama yakınlaşmak anlamına geldiği için mi?"

"Planımız buydu." Yüz ifadesini okuyamıyorum. "Özür dilerim."

"Yani 'beni iste, beni bekle, beni memnun etmek için ölene kadar bana sahip olamazsın' şeylerinin hepsi rol müydü?"

"İlk başta. Ama sonra her şey değişti çünkü sana aşık oldum." Onun ikincil hasar olması gerekiyordu. Ta ki çok daha fazlası olana kadar.

"Sana arkana bile bakmadan gitmeni söylemeyi düşündüğüm çok zaman oldu. Senin için iyi olmadığını biliyordum."

Yapmadığı için çok mutluyum. Mahvolurdum. "Ama yapmadın."

"Çünkü ben bencil bir piçim. Gitmene izin veremezdim."

Günah yanılıyor. O tamamen özveriliydi. "Bencil bir piç benim için deli gibi, neredeyse ölümüne dayak yemeyi göze almazdı."

Beni elinde tutabilmek için benim yerime kendini teklif etme kararına hâlâ hayret ediyorum.

Isobel haklıydı. Sonunda onun fedakârlığının ne kadar güzel bir sevgi gösterisi olduğunu görebiliyorum. Bu yüzden onu daha da çok seviyorum. "Yaptığın şey için teşekkür ederim."

"Bunu bir an bile tereddüt etmeden tekrar yaparım. Seni bu kadar çok seviyorum."

Ona inanıyorum. "Seni kalbimle, bedenimle ve ruhumla seviyorum."

En sevdiğim gamzem ortaya çıkıyor. "Beni kalbin ve ruhunla sevdiğin için mutluyum ama beni bedenle sevmenden de çok hoşlanıyorum."

Düğün gecemizden bu yana aşk yaşamak için pek fırsat olmadı. İşler çok yoğundu ama artık evde olduğumuza göre bunu düzeltmeyi planlıyorum.

"Ben de öyle. Arayı kapatmamız gereken bir sürü yeni evli seksi zamanımız var."

"O zaman işe koyulsak iyi olur. Rodrick ben yokken yerime baktı ama artık döndüğüme göre Kardeşlik'in yeni tam zamanlı savunucusu benim. Ve inanın bana, kardeşler yaptıkları rezilliklerle beni meşgul edecekler."

Sanırım bu balayına çıkmayacağımız anlamına geliyor. "İşe dönmek zorunda kalmadan önce birkaç gün geçirebileceğimizi umuyordum."

"Üzgünüm, Bonny. Zamanımız yok. Ayaklarım Edinburgh toprağına değer değmez defans oyuncusu olarak yerime geçtim."

Eli bacaklarımın arasına inerken dişlerinin arasından havayı içine çekiyor. "Gördüğünüz gibi, Mrs.

Breckenridge, her an çağrılma ihtimalim var. Bir sonraki çağrı beni alıp götürmeden önce yatağımızı

vaftiz etmek iyi bir fikir olabilir."

Yatağa girmeden önce kot pantolonumu çıkardım, böylece sadece ince bir pamuk tabakası beni onun parmaklarından korudu. "Bana çok iyi bir karar gibi geldi."

Beni sırtüstü yatırıyor, vücuduyla üzerimi örtüyor, ağırlığı beni yatağa bastırıyor. Bacaklarımın arasına yerleşiyor ve eli külotumun önünden aşağıya doğru süzülüyor. Bir parmağını merkezimde gezdirirken avuç içi beni kavıyor. Ağzı kulağımın üzerinde geziniyor ve nefesinin sıcaklığını tenimde hissedebiliyorum. "Senin içinde olmayı ne kadar özlediğimi bilemezsin."

İçimde. Bu iki kelime kasıklarımın derinliklerinde tutuşan ateşin içimi kaynatması için yeterli.

Kollarımı onunkilerin altına kıvrıyorum ve ellerimi çıplak omuzlarına doluyorum. "Eminim bir fikrim vardır."

Tek parmağıyla yukarıdan aşağıya, tekrar tekrar hafifçe vuruyor. Dokunuşu tüy kadar hafif. Ve çıldırtıcı. "Beni öldürüyorsun."

"Nasıl yani?"

Ne yaptığını çok iyi biliyor. "Çok büyük bir alay konusu oluyorsun."

Parmağının ucuyla klitorisimi aşağı doğru hareket ettiriyor. "Buna ön sevişme denir, Bonny."

"Bunun adı işkence olmalı."

"Şimdi ne yapmamı istediğini söyle."

Oynadığımız oyun bu. Yalvarmamı istiyor. Ben bunun üstünde değilim. "Gelmemi sağla."

Kulağıma doğru *tısladı*. "Bundan daha açık olmalısın."

Sıcak nefesi tenimde çok iyi hissettiriyor. "Ağzınla."

"Bu daha iyi ama yine de tam olarak aradığım şey değil. Bu iki cümleyi bir araya getirin ve bana tekrar söyleyin."

Bundan biraz fazla zevk alıyor. "Beni ağzınla boşalt."

"Bunu yapabilirim." Gömleğimin önünü yukarı itiyor. "Ama önce bunu çıkarmak istiyorum."

Yukarı doğru kıvrılıyorum ve o da gömleğimi başımın üzerinden çekiyor. "Bu daha iyi."

Dudakları vücudumda aşağı doğru hareket etmeden önce boğazımın dibinden başlıyor. Göğsümün ortasında duruyor ve sol göğsüme doğru bir dolambaçlı yol alıyor. Dilinin ucu meme ucumun kenarını sıyrıyor ve hemen sertleşmesine neden oluyor. "Kontrol tamamen sende. İstedğin her şeyi yapacağım. Sadece istemen yeterli."

Ne istediğimi bilmek ve bunu yüksek sesle itiraf etmek iki farklı şey. Gerçekten ne istediğimi söyleyecek kadar cesur olduğumdan emin değilim.

"Dilini ucun etrafında yuvarla ve sonra ağzına al." İsteğimi yerine getirdi.

"Biri mi, ikisi de mi?" "İkisi de."

Diğer göğsüme doğru ilerliyor ve ben de elini tutup boştaki göğsüme götürüyorum. Elim onunkinin üstündeyken ona ne istediğimi gösteriyorum.

İşi bittiğinde, ağzı göğsümün ortasına geri dönüyor ve aşağı doğru iniyor. "Bundan biraz daha ister misin?"

"Evet." Kendi sesimdeki nefessizliği duyuyorum. "O zaman bana anlatmalısın."

"Daha fazlasını istiyorum. Lütfen."

K lotumun hemen üstünden karnımın derisini ısırıyor. Aŗađı inmek istediğini biliyorum. Ve ben de istiyorum. Ama lanet olsun, kımıldamıyor.

İstememi istiyor. Ben de isteyeceğim. "Lütfen, Breck."
"Lütfen ne?"

Kelimeleri söylemek korkutucu. "K lotumu  ıkar."
"Yaklaŗıyorsun."

"Lütfen k lotumu çıkar ve beni ağzınla boŗalt."
"Memnuniyetle."

Ama yapmıyor. Onun yerine burnunu i   amaŗırımın kasıklarına g m yor ve kokluyor. "Mmm... Neredeyse sadece kokunla bile boŗalabilirim."

Çok yakın... ama çok uzak. Bu beni deli ediyor.

Parmaklarını külotumun beline daldırıyor ve k lotumu aŗađı çekeceğini düşünüyorum. Ama ıslak dilinin külotumun ağını doyurduğunu hissettiğimde beni tekrar  aŗırtıyor. Islak kumaŗ her Şeyi çok daha hassas hale getiriyor.

Kesinlikle bana ölümüne iŗkence etmeye  alıŗıyor. Hiç Şüphe yok. "Ohh ..."

Sonunda pamuklu i   amaŗırlarımı bacaklarımdan aŗađı çekmeden önce diliyle bana iŗkence ediyor. Zamanı gelmiŗti.

Dizlerimi birbirinden ayırıyor ve ayak bileklerimi kavrayarak omuzlarına yerleŗtiriyor. Yastığı baŗımın altından itiyorum, çenemi havaya kaldırıyorum ve biraz sonra olacaklara hazırlanmak için elimi gözlerimin üzerine koyuyorum.

Tam da bu beklentinin beni öldürebileceğini düşündüğüm anda, dilini yukarı doğru çekerek

Hareket. Sadece bir kez. "Tadın çok güzel. Bunu bütün gün yapabilirim."

"Öyleyse yap."

Kalçalarımı kavırıyor ve beni yatağa doğru çekiyor. Bu pozisyon, beni tamamen kartala çevirene kadar bacaklarımı daha da ayırıyor.

İki parmağını içime sokuyor ve dili klitorisime karşı çırpınırken onları pompalıyor. İkisinin birleşimi her iki dünyanın da en iyisi. En hassas noktalarımın her ikisine de gereken ilgiyi gösteriyor.

Elimi başının üstüne götürüyorum ve saçlarını kavırıyorum. "Bu harika hissettiriyor."

Bir şey duyduğumda kalçalarımı parmaklarının ritmiyle hareket ettiriyorum - kapı zili.

Sin'i görebilmek için boynumu yukarı doğru uzatıyorum. "Zil miydi o?"

Başını sallıyor, bana hiç bakmıyor. Öyle olduğuna eminim. "Sanırım öyle."

Cevap vermek için kısa bir süre duruyor. "Öyle olsa bile umurumda değil."

Sin'in başının bacaklarımın arasında sallanmasını izlerken ayaklarım yatağa dikilmiş ve vücudumun üst kısmı dirseklerime dayanmış durumda. Sadece bu görüntü bile beni neredeyse doruğa çıkarıyor.

Avucunun topuğunu kasık kemiğimin hemen üstüne yerleştiriyor ve aşağı doğru bastırıyor. Ne yaptığını bilmiyorum ama klitorisim birden çok daha hassaslaştı. "Ohh... bu harika."

Kalçalarımı yukarı doğru eğiyorum. Ve kapı zilinin tekrar çaldığını duyuyorum. Sin başını bacaklarımın arasından kaldırıp bana bakıyor.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye inliyor.

Zil üçüncü kez çaldıktan hemen sonra örtüyü geri atıp "Orospu çocuğu!" diye bağırdı.

Yatağın kenarına doğru ilerliyor ve protezine uzanıyor. "Kim böyle habersizce evimize gelir ki? Şimdi mi? Sadece birkaç saattir evdeyiz."

Hassiktir. Çok öfkeli.

Sin önemli bir rolde. Kapı zillerini ya da telefonları görmezden gelme lüksüne sahip değil. Dürüst olmak gerekirse, kardeşliğin emrinde ve çağrısında.

"O yataktan kalkma. Her kimse ondan kurtulduktan sonra hemen döneceğim." Beni çabucak öptü. "Ve kaldığım yerden devam edeceğiz."

Bütün battaniyeleri alıp çenemin altına sıkıştırıyorum. Alyansımın çatallarından biri yüzümü sıyırıyor, sol yüzük parmağıma kocaman bir elmas taktığımı hatırlatıyor.

Günah'la olan birlikteliğimin dışa vuran sembolüne hayran olmak için elimi uzatıyorum. "Beni iyi işaretlemişsin, Sinclair Breckenridge. Parmağымda bu olduğu sürece kimse beni evli olmayan bir kadın sanmayacak."

Sin döndüğünde yatağımızın sıcaklığına sarılıyorum. "Ailem geldi."

Sesi pek memnun gelmiyor ve ben nedenini biliyorum. Bu başladığımız işi bitiremeyeceğimiz anlamına geliyor. Bu ikimizi de memnun etmez.

Hiçbir şekilde ziyaretçi kabul etmeye hazır değilim. "Kendime çeki düzen vermeliyim."

"Dişlerimi fırçalamam muhtemelen kötü bir fikir değildir. Ve bu." Dilini bana doğru oynatıyor.

O bunu yapmadan bütün bir yıl geçirebilirdim. "Aman Tanrım. Bazen çok kaba olabiliyorsun."

"Ne? Kadınsı özün nefesime sinmişken fırçalamayıp annem ve babamla konuşmak için dışarı çıkmamı mı tercih edersin?"

Bunu ondan duymak bile utanç verici. "Hayır. Nefesindeki esansım hakkında hiçbir şey söylememeni ve dişlerini fırçalamanı tercih ederim çünkü bu iyi bir hijyen."

"Ve yüzünün kızardığını görme fırsatını kaçırayım mı?"

Yanaklarımdaki sıcaklığı hissedebiliyorum. "Kapa çeneni ve giyinmeme izin ver."

Yatak odasında sadece dün giydiğim kıyafetler olduğunu hatırlıyorum; on altı saatlik bir yolculuktan sonra pek de taze sayılmazlar. "Temiz bir şeyler giyebilmem için oturma odasına gidip çantamı getirebilir misin?"

Aylar önce burada yaşarken kullandığım çekmecelere gidiyor. En üsttekini açıp en sevdiğim yoga pantolonumu ve tişörtümü çıkardı. "Eşyaların bıraktığın gibi duruyor."

Kıyafetleri çıplak göğsüme bastırıyorum ve kalbimde derin bir sızı hissediyorum. "Eşyalarımı sakladığına inanamıyorum."

Yatağın sonuna kadar süründüm. Gelip kollarını bana doluyor. "Yakında döneceğini biliyordum."

Kulağa ukala ve kibirli geliyor ama özgüveni onda en çok sevdiğim şeylerden biri. "Yaptın, ha?"

"Mmm-hmm." Kasıklarını bana doğru bastırıyor. "Biliyor musun, yaptığımız şeyi bitirmek sadece bir dakika sürerdi."

Asla olmaz. Bunu aceleye getiremeyecek kadar uzun süredir mahrum bırakıldık. "Sadece bir dakika sürmesini istemiyorum. Ben aceleci bir kız değilim."

"Evet, Bonny. Senin ne tür bir kız olduğunu ve bundan nasıl hoşlandığını çok iyi biliyorum."

"Gecikmiş haz, Breck. Eğer benimle kalacaksan bunu sevmeyi öğrenmelisin."

"Ben varım. Sonsuza kadar." Çıplak kıcıma tokat atarken homurdanıyor ve yüksek sesle inlememe neden oluyor. "Gel. Ailem bekliyor.

Yeni gelinlerini görmek için sabırsızlanıyorlar."

Kendime çeki düzen verip oturma odasına geçiyorum. Ben içeri girdiğimde Isobel konuşmayı yarıda kesti. Kanepeden kalkıp yanıma geldi. Kayınvalidem yüzümü ellerinin arasına alıyor. Beni kucaklamadan önce her bir yanağımı öpüyor. "Benim tatlı kızım."

Kızım. Gelin değil.

Tutuşunu bırakıyor ve Thane beni kucaklamak için bekliyor. Beni sıkıca tutuyor ve kulağıma fısıldıyor. "Amanda'nın olduğunu biliyordum. Mantıklı düşünceler bana bunun mümkün olmadığını söylemeye çalıştı ama ben her zaman kalbimde biliyordum." Beni bırakıyor ve Isobel'in yaptığı gibi yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Ona çok benziyorsun. Bu kesinlikle inanılmaz."

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. "Teşekkür ederim" demek pek uygun görünmüyor. Onun yerine gülümsüyorum.

"Bizimle oturun. Konuşacak çok şeyimiz var."

Kanepede kocamın yanındaki koltuğa oturdum, yüzüm kayınvalideme dönüktü.

Thane başlıyor. "Öncelikle, babanızın ölümüne ne kadar üzüldüğümüzü bilmenizi isteriz."

"Teşekkür ederim. Gönderdiğin çiçekler çok güzeldi."

Thane devam ediyor. "Geriye kalan tek akrabanızın kız kardeşiniz olduğunu düşünebilirsiniz ama bu doğru değil. Oğlumuz seni seçti.

onun karısı olarak. Bu da artık senin ailen olduğumuz anlamına geliyor."

"Beni kendinizden biri gibi kucaklamanıza ne kadar değer verdiğimi asla bilemezsiniz." Aldatmacamı açığa çıkarsam iyi olur, böylece yolumuza devam edebiliriz. "Çoğunlukla sana en dürüst şartlarda gelmediğim için."

"Kötü niyetle gelmedin." Isobel'in hiçbir fikri yok ama daha fazla yanılıyor olamazdı. Niyetim çok kötü niyetliydi.

"Yaptığın her şey annenin cinayetiyle ilgili cevaplar istediğin içindi. Aldatmacanı mazur göremem," diyor Thane.

Sin, Thane ve Isobel'e eski bir ajan olduğumu söyledi. Abram geçmişimi ortaya çıkardıktan sonra başka seçeneği kalmadı. Kayınvalidem de Amanda'nın kızı olduğumu biliyor. Sin'in Thane'i öldürme niyetimi açığa vurmada Yoldaşlık'a sızmamı açıklamasının tek yolu buydu.

Yolda büyük bir tümsek var ama hedefim değişmedi. Yeni bir aşamaya geçtim. Her zamankinden daha az şey biliyorum. Annemin katilini bulma konusunda en başa döndüm.

"Kim olduğunu bulmalıyım."

"Belki de elimizdeki bilgileri bir araya getirip bir şüpheli listesi oluşturabiliriz."

İçinde bulunduğumuz durum çok garip. Thane karısının önünde annemden -metresi- bahsetmemi istiyor. Bu rahatsız edici. Ve kayınvalideme saygısızlık etmek istemem.

Thane ve Isobel'in ilişkisini anlıyorum ama onun onayına ihtiyacım var. "Annem hakkında konuşmamız senin için sorun olur mu?"

"Elbette. Ama varlığım sizi rahatsız ederse dışarı çıkarım."
Sanırım o rahatsız değilse, rahatsız olmak için bir neden yok. "Hayır. Kal."

Annemin öldürüldüğü gün yaşanan korkunç olayları tekrar anlatıyorum ve Thane'in yüreğindeki acıyı görebiliyorum; bu yüzündeki ifadeye de yansıyor. "Annenin yanında mezar taşı olan bir mezarın var. Onu gördüm."

"Babamın yaptıkları. Annemin katilinin, onu teşhis edebileceğime inanırsa benim için geri gelebileceğinden korkuyordu. Herkesin benim öldüğüme inanmasının daha güvenli olacağına karar verdi."

"Tüm bu yılları onun katili olduğuma inanarak geçirdin. Yemin ederim ben değildim."

Bana doğruyu söylediğine tüm kalbimle inanıyorum.
"Sana inanıyorum."

"Katilin yüzünü görmediğinizi anlıyorum ama kimliğini belirleyebilecek herhangi bir şey hatırlıyor musunuz?"

Çok az şey biliyorum. "Tatlı tütün ve likör kokuyordu. Şimdi Jack Daniels olduğunu biliyorum. Bunların hiçbiri kimliğini belirlemeye yardımcı olmuyor ama köpeğim ona saldırdı. Çok fazla kan vardı, bu yüzden sağ alt bacağına önemli bir yara izi olması gerektiğine inanıyorum." En azından bu k a d a r ı sağlam.

"Sesimi tanıdığına ikna olmuştun."

"Anneme yaptığınız ziyaretler sırasında sesinizi birçok kez duymuştum. Katilinin aksanı sizinkiyle aynıydı. Çocukken hep siz olduğunuzu düşündüm. Yetişkin olduğumda, varsayımlara tek başıma güvenemeyeceğimi biliyordum, bu yüzden onun bağlantılarını araştırdım. Sen onun tek İskoç bağlantısıydın."

Bulgularım onun suçluluğunu kanıtlamadı. Mahkemede asla geçerli olmazdı ama buna ihtiyacım yoktu; kendimi yargıç ve jüri yaptım. Thane'i somut kanıtlara dayanarak mahkum etmedim. İçgüdülerimi kullanarak yaptım. Ve yanıldım. Şimdi hatamı kabul edebilirim.

Yalan söyleyemem. Gafım kendime olan güvenimi sarstı.

"Amanda öldürüldüğünde birkaç adamım ABD'deydi ama hiçbirinden şüphelenmek için bir nedenim yok. Hiçbirinin gerekçesi yoktu. Bana karşı gelmekten çok korkarlardı." Thane'in adamlarının sadakatini yeniden düşünmesi gerekebilir.

"Belki de bir rakip, o zaman?"

"Mümkün ama benim için bu kadar değerli bir şeyi sorumluluk almadan alacaklarından şüpheliyim." Haklı. Bir rakip, ne yaptıklarını bilmesinden daha fazla bir şey istemezdi. Bunu her kim yaptıysa sessiz kalmak istiyor.

"O dönemde ABD'de bulunan Kardeşlik üyelerinin bir listesini yapmak ister misiniz?" Bu muhtemelen başlamak için en iyi yer.

"Evet. Sabah size bir liste hazırlarım." "Bu harika bir başlangıç olur. Teşekkür ederim."

Isobel ellerini birbirine vurur. "Güzel. Bunu aradan çıkardığımıza göre, neden burada olduğum hakkında konuşmak istiyorum."

Kimsenin Isobel'in geliş nedenini sorguladığını sanmıyorum. "Kardeşlik'in müstakbel lideri her gün bir eş almıyor, bu yüzden evliliğinizi duyurmak ve kutlamak için resmi bir anma töreni yapmamız gerekiyor. O piç Abram, burada ailenle yapman gereken düğünü elinden aldı ama biz bunu harika bir düğünle telafi edeceğiz.

resepsiyon. Ve o da orada, önde ve ortada, gülümsüyor olacak."

Abram orada olabilir ama gülümseyeceğinden şüpheliyim.

"Düğünümüz çok güzeldi anne," diyor Sin. "Ve sonuç aynı. Bleu benim karım ve önemli olan tek şey de bu."

Güzel bir katedraldeki gösterişli bir düğünü babamın yatağının başucunda yaptığım düğüne tercih etmezdim. Mükemmeldi.

"Eminim çok güzeldi. Kaçırdığım için üzgünüm. Ama bunu Kardeşlik'in yakın zamanda unutamayacağı bir resepsiyonla telafi edeceğiz." Isobel çantasından büyük bir cilt çıkardı ve bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Büyük planları var.

Benim kabul törenim muhteşemdi, bu yüzden düğün resepsiyonu için aklında neler olduğunu ancak hayal edebilirim. "Bu hafta içinde bir organizasyon planlayıcısı gelecek ama o gelmeden önce ne istediğimize dair bazı fikirler edinmemiz gerekiyor."

Kocam ve kayınpederim kaçmak için ayağa kalkıyorlar. "Bu bizim işaretimiz," diyor Sin.

Evlendiğim hıyar bana sırtıyor. Gülüyor çünkü sofratakimlerini, çiçekleri ve pasta aromalarını seçmenin bana göre olmadığını biliyor. Ama bu, sevgili kayıinvalidem için yapacağım bir şey -yüzümde bir gülümsemeyle- çünkü onu mutlu etmek istiyorum.

Sin ve Thane gittikten sonra Isobel dosyayı kapatır. "Resepsiyon için çok heyecanlıyım ama şu anda planlar hakkında konuşmak istemiyorum. Sadece adamlar gitsin diye konuşuyormuş gibi yaptım."

Tanrıya şükür. "Çok rahatladım." "Öyle olacağını düşünmüştüm."

GörünüŖe göre kayınvalidem beni iyi tanıyor.

"Kardeşlik ve lideriyle evli olmanın nasıl bir Ŗey olduğu hakkında size söylemek istediklerim var. Onların görüşlerine gerek yok."

"Öyle olmadığı zamanlar da var." Gülüyorum.

"Döneli sadece birkaç saat oldu ama Yoldaşlık, bir liderin eŖi olarak senin yerine geçmen için bir geçiş dönemi nezaketi göstermiyor."

Durum böyle olabilir ama benden ne beklendiği konusunda hiçbir fikrim yok. Ne bir harita ne de bir rehber kitap var. "Nasıl bir rol oynayacağımı bilmiyorum. Kayboldum."

"O zaman hemen kendini bulmalısın çünkü bu istikrarsızlık olarak yorumlanabilir. Bu ne senin ne de Sinclair için iyi olur. Sana zayıf diyecek ve bunu oğluna karşı kullanacak olanlar var."

Kocam için bir yük olmayacağım. "Pek çok Ŗey olabilirim ama zayıflık asla bunlardan biri olmadı."

"Geldiğin anda dizginleri eline alman bekleniyordu. Kardeşlik içinde yetişmemiş olman kimsenin umurunda değil. Başarısız olmanı izliyor ve bazıları da umuyor olacak."

Sin'i hayal kırıklığına uğratmayacağım. "Başarısızlık bir seçenek değil. Peki nereden başlayacağız?"

"Her zaman çayla, aşkım. Yapacak çok işimiz var."

CHAPTER TEN

SINCLAIRBRECKENRIDGE

Fotoğraflar. Yapışkan notlar. Zaman çizelgeleri. Bir ipucunu diğerine bağlayan küçük resimler. Ev ofisimin duvarını kaplayan grafitiden başka bir şeye benzemiyor.

Duvara yapıştırılmış kâğıt kareler bir düzine renkte çeşitlilik gösteriyor. Eminim her biri Bleu'nun soruşturması için bir anlam ifade ediyordur ama bu çılgınlıkta bir mantık ya da neden bulamıyorum. Organize kaos. Bana öyle görünüyor.

Kapı aralığında durup bir an karımı izliyorum. Yeni gizemli başyapıtının önünde durmuş "My Immortal "ın keman cover'ını dinliyor. Bir ayağından diğerine sallanırken bir yandan da kalem çiğniyor. Neredeyse kafasının içindeki dişlilerin gıcırdadığını duyabileceğimi düşünüyorum.

"Bu yeni bir şey. Ve ilginç."

Arkasını döner, ağızındaki kalemi çıkarır ve kulağının arkasına sıkıştırır. "Hey, sen. Buraya gel. Şuna bir bakmalısın."

Yanına gidip ağızına hızlı bir öpücük konduruyorum.

"Birinin tadı viski gibi."

"Şaşırmış gibisin. Sanırım bu mesajımı almadığın anlamına geliyor."

"Hayır. Üzgünüm." Odayı tarıyor. "Sanırım telefonumu ofise getirmedim."

"Bazı Fellowship işlerini halletmek için Duncan'a uğradım. Jamie ve Leith ile karşılaştım. Arayı kapatmak için birkaç kadeh içki içtik."

"Güzel. Arkadaşlarınla takılmayı özlediğini biliyorum."

Sanırım üçlümüzün birlikte geçirdiği zamanı böldüğü için kendini suçlu hissediyor. "Sorun değil. Yeni arkadaşımı sevdim sayılır."

"Fellowship'in işleriyle ilgilendiğini söylemiştin. Her şey yolunda mı?"

"Evet. Kardeşlerden birkaçı bir beyefendiler kulübü açmakla ilgilendiklerini ifade ettiler."

"Bir centilmenler kulübü." Sözlerinden küçümseme akıyor. "Ve sanırım Fellowship kadınlarının orada çalışmasını isteyecekler?"

"Tabii ki. Diğer Kardeşlik işleriyle aynı şekilde çalışacaktır."

"Kardeş kadınların hayatlarını kazanmak için çalışmasından yanayım.

Bunu üstsüz yapmayı tercih ediyorlarsa, bu onların ayrıcalığıdır, ancak onlara striptizci ve barmaid olmanın dışında başka kariyer seçenekleri sunamaz mıyız?"

"Var, Bonny. Çok fazla seçenek var. Uzun süredir buralarda olmadığın için henüz bunların farkında değilsin. Çalışmak isteyen her kadın için pek çok fırsat olduğunu göreceksin."

Daha az savunmacı görünüyor. "Bunu duyduğuma sevindim."

İyi. Memnun görünüyor.

Dikkatimi yeni dekore edilmiş ofis duvarına veriyorum.
"Hobi olarak yeni bir soyut sanat türü mü ediniyorsun?"

"Hayır. Debra ile bugün ilk kez görüştüm. Öğle yemeği yedik ve sonra kanıtlarıma bir göz atmak için geldi. Bunu ayarlamama yardım etti. Bu harika."

Debra mı? "Bana onun kim olduğunu hatırlat."

"Babamın eski gizli görev ortağı. Büro'dan ayrıldı ve serbest çalışmaya başladı. Ben seni uzaktan incelerken o da benim gözüm kulağımdı."

"Ah. O bizi gözetleyen kadın." "Hayır. O sizin için gözetim yapan kadın ve tamamen fark edilmemişti."

"Evet. Çok doğru." Hakkını teslim etmeliyim.

"Harika bir toplantıydı. Sadece bu konuda bana yardımcı olduğu için değil. Bana babamla ortak oldukları zamanlardan bir sürü hikâye anlattı. Onların maskaralıklarını dinlemek hoşuma gitti."

Bleu pek konuşmuyor ama hâlâ babasının yasını tutuyor. Ve kız kardeşini kaybetmenin. Ara sıra bana küvette yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu söylüyor ama ben bunun gerçekte ne anlama geldiğini biliyorum. İyi bir ağlamaya ihtiyacı var.

Duvardaki saate bakar. "Vay canına. Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Özür dilerim. Kendimi buna kaptırmışım. Akşam yemeği için bir şey hazırlamadım."

Benim için sorun değil. Bir haftadır Edinburgh'dayız ve benim tatlı Bonny Bleu'm hiç durmadı. Babamın ona verdiği listedeki erkekleri araştırmadığı zamanlarda, Yoldaşlık'taki kadınlarla vakit geçiriyor. O

Hatta ilgilenen herkese fotoğrafçılık öğretmeyi bile teklif etti.

Onları kazanmak için çok çabalıyor. Annemden bir öneri, eminim.

"Sorun değil. Bir molaya ihtiyacın var, hadi yemeğe çıkalım." "Önce sana bulduğum bir buluştan bahsedebilir miyim?" Çok heyecanlı. Heyecanını kırmamın imkanı yok.

"Devam et."

Üstünde üç ipin bağlı olduğu fotoğrafı işaret ediyor.

"Todd Cockburn şüpheli mi?" Kumarhanede pit patronu. Ellerini kirletmesinin tek yolu paradır.

"Cinayet sırasında ABD'deydi ve -bir dakika- Biloxi, Mississippi'de annemle aynı Fellowship kumarhanesinde çalışıyordu. Zamanlama yanlış. O kısmı henüz çözemedim ama ben doğmadan önce iş arkadaşı olabilirler."

Onun oyunbozanı olmaktan nefret ediyorum. "Annen Kardeşlik için çalışmıyordu. Babamın onu kendisi için çalışmaya ikna etmeye çalıştığını söylediğini hatırlamıyor musun?"

"Yanılıyorsunuz. İş kayıtlarını çıkardım. Büyükbaban liderken Kardeşlik kumarhanesinde çalışıyormuş. Thane onunla ayrıldıktan ve Kardeşlik dışı bir kumarhanede çalışmaya başladıktan sonra tanışmış."

Bu işleri değiştirir. "Çok ilginç bir keşif." "Bu haber için Debra'ya teşekkür etmeliyim. Seninle konuşmak istiyorum.

onunla tanış. Tarikat'a karşı büyük bir avantaj sağlayabilir."

Karım olağanüstüdür. "Yoldaşlık'ta doğmamış olabilirsiniz ama kaderinizde bizden biri olmak var.

Buna hiç ş p he yok."

"Sal  ak şam  Lorna, Westlyn ve onların birkaç arkadaşıyla k z kıza bir gece geçirmem gerekiyor. Kumarhaneye gitmeyi önermek istiyorum."

Karımı tanırım. Kumarhaneye gitmenin ne anlama geldiğini bana söylemesine gerek yok. Todd Cockburn'  sorgulamak istiyor.

Sağ ka ını kaldırıyor. "D   nceleriniz?"

"Sen bir kart say c s s n. Senin gibilerin kumarhaneye girmesine izin vermiyoruz. Bu i  için kötü. Eminim anlıyorsunuzdur."

Sır tıyor. "Kartlar için orada olmayacağım."

Todd'u sorgulamasını pek sevmiyorum. "Debra onu sorgulasın."

"Bunun ne eğlencesi olabilir ki?"

Kovalamacadan gerçekten ho lanıyor. Sanırım Cockburn'  sorgulamanın sonuçsuz kalacağını bildiğim için kabul edebilir ve onun biraz eğlenmesine izin verebilirim. "Sen ve kızlar blackjack oyununuzun tadını çıkarın. Ve lütfen kumarhaneyi bozmayın."

BLEU topuklu ayakkabılarını çıkarırken denge için  iltenin ayağını tutuyor. İ i bittiğinde yanıma geliyor ve fermuarı görünecek şekilde saçlarını kaldırıyor. "Bundan kurtulmama yardım etmek ister misin?"

Fermuarını indiriyorum ama umduğum gibi elbisesinin d   mesine izin vermiyor. Üstünü tutuyor ve dolaba doğru yürüyor.

Kahretsin, umarım bu tatlı ve küstah bir şeye d n  t ğ n n işaretidir. Bu gece canımın çektiği şey bu.

Bleu banyoya girdiğinde di lerimi fırçalamayı neredeyse bitirmi tim.

Evet! Fildişi renginde, fırfırlı bir elbise giyiyor; bu benim tüm zamanların en sevdiğim elbiselerinden biri. "Seni bunun içinde görmeye bayılıyorum."

"Bu yüzden onu seçtim."

Gece rutinimi Bleu'dan önce bitiriyorum ama yatağı girmek için banyodan çıkmıyorum. Onu izleyebilmek için kalıyorum.

Yatağı birlikte hazırlanmak benim için garip bir şey ama Bleu karım olmadan önce de bunu yapıyordum. Bu başka hiçbir kadınla paylaşmadığım bir şey, sanırım bu yüzden özel hissettiriyor.

"Ne yapıyorsun?" Diş macununun köpüğü dudaklarının etrafına sıçırıyor. Nane kabarcıklarını öpüp uzaklaştırmak istiyorum.

"Ne yaptığını biliyorsun."

Duruluyor ve tükürüyor. "Doğru. Çünkü bu çok seksi."

İpeksi elbisesinin kıvrımlarına yapışması ikinci sırada geliyor. "Öyle olduğunu düşündüğümü zaten biliyorsun."

Başını sallıyor ve kıkırdıyor. "Benim tatlı, sevgili Breck'im. Tahrik olmak için her şeyi bahane olarak kullanıyorsun."

Bunun açıklığı kavuşturulması gerekiyor. "Evet, ama sadece sana gelince."

Bleu'nün arkasında durmak için hareket ediyorum. Çıplak omzunu öpüyorum, bana karşı erirken yansımalarımı izliyorum. Saçlarını boynundan uzaklaştırıyorum, ağzım kulağının altındaki o tatlı noktaya doğru bir öpücük izi bırakıyor.

Kollarımın arasında dönmeye çalışıyor ama ben onu sıkıca tutuyorum. Elimi belinin etrafında gezdirirken kulak memesini ağzıma alıyorum. Elim kasıklarına değecek şekilde indiriyorum, parmaklarım saten kumaşın üzerinde dolaşıyor.

Avucumu sırtının ortasına yaslayıp itiyorum.
"Eğil."

Vücudunun üst kısmını indiriyor ve avuç içleri düz bir şekilde makyaj masasını tutuyor. Kalçalarını bir o yana bir bu yana sallıyor, böylece poposunu büyüyen şişkinliğimin üzerine sürüyor. Ayağımla iç ayak bileklerinin her birine dokunuyorum. "Ayaklarını aç."

Geceliğinin arkasını yukarı doğru itiyorum. Sıkılı yumruğuyla önünü kavrayıp yerinde tutuyor.

Saten kaplı poposunu avuçluyorum. Parmaklarımı kalçalarının arasından geçirip külotunun kasıklarını okşuyorum. Zaten ıslak. Bu beni çok mutlu ediyor. Ve sertleştiriyor.

Külotunun belini avucumun içinde sıkıyorum ve bacaklarından aşağı çekiyorum. Yerde bir yığın haline geliyorlar.

Parmaklarım onun kaygan yarığında kayıyor. Kalçalarını ritmik bir şekilde oynatıyor, elime karşı sallanıyor.

Karımın vücudunu iyi tanımaya başladım. Bu kısa sürecek. Çabucak gelecek.

Boştaki elimle çenesine uzandım. Aynadaki yansımalarımızı izlemesi için onu zorlayarak kavriyorum.
"Bana bak. Geldiğinde yüzünü görmek istiyorum."

Bleu ağzını açıyor ve iki parmağını içine çekiyor. Onları sıkıca ısıyor ama acı verecek kadar sert değil.

Gözleri kapanıyor. "Bonny. O bebek mavilerini üzerimde istiyorum."

Göz kapakları titreyerek açılıyor ve yüzünde giderek artan çılgınlığı fark ediyorum. Doruk noktası yakın.

Daha sert emiyor. Bastırılmış iniltisi ağzında parmaklarıma karşı titreşiyor. İçindeki bedenin coşkuyla patlamasının dışa vuran tepkilerini görmek için yanıp tutuşuyorum. Görmekten daha çok zevk aldığım bir şey

yok.

Bleu'nun bu şekilde boşalmasını izlemek çok yoğun. Cehennem gibi tahrik edici. Sikim zonkluyor, onun içinde olmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

Tek elimle uyku pantolonumu aşağı itiyorum. Ucumu onun sıcak, ıslak girişine yönlendiriyorum. Yavaşça giriyorum, ona pozisyona alışması için bir an veriyorum. "İyi misin?"

Parmaklarımdaki emişi serbest bırakıyor. Gözleri hâlâ benimkileri izliyor. "Evet. Ve şimdi boşalmanı izlemek istiyorum."

Kalçalarını kavriyorum ve ters yönde yönlendiriyorum. Harekette ustalaşıyoruz ve ritmi hızlandırıyoruz. Bu pozisyon onun içine derin ve hızlı bir şekilde girmemi sağlıyor.

Yavaşlıyorum çünkü orgazmım artıyor. Uzatmaya çalışıyorum ama nafile. Bonny çok iyi hissettiriyor.

Kalçalarını kavradığımda ve aceleyle ittiğimde dikkatle yüzümü izliyor. "İçime gel. Derin ve sert."

Lanet olsun. Onun sözleri benim felaketim.

Hiçbir şey kalmayana kadar onu kendimden bir parçayla dolduruyorum. Bitirdiğimde, tükenmiş ve boşum.

Öne doğru eğilip alnımı sırtına bastırıyorum. "Benim tatlı Bonny'm. Tanıştığımızda tek istediğim seni becermekti. Gece gündüz bunun hayalini kurdum. Bunu nasıl yapacağımı hayal ettim. Listemin en başında bu vardı."

"Yolunu buldun."

"Sana sahip olmanın tüm yollarını hayal ederken bir yerde açgözlülük ettim ve beni sevmeni istedim."

"Yine bildiğini okudun."

Çekiyor ve kollarımın arasında dönüyor. Onu sıkıca kavriyorum ve makyaj masasına oturması için kaldırıyorum. Kollarını omuzlarıma doluyor ve

bacaklarını belime sarıyor.

"Her zaman aklımla sevişiyorsun ve vücudumun canına okuyorsun. Asla durma."

"Hiç şansın yok."

Onu çabucak öperim. "Gel. Sana göstermek istediğim bir şey var."

Onu yatak odasına götürürken ve komodinin üst çekmecesinden bir kâğıt alırken gerginim.

Yatağın kenarına oturduk. "Doğurganlık kliniklerini araştırıyordum ve sanırım uygun bir yer buldum."

"Bensiz bir doğum kliniği mi arıyordun?" Gözlerini bana dikerken kaşlarının arasında derin bir V harfi beliriyor.

Uh-oh. Kızgın.

"Derinlemesine bir şey değil, sadece boş zamanlarımda basit bir internet araştırması."

Katlanmış çıktıya uzandığında kaşları daha da çatılmıştı. "Bir bakayım."

Ona sayfayı veriyorum ve en üsttekini gösteriyorum. "Birkaç potansiyel buldum ama Londra'daki en yüksek başarı oranına sahip."

Bleu'nun bana söylediğine göre, mevcut en yetenekli doktorlara ihtiyacımız olacak. "Bulduğum kliniklerin çoğunda başarı oranı yüzde otuzlarda, hatta yüzde kırklarda. Bu tesisin standart ortalaması yüzde elli sekiz civarında."

Sağ kaşını kaldırıyor. Sanırım bu etkilendiği anlamına geliyor. Ya da ilgilendiğini. "Bu çok yüksek."

Bu Bleu için yeni bir bilgi değil. Bu rakamların ne anlama geldiğini biliyor. "Canlı doğumların elli üçü

yüzde kırk yedisi ikizken yüzde kırk yedisi tek bebektir."

"Bu gerçekten yüksek bir ikiz oranı," diyor istatistiklere bakarak. "Ne yaptıklarını biliyor olmalı." "

"Bunu sürdürmek istiyorum ama sen kabul etmezsen olmaz." Bu bizim kararımız ama bu onun bedeni. Bunu istemeli yoksa olmaz. "Bu senin mutlu yüzün değil."

İç çekiyor. "Karışık duygular içindeyim." "Bana onlardan bahset."

"Şu anda birinin annesi olmaya hiç hazır değilim. Küçük bir insanın bana bağımlı olması düşüncesi dehşet verici."

Korkmuş. Anlıyorum. Tüm bu olanlar benim için de korkutucu. "Sanırım böyle hissetmek hiç de alışılmadık bir şey değil. Bahse girerim bir düzine ebeveyne sorsak hepsi ebeveynliğin ödlerini kopardığını söyleyecektir."

Bu noktada bir doğurganlık uzmanıyla randevunun ne anlama geleceğini ona hatırlatmam gerekiyor. "Bu sadece bir danışmanlık olacak, gelecekte bebek sahibi olmak için en iyi seçeneğimizi tartışacağımız bir toplantı."

"Ama spektrumun diğer ucu da beni korkutuyor. Asla bir çocuk sahibi olamayacağımı teyit edebilirler."

"Yani bize söyleyebilirler." Onun doğurganlık sorunları benim doğurganlık sorunlarım. Bu işte beraberiz.

Kolumu ona doladım ve başının üstünden öptüm. "Seninle hiçbir zaman kendi çocuğumuz olmayacağını bilerek evlendim ve bu benim için sorun değil. Her zaman evlat edinebiliriz."

"Kardeşlik kan bağı olan bir varis isteyecektir. Ama sana kendi çocuğunu veremeyecek bir kadınla evlenirken bunu sen de biliyordun."

"Unuttuysan diye söylüyorum, seninle yine de evlendim." Bleu'ya olan sevgim, Kardeşlik'in bana karşı olan tüm yükümlülüklerini aşıyor. "Kardeşlik'in canı cehenneme. Özel hayatlarımızda söz hakları yok."

"Bu doğru değil." İç çekiyor. "Hoşlarına gitsin ya da gitmesin, hayatlarımızın her bir parçası hakkında her zaman söz sahibi olacaklar."

Ne isterlerse söyleyebilirler. Her emir verdiklerinde atlayacağım anlamına gelmez. "O zaman iyi ki liderleri ben olacağım ve onlara hepsini kışlarına sokmalarını söyleyebileceğim." Sonunda Bleu'dan bir gülümseme alıyorum. "Çünkü şartlar gerektirirse bunu yaparım."

Ağzının kenarları daha da kıvrıldı. "Ve bunun için seni çok seviyorum."

Sözüme inandığından emin değilim ama en azından ruh hali daha iyi görünüyor. "Randevuyu almakta ısrar etmemin bir sakıncası var mı? Bekleme listesi olabilir."

"Muhtemelen iyi bir fikir. Çok ağrım var."

Hiçbir fikrim yoktu. "Neden bana söylemedin?"

Omuz silkiyor. "Evleniyorduk. Babam ölüyordu. Okyanus ötesine taşınıyorduk. Herhangi bir sebep olabilir. Seç birini."

"Sağlığınız gibi önemli bir konuyu ele almak için asla çok meşgul değiliz. Bir daha böyle konularda beni karanlıkta bırakma. Söz mü?"

"Söz veriyorum."

"Güzel. Yarın arayıp ayarlamaları yapacağım çünkü işime göre ayarlamam gerekecek."

Bleu yatakta aşağı doğru kayıyor ve ben de tam altına yerleşene kadar onun üzerinde hareket ediyorum. Dirseklerimi yatağa bastırarak ağırlığımı destekliyorum, böylece yüzüne bakabiliyorum.

"Yetişkinlik hayatım boyunca bana hiçbir zaman çocuk sahibi olamayacağım söylendi. Bunu o kadar çok duyduktan sonra inanmaktan başka çareniz kalmıyor. Bunun bir kayıp olarak yasını tuttum, çünkü benim için bu bir rüyanın ölümü demekti. Ama kabullenmeye başladım. Şimdi kalbimin etrafında dans eden küçük bir umut ışığı var ve başka bir hayal kırıklığına eşlik edebilecek acıdan korkuyorum."

"İşler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, seni seveceğimi aklımızda tutarak bu işe olumlu bir tavırla girmemizi istiyorum."

"Kaderimi değiştirebilecek güce sahip bu inanılmaz adamın hayatımda olduğuna inanamıyorum."

"Senin kaderin benim kaderimdir. Her zaman."

CHAPTER ELEVEN

BLEUBRECKENRIDGE

Hafta içi gece yarısı olduğu için kapı çaldığında uyuyorduk. Birinin bu saatte buraya gelmesi tek bir anlama gelebilir. Kardeşlikle ilgili bir şey oldu.

Bu bizim hayatımız. Kocam gecenin her saatinde yatağımızdan çekilip alınıyor. Onunla evlendiğimde neye bulaştığımı biliyordum. Ve yine olsa yine yaparım.

Sin yatağı terk etti. Geri dönmeyince neler olduğuna bakmak için ayağa kalktım.

Edinburgh'a üç hafta önce döndük. Şimdiye kadar düşmanım olan şeytanın kendisinden uzak durmayı başardım.

Kapı aralığında durduğumu görünce sıırttı. "Ah! İşte orada. Sevgili yeğenim, en yeni Bayan Breckenridge. Gel kızım. Amcana sarıl." Bazılarını kandırma yeteneğine sahip çekici bir psikopat olabilir ama ses tonundaki küçümsemeyi yanlış anlamıyorum.

Eğer cazibe oyunu oynamak istiyorsa, ben buna hazırım. Olmam gereken kişi olma konusunda oldukça yetenekliyimdir. Ama o

bunu biliyor.

"Merhaba, Abram." Ona sıkıca sarılıyorum. "Umarım her şey yolundadır." "Korkarım değil, aşkım. Bu yüzden bu saatte geldim.

saat."

Tanrım, çok sert konuşuyor. Kusasım geliyor. Umarım Sin bunu samimiyet sanmıyordur.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Hâlâ balayı evresinde olduğunuzu biliyorum ama kocanızı bir süreliğine ödünç almam gerekiyor. Depolarımızdan birinde davetsiz misafirler görülmüş. Orayı güvene almamız gerekiyor."

"Giyinmem için bana bir dakika verin, gitmeye hazır olacağım," diyor Sin.

"Tabii ki."

Abram'la yalnız kaldım. Benimle geçireceği bu zamanı nasıl kullanacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

"Evliliğiniz için tebrikler."

Lanet yalancı. "Sin'le olan evliliğimden mutlu olduğuna bir an bile inanmıyorum."

Gülüyor. "Sen küçük, oynak bir şeysin. Bahse girerim baharatlı kişiliğin doğrudan yatak odasına yansıyor. Bu yüzden mi yeğenim seni kendine ait kılmak için her şeyi yapmaya bu kadar istekliydi?"

Abram'ı dizlerinin üzerine çöktürme isteğiyle savaşıyorum. "Buraya bana iyi dileklerini iletmek ya da kocamla seks hayatımı tartışmak için gelmedin."

"Haklısın. Sizin için iyi dileklerim yok ve sevişme şekliniz beni ilgilendirmiyor. Ancak, sizi Edinburgh'a getiren şeyin ne olduğuyla ilgileniyorum."

Sin, Abram'a bir açıklama borçlu olmadığımızı söylüyor. Ona hiçbir şey anlatmadı ve benim de anlatmama gerek yok. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Saçmalamayın kesin Bayan Breckenridge. Sen Yoldaşlık'a girmeyi başarmış bir FBI ajanısın. Yeğenimi seninle evlenmeye ikna ettin. Bu bir tesadüf değil."

Abram şımarık biri. Yoldaşlık'taki herkes hakkında her şeyi biliyor. Bana kadar. Bundan dolayı kendini çok tehdit altında hissediyor olmalı.

Tehdit altındaki bir hayvan tehlikelidir. Muhtemelen kafesini karıştırmamalıyım. Ama yine de yapacağım.

"Nedenlerimi bilmek istemez miydin?"

"Dinle, küçük kız. Ben elli üç yıldır bu ailedeyim. Sen beş dakikadır buradasın. Beni yenebileceğini düşünmek bir hata. Kazanamayacaksın."

Gülerken sırtıtıyorum. Beni kızdırmaya çalışmıyor. "Ben Sinclair'i seviyorum, o da beni seviyor. Bilmen gereken tek şey bu."

"Annen Thane'e de senin şu anda Sinclair'e yaptığının aynısını yaptı."

Başımı salladım. "Hâlâ Amanda Lawrence'ın kızı olduğuma inanıyorsun."

"Sevgili Stella Bleu Lawrence... Annenizin ölümüyle ilgili bilmek istediğiniz tüm ayrıntıları size anlatabilirim. Her şeyi biliyorum. Kimi. Nedenini."

Blöf yapıyor. Bir şey bilseydi Thane'e yıllar önce söylerdi. Birdenbire tanımadığı bir kadına malları vermeye karar vermezdi. Amanda Lawrence'ın kızı olduğumu itiraf ettirmek için bir tuzak bu. Ama işe yaramayacak.

"Eğer bir şey biliyor olsaydın bu detayları kardeşinle çoktan paylaşmış olurdun diye düşünüyorum." Sırtıtıyorum, onun

Blöf.

Günah geri dönüyor ve ikimiz de sessizleşiyoruz. "Hazır."

Kocam yanıma geldi ve beni kollarına aldı. "Rutini biliyorsun."

"Biliyorum. Seni sabahtan önce beklemiyorum."

Beni çabucak öpüyor. Abram burada olmasaydı bana vereceği gibi değil.

"Bana sağ salım dön." "Her zaman."

Ağzını kulağımın üzerinde gezdiriyor. "Çıplak ol ve beni bekle."

Sin'in yeni bir takıntısı var. İş için dışarıdayken eve döndüğünde seks yapmak istiyor. Tam bir canavar. Buna neyin sebep olduğundan emin değilim ama hoşuma gidiyor.

"Çıplak, ıslak ve arzulu. Döndüğünde beni böyle bulacaksın."

"Mükemmel."

Duşun çalışma sesiyle uyandım. Tuhaf. Sin her zaman Fellowship'in işleriyle ilgilenip eve döndükten sonra banyo yapar ama bana sağ salım döndüğünü söylemeden önce asla.

"Günah mı?"

Yanıt yok.

Yataktan kalktım ve banyoya gittim. "Geldiğinde beni uyandırmadın. Her şey yolunda mı?"

"Evet." Bu kelimeyi kullandığını duymak tuhaf. Ben "evet" duymaya alışkınım.

"Emin misin?"

Cevap vermiyor.

Duş kabinimizin köşesinden bakıyorum. Sin'in elleri fayans duvara dayanmış. Su şelalesi omzuna çarpıyor ve sırtından aşağı akıyor. Gözlerim hemen sırtının alt kısmının sol tarafındaki kızgın kırmızı yırtığa gidiyor. Yeni dikilmiş.

Sevgilimi yaralı görmeye asla alışamayacağım. Bundan nefret ediyorum. "Görüyorum ki Jamie sana dikiş atmak zorunda kalmış. Ne oldu?"

Kıpırdamadan yere bakıyor. "Yatağına dön Bonny. Bir dakika içinde orada olacağım."

Bana istediğim cevabı vermiyor ama tuhaf davranıyor. Sanırım onu zorlamak yapılacak en yanlış şey. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır."

Yatağına döndüm ve bekledim. En az otuz dakika sonra yanıma kayıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Kime sorduğına bağılı."

"Kocama soracağım."

"Bu gece birini öldürdüm." Ses tonu duygudan yoksun.

Günah daha önce de öldürdü. Bu yeni bir şey değıl. "Bu sefer farklı mıydı?"

"O bir çocuktu," diye homurdanıyor. "Tarikat'ın bu kadar genç bir çocuğı baskına getirmeye hiç hakkı yoktu."

"Ne kadar genç?"

"On sekiz. Belki on dokuz. Bilmiyorum ama ölmek için çok genç."

Bunun hakkında konuşması gerekiyor. "Nasıl oldu?"

"Bana arkamdan bıçakla yaklaştı. Onu göremedim. Sadece sırtıma saplanan bıçağın yanığının hissettim." O

yumruğunu yatağa vuruyor.

"Ne kadar genç olduğunu fark etmeden önce onu vurdun mu?" "Evet. Onu hırpalardım ve ağlayarak fark etseydim annesini öldürürdüm." "Bebeğim. Bilmiyordun." "Bu hissettiklerimi değiştirmez."

Berbat bir şey. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum. "Şu anda yaşadığınız her duyguyu anlıyorum. On yedi yaşında, kendinden geçmiş bir çocuk gizli bir operasyon sırasında bana ateş etti. Elimdeki meth'i çalabilmek için beni öldürmeye niyetliydi. Ya öldürecektim ya da ölecektim ve başka seçeneğim yoktu. Ambulans gelmeden önce kollarımda öldü."

"Bana bununla nasıl başa çıkacağımı söyle çünkü hiçbir fikrim yok."

"Bir ton terapi gördüm. Ama bunu atlatmamı sağlayan babamdı. O da benim yerimde olduğu için genç bir cana kıymanın yarattığı suçluluk duygusunu anlıyordu. Bana sık sık o çocuğu öldürmeyi seçmediğimi hatırlattı. Zorlandım. Tıpkı senin gibi." Yaklaştım ve başımı Sin'in göğsüne yasladım. "Ve bunu atlatmanı sağlayacağım. Bunun senin hatan olmadığını tekrar tekrar duymayı bekle."

"İşler çok daha kötüye gidiyor Bonny. Çocuk Jason Grieve'di, Tarikat'ın lideri Torrence Grieve'in tek oğluydu."

Tarikat'ın bunu bir savaş eylemi olarak göreceğini bilmek için Yoldaşlık işlerinde akıcı olmaya gerek yok.

"Bu misilleme yapacakları anlamına mı geliyor?"

"Zor. Bu sadece bir zaman meselesi."

"Kardeşler ne diyor?"

"Tarikat'ın tek potansiyel yedek liderini öldürdüğüm için çok heyecanlılar. Bana bir kahramanmışım gibi davranıyorlar. Ama kendimi hiçbir şekilde galip gibi hissetmiyorum." Sesinin kırılmasında acısını duyuyorum.

Bu Sin'i paramparça ediyor. Ve bunu izlemek kalbimi kırıyor.

Isobel bana böyle zamanlar olacağını söylemişti. Sin'in yolunu kaybedeceğini ve karanlıkta onun ışığı olmam gerektiğini söyledi. Ben de öyle yapacağım. Kocamın ihtiyacı olan her şey olacağım.

"Seni seviyorum." Sin'i bedenimle kucaklıyorum ve alnından öpüyorum. Ona karşı eriyorum, karanlığın içinde onu saran somut bir rahatlık biçimine dönüşüyorum.

"Böyle uzanalım ve bize izin verdiği sürece dünyayı unutalım."

Ve yaptığımız şey bu. Uyku ikimizi de ele geçirene kadar sessizce uzanacağız.

Sin, Grieve'in oğlunu öldürelili bir hafta oldu. Henüz misilleme yapmadılar. Ama geleceğini biliyoruz ve hazırlıklıyız.

Sin başa çıkıyor. Birkaç gün zor geçti ama yavaş yavaş kendine geldiğini görüyorum. Onun destekçisi olarak işimi yapıyorum. Ara sıra onu dalgın yakalıyorum ve o geceki olayları kafasında yeniden canlandırıldığını varsayıyorum. O geceyi hatırlıyor olabileceğini düşündüğüm her seferinde dikkatini dağıtmak için hızlı davranıyorum.

Bugün Sin için iyi bir gün. Sevindim çünkü önemli bir randevumuz var.

İlk konsültasyonumuz için Londra'daki Üremeye Yardımcı Merkez'e gidiyoruz. Bu öğleden sonra uçuyoruz.

ve sabah ilk iş Dr. Paschall'ı göreceğim.

Gerginim ama doktordan duyacaklarımız için değil. Hepsini daha önce duydum. Ancak, en iyi doğurganlık uzmanından kötü doğurganlık prognozumu kanıtını duymak Sin için yeni olacak. Onun tepkisinden korkuyorum.

Korkarım bu onun zihninde gerçek değildi ya da belki de doğru doktora yeterince para öderse iyileşebileceğimi düşünüyordu. Ortada onarılması mümkün olmayan gerçek bir sorun olduğu doğrulandığında, her şey yerle bir olabilir. İkimiz için de.

Sin yatak odamıza girdiğinde toparlanıyordum. Arkamdan sinsice yaklaşıyor ve kollarını belime dolayarak dudaklarını boynumun kenarına bastırıyor. "Merhaba, Mrs. Breckenridge."

"Merhaba Bay Breckenridge. Henüz yapmadığınız için seyahatimiz için kıyafetlerinizi seçmek üzereydim. Takım elbise mi istersiniz, takım elbise mi, yoksa ... takım elbise mi?"

"Ahh. Karım, komedyen."

Kollarında dönüyorum. "Giydiğin tek şey bu."

"Çünkü korumam gereken bir imajım var. Nasıl Kot pantolon ve spor ayakkabı giyerek görüneceğimi mi sanıyorsunuz?"

Sanırım kardeşler için onu gündelik kıyafetler içinde bir lider olarak görmek zor olabilir. "Ne demek istediğini anlıyorum ama seni başka bir şeyle görmemek biraz tuhaf. Gardırobunuzda biraz çeşitlilik olmalı."

"Yatarken takım elbise giymediğimi unutuyorsun."

Doğru. Genellikle uzun süre üzerimde kalmasalar da, düşük bel uyku pantolonlarına bayılıyorum. "Beni yanlış anlama. Seni süslü takım elbiselerin içinde görmeye bayılıyorum. Seksi ve güçlü görünüyorsun.

Ama ara sıra farklı bir şeyler giysen iyi olurdu. Beni her gün elbise içinde görmekten sıkılacağını düşünmüyor musun?"

"Asla." Elini bacaklarımın arasına kaydırıyor. "Bir elbise buna her zaman kolay erişim sağlar. Sanırım bundan çok hoşlanırım."

Gözlerimi deviriyorum ve elini itiyorum. "Korkarım bunun için zaman yok. Birazdan havaalanına gitmemiz gerekiyor ve daha toparlanmamız gereken şeyler var."

"Biraz seks getir." Ağzını kulağıma dayadı ve hırladı. "Ve biz uzaktayken sık sık sevişmeye hazır ol."

Dr. Paschall ile görüşme beklendiği gibi tıbbi geçmişimin tartışılmasıyla başladı, ardından tüm kızlık organlarımın güncel bir değerlendirmesi için bir ultrason yapıldı. Her zamanki gibi güzel ve hoş.

İkimizin de bir gün isteyeceğimiz konusunda hemfikir olduğumuz aileyi kurmaya nasıl devam edeceğimiz konusunda fikrini almak için ofisinde bekliyoruz. Sağ tarafımdaki duvarda asılı olan fotoğrafa bakmadan duramıyorum. Bokeh kullanımı ilk başta dikkatimi çekti. Şimdi de özneye bakıyorum. Mavi ve krem rengi kazağı ve ona uygun beresiyle kahverengi gözlü güzel bir çocuk.

"Karar ne olursa olsun, seni seviyorum." Sin elimi dudaklarına götürüp parmak eklemlerimi öptüğünde dikkatimi çekiyor. "Haberler umut verici olmasa bile bunu atlatacağız. Biz öğrenmeden önce bunu bilmeni istiyorum."

Başının nerede olacağı konusunda endişeliydim ama artık değilim. "Sana inanıyorum."

"Biyolojik çocuğu olsaydın Harry seni daha fazla sevemezdi. Eminim ki, eğer böyle olursa biz de böyle hissedeceğiz."

kartlar nasıl düşerse."

"Biliyorum. Evlat edinilmiş bir çocuğu kolayca sevebilir ve ona tapabilirim.

Bu benim için bir sorun teşkil etmez."

Evlat edinme konusundaki tartışmamız Dr.'den önce ancak bu kadar ilerleyebildi.

Paschall ofise geliyor. Hiç vakit kaybetmeden işe koyuldu ve kalan yumurtalığının durumuyla ilgili bir raporla işe başladı.

Ultrason resmini alıyor ve kalemini ekrandaki bir alanın üzerinde gezdiriyor. Neye baktığımı zaten biliyorum; bu benim ilk rodeom değil. "Rahim astarınız iyi görünüyor, bu yüzden herhangi bir implantasyon sorunu öngörmüyorum."

Başka bir görüntüye geçiyor ve kalemi koyu benekli beyaz bir alanın üzerinde gezdiriyor. Bir parça ballı gevreğin grenli, siyah-beyaz bir fotoğrafını andırıyor. "Yumurtalıklarınız genişlemiş ve bu koyu renkli alanlar sıvı dolu kistler."

Ben bile son taramadan daha büyük ve sayıca daha fazla olduklarını söyleyebilirim. Bu da hastalık sürecinin kötüleştiği anlamına geliyor. İyi değil.

"Sağ alt karın bölgenizde ağrı hissediyor musunuz?"

Her gün. "Evet, ama birkaç yıl önce sol yumurtalığımda yaşadığımla karşılaştırıldığında önemsiz."

O tür bir acıyı asla unutamam. O kadar korkunçtu ki, doğurganlığım konusunda hiçbir tereddüt ya da endişe duymadan doktoruma o şeyi çıkarması için yalvardım.

Sin ona acıdan neden bahsetmediğimi sordu. Birkaç belirsiz neden öne sürdüm ama dürüst değildim. Gerçek şu ki acıyı kabul etmek istemiyordum. Bunu yapmak için

kistlerin büyüdüğünü ve beni yumurtalıklarımı kaybetmeye bir adım daha yaklaştırdığını kabul etmektir. Ve doğurganlığımı. Olmuyormuş gibi davranmak daha kolaydı.

"Kistler yumurtalığımın alınmasını gerektirecek kadar kötü mü?"

"Henüz değil, ancak son taramanızdan bu yana önemli değişiklikler yaşadınız. Bunun ne kadar süreceğini söyleyemem." Rahatlama ve korku aynı anda içimde dolaşıyor.

"Aktif olarak gebe kalmaya çalışmıyorsunuz, bu yüzden bildiklerimiz hakkında konuşalım." Parmaklarını bağlayıp masasının üzerine koyuyor. "Doğum kontrol hapı kullanmadan aylarca cinsel ilişkiye girmenize rağmen kendiliğinden bir gebelik oluşmadı. Geçmişinizi bildiğimiz için, yumurtlamadığınız için gerçekleşmediğini varsayıyorum. Emin olmak için bir test yapmak istiyorum. Bunu doğruladıktan sonra, yumurtlamanızı sağlayıp sağlayamayacağımızı görmek için bir süre Clomid deneyebiliriz, ancak kistlerinizin boyutunu göz önünde bulundurarak bunun başarılı olacağını tahmin etmiyorum. Bu bir kumar ve potansiyel olarak maliyetli bir kumar çünkü bu yumurtalığın ne kadar dayanacağından emin değiliz. Tarihin tekrür etmesi ihtimaline karşı bunu şansa bırakmamayı tercih ederim."

Bu kalan yumurtalık her an patlayabilecek bir saatli bomba gibi. Bu hissten nefret ediyorum.

"Mümkün olan en kısa sürede yumurtlamayı tetiklememizi öneriyorum. Döllenme ile birlikte bir yumurta toplama işlemi daha yapmalı ve IVF yoluyla taze embriyo transferine devam etmeliyiz. Kullanılmayan embriyolar dondurularak saklanmalıdır."

Ne?

"Neden şimdi tüp bebek tedavisine başlamamızı

öneriyorsun?" Ben soruyorum.

"Diyelim ki toplama işlemini yaptık ve altı kaliteli embriyo elde ettik. Hepsini dondurup saklıyorsunuz. Üç yıl sonra transfer yapmaya hazır olduğunuza karar veriyorsunuz ancak iki tanesi dondurma işlemi nedeniyle kötü bir şekilde bozulmuş. Bu size dört olasılık bırakıyor - her IVF'de embriyolardan ikisini kullanırsanız iki deneme. En kötü senaryo, hiçbiri başarılı bir gebelik sağlamaz ve bu arada yumurtalığınızı kaybedersiniz. Bu noktada tek seçeneğiniz, embriyolardan daha düşük bir başarı oranı sağlayan iki yıl önceki dondurulmuş yumurtalarınızdır. Bunların da başarılı olmaması durumunda, kocanızın spermiyle döllenmiş donör yumurtalarını kullanmak zorunda kalırsınız."

Bu son ihtimali düşünürken içimde kıpırdanan duyguları sıralamaya çalışmak bile istemiyorum.

"IVF'ye şimdi devam etmenin avantajı, fırsat ortadan kalkmadan önce tekrar yumurta toplama işlemi yaptırmanız gerekip gerekmediğini anlamaktır."

Dr. Paschall söylemiyor ama yakında yumurtalıklarımı kaybedeceğimi düşünüyor olmalı. Bunu istemesinin tek nedeni bu. "Eğer ilerlemezsek, tüm yumurtalarımı tek bir sepete koymuş ve düşmemesini ummuş oluruz."

"Evet. Tam anlamıyla." Dr. Paschall sonogram resmine bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Eğer kendi çocuğunuzun olması sizin için önemliyse, beklemenizi tavsiye etmem."

"Eğer bunu yapmaya karar verirsek, ne kadar erken bir tarihten bahsediyoruz?" Sin soruyor.

"Eşinizin uyarılmış IVF'ye ihtiyacı olacak. İlaçlara başladığınız andan yumurta toplanana kadar iki haftalık bir döngü. Yumurtalar döllendikten sonra

En iyi iki üç gün sonra ve transfer o zaman gerçekleşecek."

İlaç tedavisinin başlamasından on yedi gün sonra içime minik bir yaşam topu yerleştirilecek. Hayır. Şunu iki mikroskobik küçük varlık yapalım. Bu inanılmaz. Ve tamamen delice.

"Devam edin ve randevuyu alın. Düşünmek ve karar vermek için önümüzdeki bir hafta kadar zaman ayırın. Bunu yapmak istemediğinize karar verirsiniz her zaman geri arayabilir ve iptal edebilirsiniz."

Klinikten ayrılırken duygularım karmakarışık. Tüm umutların tükenmemiş olmasından dolayı heyecanlıyım ama daha fazla zamanımız olacağını düşünmüştüm. Öncelikle yapmam gereken işler var - bir bebeğin engelleyeceği önemli şeyler.

Sin elimi sıktı. "Alo? Dünyadan Bleu'ya." "Özür dilerim. Bir şey mi dediniz?"

"Konuşmamız gerektiğini söyledim. Bu konu hakkında. Öğle yemeğine ne dersin?"

Büyük bir yemeği kaldırabileceğimden emin değilim. "Onun yerine bir kahve ve pastaya ne dersin?"

Starbucks'ın yeni kestaneli pralin lattelerinden birini içmeyi çok isterdim ama karşımıza çıkan ilk kafeye yerleşiyoruz. İkimizin de yapmak istemediğini düşündüğüm bu konuşma için mahremiyet umuduyla arka tarafa yakın ıssız bir masa seçiyoruz.

Karamelli lattemi yudumluyorum. Dilimi yaktığında, soğuması için kenara koyuyorum.

"İyi değil mi?"

"Emin olamıyorum. Sanırım tat alma tomurcuklarımı yakmış olabilir."

"Balkabağı ekmeğin nasıl?"

Başımı salladım. "Güzel."

"Nereden bildiğinden emin değilim. Görünüşe göre tek yaptığınız onu karıştırmak."

Bilmiyorum. Aldığım birkaç ısırığın tadını hatırlamıyorum. Kafam çok meşgul. "Pek iştahım yok."

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi kendi eliyle kapatıyor. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Kafamda olup bitenleri sıralamaktan acizken duygularımı nasıl kelimelere dökeceğimden emin değilim. Ve kalbimde. "Konsültasyon beklediğim gibi gitmedi."

"Anlaştık."

Güzel. En azından aynı fikirdeyiz.

"Hamileliğin umutsuz bir vaka olduğu söylenmediği için çok heyecanlıyım." Şimdi kelimelerimi dikkatle seçmem gereken kısım geliyor. "Ama bunu bu kadar erken yapmaktan korkuyorum. Sadece altı haftadır evliyiz."

"Ben de aynı şeyi hissediyorum. Dr. Paschall bir şansımız olduğuna inandığı için çok mutluyum ama bu kadar çabuk ilerlememizi tavsiye etmesini beklemiyordum. Alımı şimdi yaparız ve bir ya da iki yıl içinde implantasyonu gerçekleştiririz diye düşünmüştüm."

O da benim hissettiğim kadar kararsız görünüyor. Bunu alınının çizgilerinde, dudaklarının köşelerinden aşağı doğru kıvrılışında görüyorum.

"Bunu yapmaya hazır değiliz, değil mi?" Ben soruyorum.

"Hayır." Elimi bırakıyor ve koltuğuna geri oturuyor. "Ama istediğimizden daha erken olduğu için çocuk sahibi olmak için tek şansımız olabilecek şeyin elimizden kayıp gitmesine izin vermeye hazır mıyız?"

Zamanlama korkunç. "Ne yazık ki, hazır olana kadar bekleme lüksüne sahip değiliz. Öyle görünüyor ki

şimdi ya da muhtemelen hiçbir zaman."

Sanki hayatım benim kontrolüm dışındaki koşullar nedeniyle uygunsuz bir program etrafında dönüyormuş gibi geliyor. Bu cesaret kırıcı.

"Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var. Bugün karar veremem." Muhtemelen yarın da olmaz, hatta ertesi gün de.

"Birlikte geçireceğimiz günün tadını çıkaralım ve bu fikre alışmak için zamanımız olduktan sonra konuşalım derim."

"Anlaştık."

CHAPTERTWELVE

SINCLAIRBRECKENRIDGE

Bleu Londra'ya hiç gitmedi. Aslında, hemen hemen hiçbir yere gitmedi, bu yüzden manzaraları görmek için heyecanlanacağını düşündüm. Fotoğraf makinesi boynunda asılı olmasına rağmen tek bir fotoğraf bile çekmedi. Sadece içsel bir savaş olduğunu varsayabileceğim bir şeye çok fazla dalmış durumda - muhtemelen benim mücadele ettiğimle aynı. Biliyorum çünkü yanından geçtiğimiz bebeklere ve çocuklara, ziyaret ettiğimiz ikonik yerlerden çok daha fazla dikkat ediyor.

Turumuzu bitirdikten sonra Londra Kulesi'ndeki hediyelik eşya dükkanına göz atıyoruz. Daire çiziyoruz ve çocuk bölümüne geliyoruz. Raftan bir kraliyet muhafızı oyuncak ayısı alıyor. "Çok şirinmiş."

Ben katılmıyorum.

Ben İskoçum, bu yüzden benim için baskının bir sembolü. İngiltere ile olan çatışmalarımız yüzyıllar öncesine dayanıyor ve hala derinliğini koruyor. İngilizleri temsil eden hiçbir şeyin hayranı olmayacağım. Buradan uzak duruyorum. Eğer Destekli

Üreme Merkezi, IVF'de en yüksek başarılı gebelik oranlarına sahip değildi.

Bleu burada yetişmedi. Birçok İskoç'un güney komşularımıza karşı ne hissettiğini anlamıyor. Ama hayatının geri kalanını İskoçya'da geçireceği için öğrenecek.

Oyuncağı rafa geri koymadan önce bir süre daha inceliyor. Neredeyse pişman olmuş gibi görünüyor.

"Ayıyı istiyor musun?"

"Hayır." Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Belki de."

"Sana istediğin İskoç ayısını alırım ama İngiliz ayısını almam."

"Kızgın görünüyorsun."

"Endişelenme. Seninle bir ilgisi yok."

Bleu'nün -ve kendimin- dikkatini gezerek dağıtmaya çalışıyorum.

Otele döndüğümüzde uzun bir gün olmuştu. Döndüğümüz zaman bacağım kilometreleri hissediyor, bu yüzden süitimize geri döndüğümüzde protezimi çıkarıyorum.

"Kahretsin, bugün yaptığımız onca yürüyüş yüzünden çok ağrım var."

"Bana söylemeliydin. Bütün gün dışarıda kalmak zorunda değildik."

Önceden bir sorun yoktu. Aslında bir saat öncesine kadar rahatsızlığı fark etmemiştim. "Bütün gün iyiydi. Dönüş yolunda sorun çıkarmaya başladı."

Bleu'nun aklını bebek meselesinden uzak tutmak için kendimi çok zorladım. Benimkini de. Görev tamamlanmadı.

Önümde yere çöktü ve bacağıma uzandı. "Al. Senin için ovacağım."

Bunu yapmasını istemiyorum. "Hayır."

"Ayaklarım ağrısa, onları benim için ovardın. Aslında bunu benim için daha önce de yapmıştın - yanlış hatırlamıyorsam birden fazla kez."

"Evet, ama bu farklı."

"Alt ekstremitenizde ağrı var ve ben bunu sizin için daha iyi hale getirmek istiyorum. Bu benim için yaptığından farklı değil."

Ama öyle. Sadece bunu göremiyor. "Bu benim kütüğüm. Ayağım değil."

"Doğru. Bu senin ayağın değil çünkü sadece bir tane var ve o da diğer bacağında. Aptallığı bırak da sana masaj yapayım."

Ellerini kesik bacağımın ucuna sürterken beni daha iyi hissettirmeye kararlı. "Daha iyi mi?"

Onu incitmek istemiyorum ama bunu yapmasını neden istemediğimi ve bunun ayak ovmaktan neden farklı olduğunu anlaması gerekiyor. "Masaj yapılan şey kaslardır. Bu yüzden iyi hissettiriyor. Kütüğüm çoğunlukla deri kaplı kemik ve çok fazla his yok. Hoş bir his değil. Bu yüzden aynı şey değil."

Durdu ve bana baktı. "Tamam. Ama yine de seni daha iyi hissettirmek istiyorum."

Dizlerinin üzerine çöküyor ve ellerini kalçalarımnda gezdiriyor. "Buna ne dersin? Daha iyi mi?"

Bu gidişatı sevdim. "Tam olarak o noktada değiliz ama kesin bir gelişme var."

Dudaklarını dudaklarıma değdirmek için uzanıyor ve alt dudağımı ağzına alıyor. "Sana kendini çok iyi hissettireceğim."

Ağzını boynumun yan tarafında gezdiriyor. "Kesinlikle doğru yönde ilerliyorsun."

"Isınıyor, ha?" "Evet."

Kravatımın düğümünü çözüyor ve başımın üzerinden kaldırıyor. Gömleğimin alt kısmını pantolonumdan çekip çıkarıyor ve üstten başlayarak düğmelerini çözmeye başlıyor. Düğmeler açıldığında doğruluyorum ve gömleğimi omuzlarımdan iterek kanepenin koluna atıyor.

Avuçlarını göğsüme koyuyor ve sırtımı kanepeye yaslamam için beni itiyor. "Rahatla. Bırak seninle ben ilgileneyim."

"Sen nasıl istersen."

Başparmaklarının uçlarını meme uçlarımdan etrafında gezdirirken göğsümün ortasını öpüyor. Sertleşiyorlar ve onları çimdikleyerek doğrudan sikime bir karıncalanma gönderiyor. Ya da belki de karnımda gezinen ağzı suçludur.

Bleu pantolonumun bel bandına uzanıyor ve fermuarı indirmeden önce düğmeyi çekerek açıyor. Eli içeri uzanıyor ve beni serbest bırakıyor. Bana bakıyor ve dudaklarını yalıyor. "Isınıyor muyum?"

"Kesinlikle."

Ağzını alçaltıyor ve dilini taşaklarımın hemen üzerine bastırıyor, yavaşça yukarı doğru hareket ettirerek uzunluğum boyunca sürüklüyor. Başına ulaşıyor ve ağzına alıyor, tabanını tutarken dilini ucunda ileri geri döndürüyor.

Kafasını kaldırıyor ve göz göze geliyoruz. "Hala sıcak mı?"

"Hayır." Sıkılmış dişlerimin arasından hava emiyorum. "Ateşler içindesin."

Şimdiye kadarki en iyi oral seks olacağını tahmin ettiğim bir şekilde beni tekrar ağzına almadan önce gülümsüyor.

Başını sikimin üzerinde aşağı yukarı sallanırken parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. Eli testis torbamı kavlıyor ve taşaklarımı nazikçe yuvarlıyor. Bu tür bir masaja dayanabilirim. Bunu istediği zaman yapabilir. "Mmm... tıpkı s ö y l e d i ğ i n gibi beni çok iyi hissettiriyorsun."

Çok yakında geleceğim. Bleu'nun bunu nasıl tercih ettiğinden emin değilim. Ama bu konuda ne hissettiğimi biliyorum. O benim karım, önceki fetihlerimden biri değil. Ona öyle davranmayı planlamıyorum. "Bonny. Boşalmak üzereyim. Bunu senin ağzında yapmak istemiyorum."

Başını kaldırıyor ama hâlâ o kadar yakın ki, konuştuğunda sıcak nefesini aletimde hissediyorum. "Sorun yok."

Hayır. Gerçekten değil.

Bunu pek çok kez yaptım ve her zaman aklımda tek bir şey vardı: Birlikte olduğum kadına, onun kendi hazlarını için kullandığım bir nesneden başka bir şey olmadığını anlatmak. Bonny Bleu'm için bunu istemiyorum.

Elimle saçlarını okşuyorum. "Dur, bebeğim."

Dediğimi yapıyor ve bana bakıyor. "Neyin var?"

"Dünyada hiçbir şey yok."

Ellerini çekiştiriyorum -ayağa kalkmasını istiyorum- ve o da işaretimi takip ediyor. Gömleğinin alt düğmesini açıp yukarı doğru ilerliyorum. Siyah dantelle süslenmiş pembe-beyaz çizgili bir sutyen giyiyor. Bir şey bana Paris'i hatırlatıyor. "Ooh la la."

İki parmağını göğüs kemiğinden aşağı, göğüslerinin arasında gezdiriyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Evet. Bence bir süre daha devam etmelisin. Orada üst üste yığılma şekliniz hoşuma gitti."

İşim bittiğinde, gömleği kanepede benimkiyle birleştiriyor ve ben de pantolonunun üzerinde çalışmaya başlıyorum. Ayakkabıları çoktan çıkmıştı, bu yüzden pantolonunu tekmeledi.

Aynı külottan giyiyor. Hiç şaşırmadım. Kızım benim için her zaman eşleştirilmiş seksiler giyer.

Kıçının yanaklarını ellerimle kavıyorum ve onu öne doğru çekiyorum, burnumu onu zar zor örten saten üçgene bastırıyorum. Derin derin içime çekiyorum. "En iyi afrodisyak türü gibi kokuyorsun. Asla doyamıyorum."

Parmağımı elastik bel bandına sokuyorum ve burnumu içeri daldırarak geri çekiyorum. "Bu külotu çok beğendim ama yerde görmeyi tercih ederim."

Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. "Sanırım bunu gerçekleştirmenin tüm yollarında ustalaştın."

"Eminim ki her zaman gelişime açık bir alan vardır."

Ellerimi külotunun kıçında gezdiriyorum ve parmaklarımı arka kemerine geçiriyorum. Yumruk yaptığım ellerimle sıkıyor ve bacaklarından aşağı sürüklüyorum. Dışarı adımını atıyor ve ben de onları burnuma doğru buruşturuyorum. Bleu'nun kokusunu içime çekiyorum. "Kokunuz yüzünden pekâlâ bir külot fetişi geliştirebilirim, sevgili Bayan Breckenridge. İlahi bir koku."

"O zaman sana ucube demek zorundayım. Ya da seks düşkünü. Bu muhtemelen daha uygun olur."

"Sizi temin ederim ki bana çok daha kötülerini söyledin."

Onu dizinin arkasından kavıyorum ve ayağını kanepeye yerleştiriyorum, böylece istediğime daha iyi erişebiliyorum. Tek ayağı üzerinde dururken denge için omuzlarımı kavırıyor.

Elimi avuç içim yukarı bakacak şekilde bacaklarının arasına sokuyorum. Parmaklarımı yarığından geçirip öne doğru getiriyorum, hassas memesini zar zor sıyrıyorum. Bunu tekrar yapıyorum, yumuşak ve yavaşça.

Kasıtlı. Daha fazlasını arzulamasını istiyorum. "Bunu yaptığında hoşuna gidiyor mu?"

"Mmm-hmm."

Onu tekrar okşadım. "O zaman bundan daha fazlasını ister misin?" "İstedığimi biliyorsun."

"Bunu ne kadar çok istiyorsun?"

"Umutsuzca."

"O zaman benden iste."

"Dokun bana."

"İstedığinin tam olarak bu olduğunu sanmıyorum. Basit bir dokunuş seni asla boşaltmaz. Bana gerçekten ne istediğini söyle."

"Okşa beni." Ellerinden birini omzumdan alıp benimkinin üstüne koyuyor. Kalçalarını ileri geri sallıyor. "Tam buraya."

"Ne yapana kadar burada kal?"

"Ben boşalana kadar."

Parmaklarımı ileri geri hareket ettiriyorum. "Bunun gibi mi?" "Mmm... hmm."

Elimi kendi eliyle tutuyor, kalçalarını parmaklarıma doğru hareket ettiriyor. Daha hızlı ve daha sert. Doruk noktasına yaklaştığına dair işaretleri görmem uzun sürmüyor. "Boşaldığında içinde olmak istiyorum."

Hâlâ üzerinde durduğu bacağının arkasını kavriyorum. "Omuzlarıma tutun."

Onu bacakları üzerime gelecek şekilde çekiyorum. Kaya gibi sert sikimi onun girişine doğru yönlendiriyorum. Derinlere inene kadar üzerimde batıyor

içeride. "Ohh," diye nefes nefese kalıyor.

Kollarını omuzlarıma doluyor ve benimle birlikte hareket etmeye başlıyor. Parmaklarımı birleşmemizin üzerindeki o hassas noktaya götürüyorum ve hassas bölgesini okşamaya devam ediyorum. "Burası boşalmak istediğim yer. Senin içine, buraya." Diğerleri gibi asla ağzına değil. Çocuklarımızı öpmek için kullanacağı ağzına asla.

"Başlıyor," diyor bana daha bilinçli hareketlerle binmek için yavaşlarken. Ve haklıydı. Kas kasılmaları sikimin etrafını sıkıca sarıyor. Kendi doruk noktamın başlangıcını başlatmak için ihtiyacım olan tek şey bu.

"Hissediyorum." Kalçalarını sıkıca kavradım, parmak uçlarımı etine geçirdim. Onu sertçe aşağı çekiyorum ve derinlere dalıyorum, itişini itişiyile karşılıyorum.

"Ohh... ohh," diye inliyor. Her boşaldığında bu onun patentli sesidir. Duyması muhteşem bir ses. Karıma bir orgazm daha yaşattığım anlamına geliyor. Bunu onun için yapan tek erkek hâlâ benim.

Bir araya getirmek için özenle düzenlenmiş bir eylem. Ve her türlü çabaya değer. Bu dünyada buna benzer başka bir şey yok.

İkimiz de doyduğumuzda, yanağını omzuma yaslayarak bana karşı rahatlıyor. Hâlâ onun içindeyim. Bu şekilde kalmasını istiyorum, bu yüzden onu yerinde tutmak için kollarımı beline doluyorum.

Sevişmenin onu bebek meselesinden uzaklaştıracağını düşünmüştüm ama öyle olduğunu sanmıyorum. "Hâlâ oradasın."

Yüzüme bakmak için geri çekiliyor. "Hâlâ neredeyim?"

"Doğurganlıktan ayrıldıktan sonra zihninin gittiği yerde. Bu sabah klinikte."

"Özür dilerim." Ne demek istediğimi anlamamış gibi davranmadığı için mutluyum.

"Sorun değil. Ben de aynı yerdeyim." Ve orada birlikte olmak istiyorum.

"Beni
korkutuyor."

"Hangi
kısmı?"

"Hepsi." Alnını benimkine bastırıyor. "İşe yaramayacak diye çok korkuyorum. Ben de işe yarayacağından korkuyorum."

Ellerimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Sanırım ilk kez anne-baba olan herkes bu tür korkular yaşıyor."

"Ama benimkiler farklı. Bir bebeğe nasıl bakacağımdan daha fazlasını içeriyor."

Onun öfkesine neden olan şeyleri bilmek ve anlamak istiyorum. "Bir de bana sor."

Uzun ve sert bir şekilde iç çekiyor. "Gelecekteki ailemi her zaman nihai sonuç olarak düşündüm - annemin intikamını aldığım ve tüm karanlığı arkamda bıraktığım için kendime verdiğim ödül. Bu işi yapmadan önce bir koca bulmayı ya da çocuk sahibi olmayı hiç düşünmedim."

"Anlıyorum." Olaylar sıra dışı geliyor ve gerçekliğin kafasındaki plandan ne kadar farklı olduğunu anlamakta zorlanıyor.

"Evlenmeden ve çocuk sahibi olmadan önce iyileşeceğimi ve normal olacağımı düşünmüştüm. Hâlâ bu haldeyken nasıl birinin annesi olabilirim?"

"Hangisinin daha önemli olduğuna karar vermeniz gerekecek - annenizin katiline olan takıntınız mı yoksa kendi çocuklarımıza sahip olmak için elimizdeki tek şans kullanmak mı?"

"İkisini de istiyorum."

Şu anda ikisine birden sahip olmak imkansız. "İntikam bekleyecektir. Ailemiz beklemeyecek."

"Tüp bebek yapmaya yanlış bir nedenle karar vermiş olmamız sizi rahatsız etmiyor mu?"

Bleu'nun bebeğimizi doğurması asla yanlış olarak adlandırılmamalı. "Zamanlama şüpheli olabilir, ama sebep asla."

Başını iki yana sallar. "Özür dilerim. Hep yanlış şeyler söylüyorum."

Sorun değil. Ne demek istediğini anlıyorum. "Beklediğimiz haberleri alamadık. Bolca zamanımız olacağını düşünmüştük. Görünüşe göre olmayabilirmiş. Kimse geleceği tahmin edemez, bu uzmanlar bile. Bildiğim tek şey, bebeğimizin başka hiç kimse tarafından istenmeyeceği ve sevilmeyeceği. Sonuçta en önemli şey de bu değil mi?"

"Hayatımdaki en önemli olayların bana ait olmayan bir zaman diliminde gerçekleştiğini hissediyorum. Yoldaşlığa sızmak. Seninle evlenmek. Şimdi de yumurtalıklarım dayanamayabileceği için dünyaya istediğimden daha erken bir bebek getiriyorum."

"Ve her seferinde en iyi şekilde sonuçlandı."

"Evet. Ama bir şeyi hissetmeden yapmak istiyorum. köşeye sıkıştım."

Hazır olmadan zorlanmak, hissetmesini istediğim son şey. "Bugün bir karar vermek zorunda değiliz, vermemeliyiz de. Duygularımızı ve ilerlemenin hayatlarımız ve evliliğimiz için ne anlama geldiğini çözmek için zamana ihtiyacımız var."

"Ne kadar süre vereceğiz?"

Dr. Paschall fazla beklemememiz gerektiğini söyledi. "Bir hafta düşünelim ve nihai kararımızı bir hafta sonra verelim."

düğün resepsiyonu." Sanırım bu konuşmaya tekrar döndüğümüzde bu konuyu aradan çıkarmamız gerekiyor.

"Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Bleu ve benim hayatlarımızı sonsuza dek değiştirecek bir karar vermemize yedi gün kaldı. Yanlış bir seçim yaparsak hayatımızın geri kalanını pişmanlık içinde geçirebiliriz.

Lütfen. Yanlış bir karar vermeyelim.

CHAPTER THIRTEEN

BLEUBRECKENRIDGE

Kararlaştırdığımız gibi, bu haftayı IVF ile ilgili duygularımı çözmek için kullandım. Söz konusu olmayan tek bir duygu var: Klinikten ayrıldığımız günkü kadar korkmuş değilim.

Keşke kahve içmek için buluşabileceğim yakın bir arkadaşım ya da aile üyem olsaydı da içimi dökebilseydim. Bunu yapabildiğim tek kişi Sin ve bu da bir sorun yaratıyor.

Hiçbir zaman kişisel sorunlarım hakkında başkalarına kalbimi açan bir insan olmadım. Duygularımı içime atmaktan memnunum ama bu durum farklı. Kocam dışında biriyle konuşmaya şiddetle ihtiyacım var. Bir kadının fikrine ihtiyacım var.

Lorna ve Westlyn ile arkadaşlığım geliyor ama ikisi de bebek sahibi olma konusunu rahatça konuşabileceğim bir noktada değil. Ve Isobel'i ne kadar sevsem de, bu onunla konuşabileceğim bir konu değil. Bir torun ve Yoldaşlık için bir mirasçıdan yana olacağından eminim.

Bu çok açık. Kız kardeşime ihtiyacım var. Ama o dört bin milden daha uzakta, bu yüzden bir telefon görüşmesi yapmak zorunda kalacak.

"Merhaba güzel kız," diyor şimdiye kadar duyduğum en kötü İskoç aksanıyla.

"Bu korkunçtu."

"Hayatta olmaz, dostum. Her gün pratik yapıyorum."

Biz güneyliyiz ve hayatımız boyunca da öyle olduk. Bu kolaylıkla yumuşatabileceğiniz bir şey değil. "Bu insanların arasında yaşıyorum ve bunu her gün duyuyorum. İnanın bana infazınız berbat."

"O zaman belki de kendimi geliştirebilmek için ziyarete gelmeliyim.

Ve bazı Scottie fıstıklarına bakın."

Olmayacak. Edinburgh'a asla adım atamaz. Ama bunu ona söyleyemem. "Elbette. Gel ve şu İskoçya turlarından birini yapalım. Hâlâ görmediğim bir sürü yer var. Highlands. Loch Ness. Bir sürü kale ve köy. Sin benimle gelmeyi umursamadığı için birlikte gezebiliriz."

"Ne yapabileceğime bakmak için iş yerindeki izin taleplerine bir göz atacağım."

Edinburgh'da olmadığı sürece bir ziyareti idare edebileceğimi düşünüyorum. "Bol güneşin olduğu yaz aylarında gelmeniz gerekiyor. Kış soğuk ve karanlıktır. Ve biraz da iç karartıcı."

"Eminim Sinclair seni sıcak tutuyordur, değil mi? Yeni kocan nasıl?" "Her zamanki gibi meşgul."

"O bir acemi. Eminim şirketteki yerlerini hak etmeleri gerekiyordur. İşler böyle yürümüyor mu?"

Hayır. En iyi köpek rolünde doğduklarında değil. Ama bunu ona söyleyemem. "Evet. Onun gibi bir şey."

"İskoçya'ya nasıl uyum sağlıyorsun? Evlilik hayatına? Her şeye?"

Yeni evime mi? Güzel.

Eş olmaya mı? Olağanüstü iyi.

Yoldaşlık'ın liderinin eşi olmaya mı? Birinin umabileceği kadar iyi, düşününce.

Yakında anne olma ihtimaline mi? Hiçbir fikrim yok.

"Sanırım iyi idare ediyorum..."

"Ama...?"

Beni çok iyi tanıyor. "Sin ve ben geçen hafta bir doğurganlık uzmanına gittik, gerçekten iyi bir uzmana. Duymaya pek hazır olmadığım bazı haberler aldık."

"Çok üzgünüm, Bleu. Bebek sahibi olmayı ne kadar çok istediğini biliyorum."

Haberin kötü olduğunu varsayıyor. "Hayır, Elli. Düşündüğün gibi değil. Doktorum yumurtalıklarımın kötü durumda olduğunu ama rahmimin iyi görüldüğünü söyledi. Hamile kalabileceğimi düşünüyor. Bu kez embriyo transferi için bir kez daha rahim alma işlemi yapmamızı öneriyor."

"Bleu! Bu harika!"

İkinci kısmı duydu mu? "Embriyo transferi, daha sonra yerine şimdi hamile kalmak anlamına geliyor."

"Bunun ne anlama geldiği konusunda kafam karışık değil. Ancak, coşku eksikliğiniz beni biraz şaşırttı."

"Mutlu olmadığımından değil. Mutluyum. Sadece çok erken. Sadece yedi haftadır evliyiz."

"Bana doktorunuzun neden nakli şimdi yapmanızı önerdiğini söyleyin."

Dr. Paschall'ın bize en kötü senaryo olarak anlattıklarını aktarıyorum. Kendi kelimelerimle ifade ettiğimde kulağa çok korkunç geliyor.

"Benim duyduğum bu Bleu. Sana tapan bir kocan var. Seninle bebek sahibi olmayı o kadar çok istiyor ki, dünyanın en iyi doğurganlık doktorlarından birine gitmen için kim bilir ne kadar para ödüyor. Bu yüksek eğitilmiş uzmanın görevi, nasıl gebe kalacağınız konusunda size en iyi tavsiyeyi vermek. En iyi sonuçlar için beklemek yerine şimdi denemenizi öneriyor. Her şeyi doğru mu anladım?"

"Evet."

Ellison'ın versiyonunu duyduğumda kulağa çok basit geliyor. Bu fırsatın üzerine atlamadığım için aptal gibi görünüyorum. Ama tereddütümün ardındaki gerçek nedeni biliyorum. Kız kardeşim bilmiyor.

"O zaman sorunu göremiyorum."

Sorunlarımı görememesi onun suçu değil. Ona tüm hikayeyi anlatmıyorum. Zamanlamanın benim için neden yanlış olduğu konusunda bile dürüst olamazken iyi bir tavsiye beklemem adil değildi.

"Sadece evliliğimizin bu kadar erken olmasından dolayı gerginim. Bir bebek doğmadan önce ikimiz için zamanımız olacağını düşünmüştüm."

"Erken olması hiç olmamasından iyidir. Çünkü asla gerçekten uzun bir zamandır."

Asla kelimesi güçlü bir kelimedir. Merhameti yoktur. Serttir ve sallanmaz. Asla. Tam olarak söylediği şeyi ifade eder. Her şeyi kafamda tam bir döngüye sokuyor.

Kapı zili çaldı. Kahretsin. Saat on bir bile değil ve Isobel çoktan gelmiş. Erken gelmiş.

Koşarak kapıya gidiyor, açıyor ve kayınvalideme içeri girmesini işaret ediyorum. Telefonu ters çeviriyorum.

ağzım hoparlörün üzerinde değil. "Ellison'la konuşmam bitmek üzere. Bana bir dakika daha verin."

"Acelemin yok. Randevularımıza daha bir saat var."

Duş almak zorunda olmasaydım sorun olmayabilirdi. Bu acele etmem gerektiği anlamına geliyor.

"Elli, bu gece Sin'in ailesiyle resepsiyon var, o yüzden gitmem gerek. Kuaför randevum var."

"Orada olmalıyım," diyor.

Doğru. Ama ben bir suçlular çetesiyle evlendim, bu yüzden onun aramızda asla yeri olmayacak. "Keşke olabilseydin."

"Resim gönderin. Bir sürü. Özellikle de Sin'in seksi İskoç arkadaşlarının."

"Yapacağım. Ama fazla bir şey beklememelisin. Sin grubun en yakışıklısı."

Tanrım, Jamie, Leith ya da Mitch'i görürse aptallaşır. Onları görmesine asla izin veremem. Eğer görürse, Edinburgh'a giden ilk uçağa biner ve Jamie onun tipine mükemmel uyuyor. Tek yapması gereken ağzını açıp tıbbi bir kelime söylemek ve kız gidici olur.

Böyle bir şey olamaz. Asla.

Ellison'la görüşmemi sonlandırıyorum ve duş alıp randevuma yetişmek için çılgınca bir telaş içindeyim.

Neyse ki salon aynı zamanda bir spa ve her şeyi yapıyor olacak: masaj, ağda, yüz bakımı, tırnaklar, saç ve makyaj. Hiçbir şey için endişelenmeme gerek kalmayacak. Belki de IVF'i şımartılmanın tadını çıkaracak kadar uzun süre aklımdan çıkarabilirim.

Isobel, Sin'in resepsiyona kadar beni görmemesini istedi. Evlilik törenimizin bir parçası olamadığı için üzgün, bu yüzden Kardeşlik ile olan bu siyah kravatlı ilişkiye

mümkün olduğunca çok tören. Zaten evli olduğumuz için bu aptalca görünüyor. Pastamızı yedik ve birçok kez de yedik ama Sin'in annesi için önemli, bu yüzden kabul ettim.

Lorna çömeliyor ve elbisemi yere seriyor. İçeri adım atabilmem için yukarıdan aşağıya bir yol açıyor. İlk ayağımı yere koyuyorum ve tökezliyorum. "Vücuduna bağlı bir silah varken etrafta debelenmek yok."

Giyinmeme yardım ettikleri için onlardan saklamanın bir yolu yoktu.

Westlyn yanıma koştu. "Elimi tut ki devrilmeyesin."

Her iki ayağımı da kumaştan kurtararak yere basmayı başardım.

"Yukarı çıkıyoruz." Kollarımı içeri sokuyorum ve Lorna fermuarımı yukarı çekiyor.

"Bu elbise çok çarpıcı. Kate Middleton'inkini gölgede bırakıyor." Westlyn geri çekildi ve bana şöyle bir baktı. "Bir servete mal oldu, değil mi?"

Öyleydi ama Isobel her kuruşuna değdiğinde ısrar etti. "Bana o rakamı yüksek sesle söyletme."

"Bir gün Kardeşlik liderlerinin bir sonraki neslini taşıyacak olan liderimizin eşi için sadece en iyisi." Lorna'nın ses tonu alaycı. Sanırım "bir varis doğurma" görevimle dalga geçiyor.

Westlyn elbisemin içinde beni inceliyor. "Göğüslerin daha büyük görünüyor. Şimdiden hamile misin?"

"Kesinlikle hayır. Tüm övgüyü sınav çekiyor."

Gülüyorum ama Westlyn'in sorusuna değil. Tüm bu konuşmayı eğlenceli buluyorum. Kadın muhabbetinin ortasıdayım ve bundan nefret etmiyorum. Benim için hâlâ umut olabilir.

"Sinclair'le size bebek sahibi olmanız için baskı yapıyor mu?" Bu yüklü bir soru.

"Pek sayılmaz. Thane bundan Sin'e bahsetti ama bildiğim kadarıyla hepsi bu."

"Hazırlıklı olun. Geliyor."

Kapı çalındı, diğer taraftan kocamın sesi geliyordu.
"Bonny. Vakit geldi."

"Bu bizim işaretimiz." İki arkadaşım bana hızla sarılıyor ve merdivenlerden inerek gözden kayboluyorlar.

Sin beni ilk kez görmek için içeri girdiğinde lüks Breckenridge konuk evinin ortasında duruyorum. Bu etkinlik için gerçek bir gelinlik giyiyorum, düğünümüzde giydiğimden çok daha farklı bir gelinlik. Bu, dantel kaplaması ve gösterişli kemeri olan uzun bir denizkızı silueti. Zarif. Vücuda oturan. Seksi. Bana hissettirdiklerini seviyorum. Ama daha da çok, Sin'in beni bunun içinde ilk kez gördüğünde bana bakışını seviyorum.

Bir dönüş yapıyorum, dönerken alt kısmı genişletiyorum.
"Beğendin mi?"

Başını sallıyor. "Evet. Hem de çok. Çok güzel ama senin kadar güzel değil."

Ona ayaklarımı göstermek için elbisemin eteğini kaldırıyorum. "Ah. Ayakkabılar."

"Evet ve eğer şanslıysan, bu gece senin için onları giyebilirim -ve başka hiçbir şey giymeyebilirim."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve alnını alnıma bastırmadan önce dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Teşekkür ederim."

Ne demek istediğini anlamadım. "Ne için?"

"Karım ve hayat arkadaşım olduğun için."
Düğünümüzdeki sözleri tekrarlıyor, bir istisna dışında.
Çocuklarının annesi olmasıyla ilgili kısmı atlıyor ama yine de bir hatırlatma. Bu gece son gün. Tüp bebek konusunda karar vereli bir hafta oldu. Ve zaman doldu.

"Mmm... Seni o yatağa yatırmaktan ve olduğun gibi güzel bir hediye gibi paketini açmaktan başka bir şey istemiyorum."

"Beni daha sonra
açabilirsin." "Kesinlikle
açacağım."

"Misafirlerimiz yeni hanımefendiyi ziyaret etmek için sabırsızlanıyor.

Breckenridge ama birkaç dakika daha beklemeleri gerekecek. Sizin için özel bir şeyim var."

Sin ellerimi tutuyor ve beni yatağa götürüyor.

"Otur." Merakımı uyandırdı. "Ne yapıyorsun?"

Cevap vermiyor. Onun yerine dolaptan kemanını aldı. Yanıma geliyor ve tek dizinin üzerine çöküyor. Bu onun için kolay bir iş değil, bu da onu daha da özel kılıyor. "Bu senin için. Kalbimden gelen bir hediye."

Aman Tanrım. Şarkıyı birkaç yay darbesinden sonra tanıdım. Bu "Amanda." Annemin şarkısı.

Şimdiye kadar duyduğum en güzel keman coverlarından birini yapıyor. Bayıldım. Neden öğrenmeyi düşünmedim bilmiyorum.

"Bu çok güzeldi. Her notayı hissettim."

"Sana öğretebilmek için öğrendim."

"Birinin benim için yaptığı en harika şey bu. Teşekkür ederim."

Ayağa kalktı ve elimi tuttu. "Gel. Kardeşliğin gelinimle tanışma vakti geldi."

Sin güvenliğimi sağlamak için elimi tutarak beni merdivenlerden aşağı indiriyor. Elbisemi kavrıyorum, kalamdan yukarı doğru çekiyorum. Uzun olduğu için eteği takılma tehlikesi yaratıyor.

Güvenli bir şekilde birinci kata çıktığımda, elbisemi düzeltip düzleştiriyorum. "İyi misin?"

"Mükemmel."

Nasıl göründüğümü açıklamak için yanlış kelime. Kelime *Mükemmellik*, Isobel'in planladığı kutlamayı anlatmak için saklanmalı. Kendini aşmış ama benim için hazırladığı son etkinlikten sonra daha azını beklemezdim.

İnanılmaz ötesi.

Masalar, üç devasa beyaz kanopinin altında bahçeye yayılmış durumda. Her birinin alt tarafı, kendi yıldızlarla aydınlatılmış gökyüzümüz olan milyonlarca minik ışıkla kaplı. Büyük fenerler, akşamın soğuğuna rağmen açık alanların sıcak olması için ısı yayarak asılı duruyor.

Her masa kaliteli nevresimler ve sofratakımlarıyla süslenmiştir. Hiç şaşırmadım. Ve koltuk atamalarını yapmış. Tanrı'ya şükür ki Isobel'in Abram'ı yanıma oturtmayacağından eminim.

Devasa beyaz iek aranjmanları, parlayan mum fenerleriyle çevrili her masanın ortasını süslüyor. Büyülü bir kış harikalar diyarını andırıyor. Ve güzelliğin de ötesinde.

Törenin sunucusu olduğunu tahmin ettiğim bir adam, orta kubbeye girdiğimizde bizi takdim ediyor. "Size Bay ve Bayan Sinclair Breckenridge'i takdim etmek benim için bir zevk."

Kaç kişi olduğunu tahmin bile edemiyorum. Çok fazla ve hepsi de alkışlıyor. Yolumuza çıkan erkekler Sin'in sırtını sıvazlıyor ve biz tebrik ederken mırıldanıyorlar.

masamıza geçtik. En büyük masaya oturduk, önde ve ortada.

Sin'in Yoldaşlık içindeki rolünü her zaman bekleyen bir prence benzetmişimdir. Bir keresinde alay etmiştim. Ama bu onun dünyasının bir parçası olmadan önceydi. Kendimi şu anda olduğumdan daha fazla kraliçe gibi hissedemezdim. Ve bunu seviyorum. Halkı tarafından bu kadar iyi karşılanmak çok güzel.

Elinde şampanya, Jamie kadehleri kaldırıyor. "Sinclair ve Bleu adına, bu soğuk gecede evliliklerini kutlamaya gelen herkese teşekkür etmek istiyorum. Hatta arkadaşımı artık alamayacakları için üzülen tüm hanımlar gözyaşları içinde." Kalabalık gülüyor; ben de gülüyorum.

"Bleu'yu gördüğü anda Sin için her şeyin bittiğini anladığımı söylemeliyim. Ona olan hislerini herkesten saklayarak çok akıllı olduğunu düşünüyordu ama bu Amerikalı genç kıza vurulduğunu görebiliyordum. Arkadaşımla Bleu'nun varlığında olduğu kadar mutlu ve memnun olduğunu hiç görmemiştim. Kızın Fellowship olup olmaması onun için hiç önemli değildi. Bedeli ne olursa olsun, onu kendi kızı yapmaya kararlıydı. Ve bu yüksek bir bedeldi. Onun bizden biri olabilmesi için en büyük fedakarlığı yaptı. Ve şimdi o hem kabul hem de evlilik yoluyla bizden biri. İkinize de bol şans ve sağlık, mutluluk ve neşe dolu bir yaşam diliyorum. Size nice sağlıklı bebekler diliyorum ve hepsi de güzel annelerine benzesin ki hiçbiri Sinclair kadar çirkin olmasın." Kalabalık yeniden kahkahalara boğulur ve Jamie kadehini daha da yukarı kaldırır. "En iyi arkadaşım Sinclair'e ve artık benim de sevgili arkadaşım olacak olan sevgili eşine. Hepimiz onlarınki kadar değerli bir sevgi bulalım."

Jamie'yle fazla vakit geçirmediğim için konuşması beni şaşırttı. İçkisini bana doğru kaldırıyor ve geri atmadan önce başını sallıyor.

Sırada Leith var ve ne söyleyeceği konusunda biraz endişeliyim. "Herkes Sin, Jamie ve benim çocukluğumuzdan beri çok iyi arkadaş olduğumuzu bilir. Yirmi altı yılımızı her şeyi paylaşarak geçirdik, bu yüzden Bleu'dan uzak durmamın söylenmesini pek hoş karşılamadım." Aman Tanrım. Sanırım Leith sarhoş. Bu çok kötü olacak.

Sin'e "Kendini ve bizi rezil etmeden önce onu durdur" der gibi bakıyorum.

Sin başını sallar ve dikkatini arkadaşına verir. Ona güveniyor gibi görünüyor. Ben güvenmiyorum.

"Biraz zaman aldı ama sonunda Sin'in Bleu'ya aşık olduğu için etrafına sınırlar koyduğunu fark ettim. Bir erkek bir kadını sevdiğinde işlerin doğal düzeni budur. Başka erkeklerin ona yaklaşmasına izin vermez. Bunu anladığımda birçok şey benim için çok netleşti."

"Günah bir yalancı, bir hilekâr ve bir hırsızdır." Leith kadehini kaldırdı ve kalbim küt küt atmaya başladı. Konuşmasının nereye varacağını çözdüğümü sanmıştım ama korkarım yanılmışım.

Sin'e "Durdur onu," dedim.

Sin elini bacağıma koydu. "O iyi."

"Yalan söylediğinde, yanınızda olsun. Ya da mahkemede olsun ki siz serserileri hapisten uzak tutsun." Kalabalık kahkahalara boğuldu ve ben biraz rahatladım. Ama daha bitirmedi.

"Hile yaptığında, bu ölüm olsun." Yüzlerce kişinin hep bir ağızdan "evet" demesine benzeyen mırıltılar duyuyorum. "Görünüşe göre bunu çoktan başarmış.

iki kez mezardan kaçmak için." Daha neşeli sesler duyuyorum ama yine de bundan sonra olabileceklere karşı kendimi hazırlıyorum.

Leith'in Sin'e karşı süregelen bir öfkesi var ve bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Biraz araştırmak gerekebilir ama aralarında neler olduğunu öğrenmeye niyetliyim.

"Çaldığında, kalbiniz ve öpücükleriniz olsun. Ya da fırsat ortaya çıktığında Tarikat'tan değerli ne varsa."

Kardeşlik alkışa boğuldu. Sin'e bakıp gözlerimi deviriyorum. Leith'in sağdıç kadeh kaldırmasını mahkemede yalan söylemek ve Tarikat'tan çalmakla ilgili şakalara dönüştürdüğüne inanamıyorum.

Leith son bir açıklama yapmak için bardağını kaldırıyor. En azından öyle olduğunu umuyorum. Beni hâlâ geriyor.

"Geleneksel kadeh kaldırmada şöyle denir: 'Eğer içecekseniz, yeni hayatınızın mutluluğuyla için. Hepimiz mutlu liderimiz ve gelini için bunu dilerken, ben de herkese diyorum ki: bu gece onların şerefine derin bir içki için. Tebrikler, Sin ve Bleu. Hepimiz, önümüze çıkan tüm sınırların ötesine geçmemizi sağlayacak bir aşk yaşayalım.'"

"Sonunda," diyorum içimden, şampanyamı içmek için yukarı kaldırırken.

Sin, Leith'in kadeh kaldırmasına güler. "Gerçekten zevksiz bir şey söyleyeceğini mi düşündün?"

Dövüştükleri gün Leith'in ringde Sin'e söylediklerini duydum. Aralarında husumet var. "Bildiğim tek bir şey var. Mikrofon tutan bir sarhoşa asla güvenme."

"İyi bir noktaya değindin. Ama artık bitti ve her şey yolunda."

Kadeh kaldırmalar çok uzun sürüyor. Kardeşlikteki herkes tebriklerini ve iyi dileklerini sunmak istiyor.

Evliliğimiz ve gelecekteki çocuklarımız için. O kadar çok kadeh var ki, istemeden de olsa sarhoşluğa doğru gidiyorum.

Sin elini masanın altından bacağıma koyduğunda iyi dilekte bulunanların sonuncusuna yaklaşıyoruz. Kulağıma fısıldamak için eğiliyor ve sıcak nefesi vücudumu ürpertiyor. "Seni eve götürmek için sabırsızlanıyorum."

Geri çekiliyor. Yüzümü tarıyor ve masanın altına bakmak için arkasına yaslanıyor. "Nedir o?"

"Beretta'm."

"Kalçana bağlı bir silahla gelinlik mi giyiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Neredeyse tüm Yoldaşlık üyeleri burada toplanmış durumda. Bir istila durumunda hazırlıklı olmamak delilik olur."

"Karımın elbisesinin altında bir tabanca var. Bu çok seksi."

"Daha sonra onu benden almana izin verebilirim."

Sin elini kalçamdan çekti ve elimi tuttu. "Benimle dans edin, Bayan Breckenridge."

İki aydır onun karısıyım ve bana böyle seslendiğinde hâlâ ürperiyorum. Umarım hiç bitmez.

Dans pistine geçiyoruz ve grubun "The Way You Look Tonight" yorumuyla sallanırken beni kollarına alıyor.

"Kocam çok iyi bir dansçıdır." Ampütasyonuna rağmen hareketleri pürüzsüz.

Tek gamzesi ortaya çıkıyor. "Sadece doğru partnerim olduğunda."

Sin'i takip ediyorum. "Çok iyi bir dansçı değilim ama seninleyken öyleymişim gibi hissediyorum."

"Hayatta yaptığımız her şey, birlikte yaptığımız sürece harika olacak."

"Biliyorum." Yaklaşıyorum ve başımı göğsüne yaslıyorum.

Birlikte yapacağımız tüm harika şeyleri dört gözle bekliyorum. Eş olmayı seviyorum ama kızım ve kız kardeşim olmayı özlüyorum. Her gün acıyor. "Keşke babam ve Ellison burada olsaydı. Ve her iki annem de. Hepsini çok özlüyorum."

"Biliyorum. Bazen küvette yalnız kaldığınızda ağladığınızı duyuyorum."

Bana kendimle baş başa kalabileceğim anlar verdi. İhtiyacım olan mesafeyi bana tanıdığı için ona minnettarım. O benim kocam ama bu özel zamanlar hâlâ çok önemli. "Teşekkür ederim."

"Ne için?" "Sen olduğun için."

Dans ediyoruz ama aklımda bir kardeşin yaptığı kadeh kaldırma konuşması var. Konuyu açmakta tereddüt ediyorum. Geçirdiğimiz güzel zamana gölge düşürmek istemiyorum ama kendime engel olamıyorum. "Todd Cockburn'ün kadeh kaldırması ilginçti."

"Nasıl yani?"

"Bana senin Bleubird'ün dedi."

"Tamamen tesadüf."

"Annem de bana böyle seslendiği için çok garip." "Onu listeden çıkardın. Başarılı olamadı."

"Biliyorum."

Sin hareket etmeyi bıraktı. Düğün kutlamamız sırasında soruşturmayı gündeme getirerek onu kızdırdığım için hemen endişeleniyorum.

"Bu dansı yeni yeğenimle yapabilir miyim?" Bütün tüylerim diken diken oldu.

Abram olduğunu anlamak için onu görmeme gerek yok.

"Sorun değil," diyorum Sin'e. İkna olmuş görünmüyor, ben de başımı sallıyorum.

Abram iki nedenden dolayı bana zarar veremez. Birincisi, ben de onun gibi Kardeşim. Ben onun gelecekteki liderinin karısıyım. İkincisi, tüm kardeşliğin önündeyiz. Ama ben aptal değilim. Şu an için güvenliğimi sağlayan tek şeyin ikincisi olduğunun farkındayım.

Bu adama güvenmiyorum.

Abram elimi tutuyor ve bana basit bir kutu adımında liderlik ediyor. Dans pistinde onunla birlikte hareket etmek şeytanla dans etmek gibi geliyor. "Ne istiyorsun?"

"Özel bir şey yok. Sadece yeğenimle dans etmek istiyorum."

"Saçmalık."

"Tam bir hanımefendi."

"Ve sen her zaman çok centilmensin."

"Westlyn bana döndüğünüzden beri kadınlarla çok fazla sosyalleştığınızı söyledi."

"Onları tanımıyorum. Eğer bir tür lider olacaksam bunu düzeltmem gerekiyor."

"Kızlarımdan uzak dur."

Sesinden asit sızıyor. Güzel. Bence bu kızlarını gerçekten önemseydiğinin bir işareti olabilir.

Evanna'yı çok az tanıyorum ama Westlyn çok yakın bir dostum olmaya başladı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım, bu yüzden arkadaşılığımızdan bu kadar kolay vazgeçmeye niyetim yok. "İnandığın şeye rağmen

Ben dūřman deęilim. Kendimi Yoldařlıęa ve onun refahına adadım."

"Beni buna asla ikna edemezsin."

Aniden arkamdan itiliyorum ve vücutum psikopata çarpıyor. Düşüşümü durduruyor ve suçlunun kolunu tutmak için uzanıyor - diğer üç çocukla kovalamaca oynayan küçük bir kız. "Dur bakalım. Yavaşla bakalım, toots. Gelecekteki liderinizin karısını güzel elbisesiyle kış üstü düşürmek istemezsiniz."

Toots. Toots mu? Toots! Annemin katili yüzüme bir yastık koymadan önce bana böyle seslendi.

Hiçbir şey olmayabilir. Ya da bir şey olabilir. Her iki durumda da, sanırım şüpheliler duvarıma yeni bir yapışkan not rengi ekleyebilirim. Abram Breckenridge'i temsil eden bir tane.

CHAPTERFOURTEEN

SINCLAIRBRECKENRIDGE

Abram'ın karımla yaptığı her hareketi izliyorum. Her adımını. Her dönüşünü. Bleu konusunda ona güvenmiyorum ve yakın zamanda da güveneceğimi sanmıyorum. Daha birkaç hafta önce düşmanımız olarak onu avlayan adamları varken nasıl güvenebilirim?

Nereye gittiğine bakmayan küçük bir kızın kazası olsa bile, onu ona doğru ittiğini gördüğümde alarma geçiyorum. Anında savunma moduna geçiyorum. Geçici dans pistine doğru fırladım.

"İyi misin?"

"Küçük bir kız bana çarptı. Ben iyiyim."

"Kocanızın karısının kendisine geri dönmesine hazır olduğunu görebiliyorum."

Abram Bleu'nun elini tutar ve üst kısmını öper.

"Evliliğiniz için tekrar tebrikler. Kardeşlik'e mirasçı olarak birçok sağlıklı oğul ve kız vermeniz dileğiyle."

Orospu çocuğu.

Bleu elini onunkinden çeker. Yüzü solgunlaşır. "Gel benimle dans et."

Hareket etmiyor, ben de onu daha sıkı kavrayarak cesaretlendiriyorum. "Şimdi, Bonny."

Geliyor ama mutlu değil. Onu sıkıca kucaklıyorum. Kaskatı kesildi, şefkatli sarılışıma karşılık vermedi. "Özür dilerim. Onun sana yaklaşmasına izin vermemeliydim."

Onu korumak benim görevim ve buna Abram da dahil.

"Doğurganlık sorunlarımı biliyor."

Neler olup bittiğini ona ya da bir başkasına anlattığımı düşünmesine bile gerek yok. "Kimseye söylemedim. Yemin ederim."

Rahatlıyor.

"Beni araştıran adamları vardı. Birkaç yıl önce yaptığım yumurta toplama işleminden sonra yumurtalarımı sakladığım tıbbi tesise yaptığım ödemeleri görseydi parçaları birleştirmek zor olmazdı."

"Neyi nasıl bildiği önemli değil." Tabii bizi Londra'daki kliniğe kadar takip ettirmediyse. Bunun böyle olduğunu öğrenmesem iyi olur. "Doğurganlık sorunlarımız bizim işimiz. Kardeşlik'in değil ve kesinlikle onun da değil."

Bleu uzaklaşıyor ve gözleri benimkilerle birleşiyor. "Onu şüpheliler listeme ekliyorum."

Sağlıklı düşünemiyor. "Abram'ın anneni öldürmek için ne gibi bir sebebi olabilir?"

"Bilmiyorum ama Thane'le konuşmak istiyorum." Böyle bir şey olamaz. "Bu iyi bir fikir değil." "Neden olmasın?"

Ne tür bir pisliğe bulaşacağı hakkında hiçbir fikri yok. Yoldaşlık'ın iki lideri arasındaki savaş

sadece kardeşliği zayıflatır. Bu da bizi saldırılara karşı savunmasız hale getirir.

"Babama gidip sevdiği kadını öldürdüğu için kardeşini şüpheli olarak gösteremezsiniz. Bir kardeşi -özellikle de bir lideri- böyle bir şeyle suçlamadan önce kanıt gerekir."

"Çok fazla bir şey olmadığını biliyorum ama bana çarpan o küçük kız... Abram ona toots derdi. Annemin katili de bana aynı ismi takmıştı."

Bu bir kanıt değil. Bleu eski bir ajan. Bunu ona söylemek zorunda kalmamalıyım. "Toots bir çocuğu çağırarak için yaygın bir isim. Bu onun katil olduğunu kanıtlamaz."

"Ama bacağında bir köpek ısırığı olacak. Tek yapmam gereken yara izi olmadığını görmek, sonra da dışlanacaktır. Bu kadar kolay."

Abram çok şey yapabilir ama hiçbir şekilde Amanda Lawrence'ın cinayetinden suçlu olduğuna inanmıyorum. Onu katil olarak göstermek zaman kaybı. Ve muhtemelen Yoldaşlık'a zarar verir. Tarikat'la ilgili büyük sorunlar var. Şu anda liderlikte bir çöküşü kaldıramayız.

"Bonny. Annenin katilini bulmanın önemini anlıyorum. Kapanışa ihtiyacın var ve bunu senin için umutsuzca istiyorum ama bunu Abram'ın adını vererek bulamayacaksın."

Henüz öğrenmesi gereken çok şey var. "Yoldaşlık'ta yenisin, bu yüzden babamla kardeşi arasında böyle büyük bir çatışmanın nelere yol açabileceğini anlamıyorsun."

Bleu'nun intikam hırsını anlıyorum ama bu saplantısı onu kanser gibi saran bir hastalığa dönüştü.

Babası. Hayatının çoğunu, sonunda onu yok edeceğinden korktuğum bir şeyin peşinde koşarak geçirdi. Bunun onun kalbini yiyip bitirmesine izin veremem, vermeyeceğim de. Bunun olmasına izin veremeyecek kadar çok seviyorum onu.

Pembe ya da bebek mavisi bir battaniyeye sarılmış bir oyalanmaya ihtiyacı var.

Resepsiyonumuz gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürüyor. Sterling bizi eve götürdüğünde saat çok geç -ya da nasıl baktığınıza bağlı olarak oldukça erken-.

Bence Bleu olması gerekenden fazla şampanya içti. Ben de eminim. Yarın başımıza nazik davranmayacak, bu yüzden yatak odamızın perdelerini birlikte çekiyorum. Sabahın ilerleyen saatlerine kadar fazla ışık almayacağız ama güneşin bu konuda herhangi bir tartışma yaratmadan uyuma seçeneğini istiyorum.

Yatağında uzanırken Bleu yanıma sokuldu. Hareketsizleşti ve uzun bir iç çekti. "Annemi çok seviyorum ama bu çok ağırdı."

Daha azını beklemiyordum. Annemin aşırıya kaçacağını biliyordum.

Bleu'nun abartılı düğün kutlamamızın neyi temsil ettiğini tam olarak anladığından emin değilim. "Annem ve babam birlikteliğimizden memnundur. Sizi onaylıyorlar ve bu resepsiyon onların bu duygularını kardeşliğe iletme yoluydu. Ailem evliliğimizden memnun olduğu için halkımızın da mutlu olmasını emrediyor. Daha azına müsamaha gösterilmeyecektir."

"Hiçbir fikrim yoktu. Ailene, özellikle de Isobel'e, kabul edilmemi sağlamak için bu kadar aşırıya kaçtıkları için teşekkür etmenin bir yolunu bulmam gerekecek."

"Bir ara onlar için yemek yapabilirsin. Bu yeterli bir teşekkür olur. Güney mutfağına bayılacaklar."

"Bunu yapabilirim."

Yatakta uzanıyoruz, ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Dakikalar geçiyor ve ben IVF prosedürü konusunu açma konusunda giderek daha gergin hale geliyorum.

Yavaş ve sabit olup olmadığını anlamak için bir süre nefes alışını dinliyorum. Değil. Dikkatini çekmek için adını fısıldıyorum ama uykuya dalmışsa uyandırmıyorum.

"Mmm-hmm?"

Güzel. Hâlâ uyanık. "Tüp bebek hakkında konuşabilir miyiz?" "Tabii." O hareket ettikçe yatak eğiliyor.

Bütün gün kafamda ne söyleyeceğimi çalıştım.

"Geleceğin ne getireceğini bilmediğimiz için şu anda bizim için en iyi olana göre bir karar vermeliyiz. Zamanlama ideal olmayabilir, ama eğer IVF işe yarayacak kadar şanslıysak, asla çocuğumuza bakıp keşke doğurmasaydım demeyeceğim. Sizin de öyle yapacağınıza inanmıyorum. Ancak, eğer bunu yapmazsak, hayatımızın geri kalanını pişmanlık içinde geçirebiliriz. Embriyo transferini şimdi yapmak istiyorum."

"Çok kararlı görünüyorsunuz."

"Ben istiyorum. Eğer bunun gerçekleşme ihtimali varsa kendi çocuğumuzu istiyorum."

"Bugün kız kardeşimle konuştum. Bana bebeği erken doğurmanın hiç doğurmamaktan daha iyi olduğunu söyledi. 'Asla' kelimesi aklıma takıldı ve bütün gün bunu düşündüm. Bu evlilikteki tek kişinin ben olmadığımı hatırladım, bu yüzden kendi çocuğumuza sahip olmamanın sizin için de ne anlama geldiğini düşünmem gerekiyor. Sadece tek bir sonuca varabildim. Erken, hiç olmamasından çok daha iyi bir alternatif. Ama bu demek oluyor ki, eğer başarılı olursa, ben

planım için yardımınıza ihtiyacım olacak. Bunu tek başıma yapamayacağım."

"Bonny. Bebek olsun ya da olmasın, bunu asla tek başına yapmayacağını hâlâ anlamadın mı?" Babasıyla anlaşma yapmamış olsaydım bile, planını gerçekleştirmesine izin vermezdim. Kalbinin soğukkanlı bir cinayete eşlik eden karanlığı taşımasını asla istemem.

PAZARTESİ - resepsiyonumuzun ardından işe döndüğüm ilk gün. Akşamdan kalmalığın etkisinden tam olarak kurtulduğumdan emin değilim. Bir daha asla şampanyayla sarhoş olmayacağım. Dün çok acımasızdı.

Bleu esneyen ve uykulu gözlerle banyoya girdiğinde lavabonun üzerine eğilmiş sakallarımı düzeltiyordum. Bu kız kesinlikle sabah insanı değil.

"Özür dilerim. Tıraş makinemin sesi seni uyandırdı mı?"

Başını sallıyor. "Hayır. Ayaktayım çünkü seninle çalışacağım."

Bu benim için yeni bir haber. "Neden?"

"Isobel, Breckenridge Incorporated'a aşına olmamı istiyor. Nasıl işlediğini anlamamın benim için önemli olduğunu söylüyor."

Annem haklı. Bleu'nun işleri nasıl yürüttüğümüzü anlaması gerekiyor ki annemin rolü ona geçtiğinde hazırlıklı olsun.

"Sterling kırk dakika içinde burada olacak." Yalan. Aslında bir saat daha burada olmayacak ama onun nasıl olduğunu biliyorum ve beni geç bırakmasını istemiyorum.

"Geldiğinde hazır olacağım."

Garip bir şekilde, Bleu'nun benimle işe gelmesi fikri hoşuma gidiyor. Uzakta olduğum uzun saatler boyunca onu özlüyorum, bu yüzden yanımda olması güzel olacak.

"Keşke sizi gezdirebilseydim ama mahkemem var. Sabahki hazırlığımı kullanmam gerekecek."

"Sorun değil. Bana etrafı göstermesi için Fellowship kadınlarından birini bulabilirim."

"Olmazsa, sana birini bulurum."

Biz girişe yaklaşırken babam Breckenridge Incorporated'ın bulunduğu binaya yaklaşıyor. Yüzünde şaşkınlıkla kapıyı tutuyor. "Güzel gelinimi bu sabah bu kadar erken saatte ofise getiren nedir?"

"Isobel aşağı inip etrafa bir göz atmamı, belki işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmemi önerdi."

"Ahh... çok iyi bir fikir. Isobel'den çok şey öğrenebilirsin."

"Çoktan öğrendim ve eminim ki daha da öğreneceğim çok şey var."

Annemle babam birbirlerinden ne kadar nefret etseler de, babam bile Kardeşlik içinde liderlik söz konusu olduğunda annemin en büyük destekçisi olduğunu kabul etmek zorunda. O baş olabilir ama annem boyun. Evlilik söz konusu olduğunda asla iyi birer örnek olmadılar ama liderlik tamamen farklı bir hikaye. İkisi birlikte herhangi bir krallığı yönetebilir.

Asansörde babamla yollarımızı ayırıyoruz.

"Breckenridge Incorporated kaç kattan oluşuyor?" Bleu soruyor.

"Üçten beşe kadar bizim."

"Bu katlardaki ofisler BI tarafından mı
dolduruluyor?" "Evet. Buralarda çok işimiz
var." "Bunu görmeye başlıyorum."

"Bizi bu kadar uzun süre izledikten sonra buradaki
işlerden zaten haberdar olduğunuzu düşünürdüm."

"Bu kadar kapsamlı olduğunu bilmiyorduk."

"Güzel. Bu da işleri gizli tuttuğumuz anlamına geliyor ki
tam da istediğimiz şey bu."

Saat erken olduğu için ofisime giderken boş masaların
yanından geçiyoruz. "Hukuk departmanına hoş geldiniz."

İçeri giriyoruz ve Bleu hemen etrafına bakınıyor. Soğuk
gri duvarlar, çağdaş ofis mobilyaları ya da hukuk
kitaplarıyla dolu raflar ilgisini çekmiyor. Gözleri doğruca
deri kanepeye gidiyor. "Ofisinde bir kanep mi var?"

"Evet, birkaç gece geçirdim." Ama evlendiğimizden
beri tek bir gece bile geçirmedi. Buna gerek yoktu. Her
gece evde karımla yatakta olmak istiyorum.

Gözlerini bana dikti. "Uyuyor olsan iyi edersin."

"Çoğunlukla dönüp duruyordum. Sensiz evde olmak
berbattı ama geceleri daha da kötüydü. Seni aklımdan
çıkarabilmek için kendimi paraladım. Burada uyudum,
böylece eve gidip boş yatağımıza dönmek zorunda
kalmadım."

"Bu çok tatlı."

Arkasına geçip ellerimi kalçalarına koyuyorum.
Kalçalarının ön kısmı kola dayanana kadar onu kanepeye
doğru itmek için onları kullanıyorum. "Seni bu kanepede
becermek gibi bir niyetim olduğunu bilmelisin. Bence
hemen şimdi vaftiz etmeliyiz."

"Sabahın yedisinde, asistanlarınız her an işe gelebilecekken mi?"

"Linsey her zaman buraya ilk gelen kişi olur ama hiçbir zaman çeyrek geçeden önce gelmez, tıpkı saat gibi. Bu da bize on beş dakika kazandırır."

Omzunun üzerinden bana bakmak için döndüğünde eteğinin altına uzanıp boynunun arkasını öpüyorum.

"Linsey kim?"

Elimi kalçasının arkasına doğru kaydardım.

"Paralegalim." Bileğimi tutarak daha ileri gitmemi engelledi.

"Onun hakkında hiç konuşmadın."

Ve şimdi de istemiyorum. "Bunun için bir sebebim yok. İşimi hiç konuşmuyoruz."

"Ne zamandır sizin için çalışıyor?"

Karımın detayları istemesine şaşırmadım. Tanımadığım bir adamla yan yana çalışıyor olsaydı ben de isterdim.

"Ben hukuk fakültesindeyken Linsey ortaya çıktı ve kardeşliğin savunucusu olduğumda benim avukat yardımcım olmak için gönüllü oldu. Kardeşlik onu üniversiteye gönderdi ve orada benim hukuk asistanım olması için gerekli eğitimi aldı."

"Yani bu yıllardır üzerinde çalışılan bir şey miydi?"

"Evet. Sadece erkekler reşit olduklarında Yoldaşlık için bir hizmet seçmelidir ama bazı kadınlar da seçer - bir erkek tarafından sahiplenilmek ve bakılmak dışında bir yolla çalışmak ve katkıda bulunmak isteyenler."

"Eminim her gün senin kışında olmak için gönüllü olmak onun için acı verici bir seçimdi. Dur tahmin edeyim. Evli değil mi?"

"Hayır, ama öyleyim. Mutluyum."

Bleu'nun bununla nereye varmak istediğini biliyorum. Linsey'in yakın bir bağlantı olarak gönüllü olmasını öneriyor, böylece beni yakalamaya çalışabilecek. Ve karım kesinlikle haklı. Linsey birden fazla kez niyetinin bu olduğunu doğruladı.

Tamamen dürüstlük. Bununla başa çıkmanın tek yolu bu. "Beni becermeye çalıştı ama ben onu reddettim."

Bleu kollarımda dönüyor, böylece yüz yüze geliyoruz. "Birlikte olduğumuzdan beri mi?"

"Teknik olarak birlikte değildik. Ben stajımı bitirene kadar benim için çalışmaya gelmedi. Sen ABD'ye döndükten sonra oldu."

"Seni terk ettiğimden haberi yoktu. Ona göre, seninle yatmaya çalıştığımda hala bir çifttik. Bu bana karşı bir ihanettir."

Yanılmışım. O kıskanç değil. Kızgın.

"Linsey ve benim bugün ilerleyen saatlerde kendi Kardeşlik toplantımızı yapacağımızı artık bilmelisiniz."

Saate bakıyorum ve on beş dakikamızın üçünü bu saçma konuşmayı yaparak harcadığımızı görüyorum.

"Peki. Sen onun lideri olacaksın. Nasıl davranman gerektiğini düşünüyorsan öyle davran. O zamana kadar çenenin kapa ve beni öp," diye homurdanıyorum dudaklarım onunkilere çarpmadan önce.

Kendini itmiyor. Onun yerine, kollarımın arasında eriyor.

Ağzının tadı naneli ve taze ama benim istediğim bu değil. "Arkanı dön."

Tekrar kanepeye dönmesi için dönmesine yardım ediyorum. Elimi kürek kemiklerinin arasına koyup aşağı doğru itiyorum, böylece poposu tam istediğim yerde kolun üzerine doğru eğiliyor. Elimi bir yanağının üzerinde gezdirdikten sonra kaldırıyorum ve

Avucunu şakacı bir şekilde, ama onun dikkatini çekecek kadar güçlü bir şekilde ona doğru indirdi.

Ciyaklıyor. "Oh! Bu ne içindi?"

"Tüm dikkatinizi bize ve yapmak üzere olduğumuz şeye vermenizi istiyorum. Gerçekleşmemiş şeyleri çağrıştıran vahşi hayal gücünüzün burada yeri yok. Anladınız mı?"

"Evet," diyor, bir kıkırdama kaçıyor.

Ona sık sık söylediğim o kelimeyi kullanmasına gülüyorum. "Güzel. Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Siyah eteğinin altını kaldırıyorum, böylece poposu ortaya çıkıyor.

Pembe bir külot giyiyor, neredeyse hiçbir şeyi örtmeyenlerden. Hiç şaşırmadım. Bu sabah hazırlanırken giydiğini gördüm. O zaman da beni sertleştirmişlerdi, şimdi de sertleştiriyorlar.

Avucumu, şaplak attığım yanağı zar zor örten ipeksi kumaşın üzerinde gezdiriyorum. "Bu kanepede, nerede olduğunu merak ederek ve seni böyle yakaladığımda sana ne yapacağımı hayal ederek çok gece geçirdim."

"Ve şimdi beni istediğin yere getirdiğine göre, ne yapacaksın?"

Orta parmağımı yarığından aşağı kaydırıyorum, sadece külotunun kumaşı parmağımı içeri itmemi engelliyor. "O kadar kirli şeyler ki asla gün ışığında yapılmamalı."

Kollarını düzeltir ve kanepenin minderine bastırarak olacıklara hazırlanır.

Önce saate sonra da açık kapıya baktım. Lanet olsun! Kapatmalıydım. Benim hatamdı. Ama kendimi savunmak için söylüyorum, bir şey hakkında konuşacağımızı bilmiyordum.

Sabah erkenden sevişmek için karımı koluna yatırmama neden olacak bir kanepeler.

Bleu'nun külotunu dizlerine kadar sürüklemek ya da ayağa kalkmasına yardım edip kirli işlerimi ertelemeyi teklif etmek seçenekleriyle boğuşuyorum.

Linsey'nin masasının çekmecesinin kapanışını duyduğumda kararımı verdim. Şaka yapmıyorum. Aylardır burada çalışıyor ve her gün tam çeyrek geçe geliyor. Şimdiye kadar. Dokuz dakika erken gelmiş. "İnanılır gibi değil."

Bleu omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ne?"

"Bugün erken geldi."

Bleu başını öne eğerek ve iç çeker. "Lanet olsun. Gün ışığında asla yapılmaması gereken kirli bir eylem olarak sınıflandırdığınız şeyi görmeyi dört gözle bekliyordum."

Başının arkasını öpüyorum ve poposunu örtmek için eteğini aşağı çekiyorum. Ayağa kalkmasına yardım etmeden önce sevgiyle okşuyorum. "Sonra görüşürüz. Sana söz veriyorum."

"Bu, tutmanızı bekleyeceğim bir söz."

TANIŞTIKLARINDA EŞİM Linsey'e iyi davranıyor ama ben onların buluşmasını fırtına öncesi sessizlikten başka bir şey sanmıyorum. Linsey'i bekleyen özel bir tür cehennem var ve onun adı Bleu Breckenridge.

Mahkeme için son dakika hazırlıklarım olduğundan, Bleu'yu üçüncü katta bir tur atması için annemin en eski ve en sevgili arkadaşı Treva'nın becerikli ellerine bırakıyorum.

Babam ofisimin kapısında belirdiğinde tartışmamın son rötuşlarını tamamlıyordum. "Bir dakikan var mı?"

Saate baktım. "Tam olarak on dört boş zamanım var."

"Güzel. Söyleyeceklerimi on üç dakika içinde söyleyebilirim." "Hepsi bu kadar, Linsey."

"Evet, efendim."

Babam kapı kapanana kadar bekler. Bu onun tarzıdır. Liderlik masasında oturanlar dışında kimsenin önünde asla iş konuşmaz. Ne kadar önemsiz olduğu önemli değil. "Karınızın Bİ'ye ilgi gösterdiğini görmekten gurur duyuyor olmalısınız."

"Tabii ki. Annem Bleu'nun ziyaret etmesini önermekte haklıydı."

"Katılıyorum. Bleu'nun Kardeşlik'in iş kısmını anlaması çok önemli ama eşiniz olarak çok önemli bir görevi daha var. Kendisinden beklenenlerin farkında mı?"

Babamın şimdiden bu konuyu açmasına biraz şaşırdım. "Biliyor ve üzerinde çalışıyor."

Babam sırtıyor. "Bleu şimdiden hamile mi?"

"Henüz değil ama üzerinde çalışmayı kabul etti. Geçen hafta bir doktorla görüştük ve bize izin verdi." Babama Bleu'nun üreme sorunlarından bahsetmeyeceğim. Bu sadece gereksiz endişeye neden olur.

"Benim torunlarım Amanda'nın torunları olacak. Her biri içinde ondan ve benden küçük bir parça taşıyacak. Bunun onları benim için ne kadar özel kılacağını hayal bile edemezsiniz."

Bunu hiç düşünmemiştim.

"Annen ailede bir bebek olduğu için çok mutlu olacak. Çocuklara bayılır."

"Ben de öyle düşünüyorum." Annemin, tüm çocukları çok genç yaşta elinden alındığından beri bir torun sahibi olmak için can attığından eminim.

Babamın Yoldaşlık için doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptığını anlıyorum ama yanılıyordu. Ve onun hatalarını tekrarlamayı planlamıyorum. Bunu erkenden öğrenmesi gerek. "Eğer bir oğlumuz olursa, onu ondan almayacağım."

"Başka seçeneğiniz yok. Oğlunuz Yoldaşlık yolunda yetiştirilmelidir."

"Ve her iki ebeveyni tarafından da yetiştirilecek."

"Kardeşlik kabul etmeyecektir."

"Onların onayı şart değildir."

"Oğlunuz güçlü meclis üyeleri arasında yetişmezse zayıf bir lider olacaktır."

Babam yanılıyor. "Bleu yanımdayken daha güçlüyüm. Aynı şey çocuklarımız için de geçerli olacaktır. Hikayenin sonu."

CHAPTERFIFTEEN

BLEUBRECKENRIDGE

Treva bana üçüncü kattaki BI konutlarında görmek istediğimden çok daha fazlasını gösterdi. Oradan geçen ortalama bir insan sadece güzel bir iş cephesi görecektir. Fark edemeyecekleri şey ise perde arkasında gerçekleşen bir dizi yasadışı faaliyet.

Hırsızlardan, teröristlerden, rakip suç örgütlerinden vb. çalışıyorlar. Kendimi işledikleri eylemleri meşrulaştırırken buluyorum. Ne kadar uzun süre onlardan biri olursam, görmezden gelmek o kadar kolay oluyor. Bir yıl önceki ajan olsaydım bunu asla yapmazdım.

Hukuk departmanına ve Sin'in ofisine dönüyorum. Koltuğuna oturuyorum ve masasının üzerindeki çerçeveli fotoğrafımı alıyorum. Yemin törenim sırasında çekilmişti. Önce benim elimi, sonra da kendi elini kesmişti. Parmaklarımız birbirine kenetlenmiş, kollarımızdan aşağı bir damla kan sızıyor. Bu onun için çok ilkel bir şeydi. Ve sıcaktı. Sonrasında onu ne kadar çok istediğimi hâlâ hatırlıyorum.

Telefonum yeni bir mesaj için beni uyarıyor.

****Bir müşteriyle meşgulüm. Ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Kısa bir süre sonra evde görüşürüz. Sevgiler. sen.****

Bu gece kanepeyi vaftiz etmek yok. Ve asla gün ışığına çıkmaması gereken kirli işler de yok. Zaten göreceklerinden değil. Hava çoktan karardı.

Paltomu çekip atkımı yerleştiriyorum ki soğuk rüzgâra karşı yürürken kığım donmasın. Bu güneyli kızın soğuğa alışması biraz zaman alacak.

Kocamın ofisinden çıkıyorum ve Linsey'i masasında otururken buluyorum. Saat beşi geçmişti ve benden başka bir tek o kalmıştı.

"Linsey." Sesimi duyunca irkildi. Beni gördüğüne inkar edilemez bir şekilde şaşırdı.

Sesini temizliyor ve ben ona doğru ilerlerken sahte bir öksürüğü zorlayarak berbat bir iş çıkarıyor. Kıpırdanıyor, masasındaki dosya yığınlarını düzeltiyor, aynı yığını üç kez hareket ettiriyor.

"BI'yı gezmekle iyi bir gün geçirdiniz mi?" "Çok iyiydi, teşekkür ederim."

Ben diğer kadınlar gibi değilim. Kadın dramasından beslenmem. Onların sinsî oyunlarını hiç oynamadım ve şimdi de oynamayacağım. Ama bu kadının kocamla bir an çalmak için ofiste dolaştığından şüpheleniyorum. Bunun kabul edilemez olduğunu ve buna müsamaha göstermeyeceğimi anlaması gerekiyor.

Komşu boş masadan boş bir sandalyeyi Linsey'nin alanına taşıyorum. Birbirimize bakacak şekilde oturuyorum.

Asıl planım yüzüne vurmak ve kocama bir daha böyle bir şey yapmaya kalkarsa onu fiziksel zarar vermekle tehdit etmektir. Bu sahne sabahın büyük bölümünde kafamda canlandı. Ama planım değişti. Sin'in yanında olmasını istediği güçlü kadın bu durumla bu şekilde başa çıkamazdı.

Liderlik bir pozisyon ya da unvan değildir. Eylem ve örnektir. Herkes önüme çıkan sorunlara nasıl tepki vereceğimi görmek için beni izliyor.

"Adımı söyle, Linsey."

"Bayan Breckenridge." Gözleri iri, sesi kararsız.

"Doğru. Ben Bayan Breckenridge'im. Yani Sin'in bir karısı var, bu yüzden yatağında sadece bir kadına yer var."

"I ... "

Onu susturmak için elimi kaldırıyorum. "Güvensizlik ihanete karşı tek savunmamızdır. Ve sana asla güvenmemem gerektiğini en baştan açıkça belirttiğin için teşekkür ederim."

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Bir kadının aptalı oynaması kadar canımı sıkan çok az şey vardır.

"Thane görevi bıraktığında Yoldaşlık'ın lideri Sin olacak. Ben onun karısıyım. Bu beni sizin lideriniz yapar. Zaten güvenimi kaybettin. Gerçekten saygımı da kaybetmek istiyor musun?"

Sandalyesinde kıpırdanıyor. Bacakları zıplıyor. Alt dudağını ısıırıyor.

"Benim hakkımda ne düşündüğünüzü biliyorum ama yanılıyorsunuz. Ben sahiplenilmek isteyen o kadınlar gibi değilim. Sin'e yakın olmak ve hiyerarşinin tepesinde kendime bir yer edinmek için bu işe gönüllü olmadım. Ben çalışmak istiyorum.

ve bağımsız olacağım, böylece her şey için bir erkeğe güvenmek zorunda kalmayacağım."

Konuşurken vücut dilini izliyorum. Bana doğruyu söylediğini düşünüyorum ama hikayenin daha fazlası olduğundan şüpheleniyorum.

"Ben yokken Sin'le yatmaya çalıştığın kısmı hesaba katana kadar kulağa iyi ve hoş geliyor. Biri size kim olduğunu gösterdiğinde ona inanmanızın akıllıca olacağına inananlardanım."

Yenilmiş görünüyor. "Bunu yapmak istemedim." "Detaylandır."

"Beni Abram yarattı" diyor.

Orospu çocuğu.

"Talimatları neydi?" Ben sordum.

"Seni unutana kadar Sinclair'i becermemi söyledi."

O piç Sin'in beni sevdiğini ve benim için geleceğini biliyordu. "Abram'a güvenerek ona ihanet ettiğinin farkındasın.

Ben mi?"

"Sizin güveninize ve saygınıza onunkinden daha çok değer veriyorum. Bunu bir iyi niyet jesti olarak göreceğini umuyorum. Ve belki de yaptıklarımı unutursun."

Linsey aptal değil. Abram'a sadakatin uzun süre işine yaramayacağını farkında çünkü Sin yakında onun yerine geçecek.

Abram kurnazdır. Eminim bu kadına tek seçeneğinin onun emirlerini yerine getirmek olduğunu hissettirmiştir.

Harry bana onurlu insanların başkalarının itibarını iade etmeyi seçtiğini öğretti. "Bence bunu arkamızda bırakmamız mümkün. Ama unutmayın, güven isteyemezsiniz. Sadece kazanılabilir."

"Anlıyorum."

"Güzel. Bence çok verimli bir toplantı oldu." Ayağa kalktım ve sandalyemi evine geri götürdüm. "Benimle çıkmak ister misin?"

"Sanırım yapardım."

Eşyalarını topluyor ve birlikte asansöre biniyoruz. "Diğer Fellowship kadınları, yani bu hafta birlikte vakit geçirdiklerin senden çok hoşlanıyor. Nedenini anlıyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim."

Soğuğa çıkmadan önce BI binasının lobisinde durup üstümüzü giyindik. "Taksiyi paylaşmak ister misin?"

"Kız kardeşim beni alacak. Her Pazartesi akşamı yemek için randevulaşıyoruz. Bize katılmalısın."

Sin'in ne kadar süre bağlı kalacağı hakkında hiçbir fikri yok. Eve gittiğimde boş bir evle karşılaşmak istemiyorum.

"Bunu çok isterim."

Akşam yemeğinden sonra Linsey ve kız kardeşiyle yollarımız ayrıldı. Sterling Sin'le meşgul olduğu için eve taksiyle dönmek bana kaldı.

Rüzgar çok acımasız. Hemen az önce ayrıldığım sıcaklığa geri dönmek istiyorum. Eldivenlerimi giyiyorum ve hafif çiseleyen yağmurda titriyorum. Bir şemsiye için yeterli olmasa da, sonunda birikip beni ıslak bir kafayla bırakacağı için başımı örtmek için kapüşonumu kaldırıyorum.

Bir taksi çağırmak için caddenin kenarına kadar yürüdüm. Tanrı'ya şükür fazla beklemem gerekmiyor. İlklere kadar üşüdüm.

Şoföre adresimi söyledim. Sesi hoparlörden taksinin arkasına geliyor. "Özür dilerim. Tekrar edebilir misiniz?"

Aksan yüzünden. Sanırım İskoçlar benden bazı şeyleri tekrarlamamı istiyorlar, böylece bir kez daha dinleyip nereli olduğumu anlamaya çalışıyorlar.

Adresimi tekrarlamak için ağzımı açıyorum ve Abram'ın aynı restorandan çıktığını görüyorum. Önümüzdeki taksiye bindi.

Sin, Abram'ı şüpheli ilan edeceksem kanıtım olması gerektiğini söylüyor. Kanıt bulmanın tek bir yolu var. Onu araştırmalıyım. "Fikrimi değiştirdim. Onun yerine önümüzdeki taksiyi takip etmeni istiyorum."

Finans bölgesinden ayrılıyorruz. Bir sürü yan yola sapıyoruz ve sonunda şehrin kenarındaki küçük bir köye varıyoruz. Abram'ın taksisi küçük bir taş kulübenin önünde duruyor. "Yavaşça geç."

Burası bir psikopatın takılacağı bir yere benzemiyor. Hayattaki güzel şeylerden hoşlanıyor, bu yüzden yüksek ve kudretli Abram'ı ormanın bu boynuna neyin getireceğini merak ediyorum.

Arka koltukta eğilip onun kulübenin ön kapısına doğru yürüyüşünü izliyorum. "İleri çek, iki kulübe aşağıda ineceğim."

Eve geri döndüm ve özel bir konut olduğunu fark ettim. Birini ziyaret ediyor. Kimi?

Bunun soruşturamama herhangi bir faydası olacağından şüpheliyim ancak ajanlıktan öğrendiğim önemli bir ders var: Bir keşif tamamen ilgisiz görünebilir ve daha sonra kapağı patlatmak için çok önemli bir kanıt parçasına dönüşebilir.

Karanlıkta kaldığım için komşuların dikkatini çekmekten korkmadan taş kulübenin arka tarafına doğru ilerliyorum. Nemli çimenlerin üzerinde parmak uçlarımla ilerliyorum ama

çok yolumuz var. Edinburgh'da çoğu yerde olduğu gibi arka bahçe çok küçük.

Bir süre dinliyorum ve sonra arka girişin penceresinden bakıyorum. Abram'dan ya da ev sahibinden iz yok.

Düğmeyi çevirdim ve kilitli olduğunu fark ettim. Sorun değil.

On üç yaşımdan beri böyle kilit açıyorum.

Kilit açma aletlerimi çantamdan çıkarıyorum. Bazı kadınların dudak parlatıcısı taşıması gibi ben de onları el çantamın vazgeçilmezi olarak görüyorum.

Gergi anahtarını anahtar deliğinin alt kısmına yerleştiriyorum. Kazmayı üst kısma sokuyorum ve pimleri tırmıklıyorum. Bir dakikadan kısa bir süre içinde, tamburun tıklamasıyla kulaklarıma müzik geliyor.

"Boosh."

Bu çok kolay oldu. Buranın Kardeşlik'ten birine ait olmasına imkan yok. Ya da başka bir suç örgütüne. Eve girilmesini engelleyecek bir sürgü ya da bariyer yok. Burada yaşayan kişi böyle şeylerle ilgilenmiyor.

Kapıyı yavaşça aralıyorum. Tek ses menteşelerin gıcirtısı. Ses yok. Tuhaf.

Mutfakta ilerliyorum, ağırlığımı ayaklarımdan altındaki zeminin gıcırdamasına neden olunca aniden duruyorum. Lanet olsun bu eski binalara.

Yaşam alanında kimse yok. Bir ziyaretin gerçekleşmesi beklenen yer orası. Yine garip. Ta ki koridorun sonundaki odadan gelen sesi duyana kadar. Homurtular. İnlemeler. Ritmik gıcirtılar. Başka bir şeyle karıştıramam. Seks.

Vay, vay. Psikopatın bir sevgilisi var. Ve kığımın üstüne bahse girerim ki o Fellowship değil. Kardeşliğin içinden bir kadının

Abram'ın onu Edinburgh'un en iyi dairesine yerleştirebileceğini bildiği halde, daire böyle bir çöplükte kalır.

Neler olduğunu görmeme gerek yok. Görürsem kusarım. Sürünerek girdiğim gibi sürünerek çıkıyorum.

Köşedeki otobüs durağındaki banka oturuyorum ve kapüşonumu sıkıca başıma geçiriyorum. Atkımı ısıtmak için yüzümün alt yarısına sarıyorum. Ve gizlemek için.

Abram on dakika sonra ayrılıyor. Sarılmayı sevmiyor sanırım. Şaşırmadım.

Zihnim bu kadınla bağlantı kurmanın en iyi yolu üzerine beyin fırtınası moduna geçiyor. Bazen göz önünde saklanmak gibidir. En bariz olan en habersiz olandır. Kapısını çalacağım.

İpeksi bir gecelik giymiş güzel bir sarışın cevap veriyor.

"Merhaba. Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim ama Croft'ların evini bulmaya çalışıyorum."

"Özür dilerim. Onları tanımıyorum ama bu mahallede uzun süredir yaşamıyorum." Solundaki kulübeyi işaret ediyor. "Belki de yandaki Bayan Darrow'a sormak istersiniz. O bu bölgedeki herkesi tanır, özel işlerini de."

Bayan Darrow dedikodu yapmayı seven bir işgüzar olabilir mi? "Teşekkür ederim. Öyle yapacağım."

Yakındaki kulübenin birebir kopyası olan komşunun evine doğru ilerliyorum. "Merhaba. Az önce yan odadaydım ama görünüşe göre komşunuz evde değil. Mülkün kime ait olduğunu öğrenmeye çalışıyorum."

"Peki bunu neden bilmek istiyorsunuz?"

"Özür dilerim. Kendimi açıklamalıydım. Bana evin satışa çıkacağı söylendi ama ben bir işaret görmüyorum.

iletişim bilgileriyle birlikte. Başkaları ilgilenmeden önce bir teklifte bulunmayı umuyorum, böylece daha iyi bir fiyata sahip olabilirim."

"Evli misin?"

"Evet." Başparmağımla hızlıca kocaman elmasımı çeviriyorum, böylece içeriye bakıyor. Sol elimi gösteriyorum. "Mutlulukla."

"ocuklar mı?"

"Hayır."

"Güzel. Onun yerini alması için buraya sessiz birini getirmek istiyorum. Adı Cameron Ewart. İsterseniz numarası bende var."

"Evet. Bu harika olur."

Kapısını daha geniş açtı. "İçeri gel, kızım."

"Ona gece ulaşsanız daha iyi olur. Tembel kemik torbası bütün gece uyanık kalır ve bütün gün uyur. Değersiz."

Onu mutfağa kadar takip ettim. ekmecedен bir not defteri çıkartıyor ve komşusunun adını karalıyor. İkinci bir not kâğıdı bulup komşusunun adını kopyalıyor.

"Ben Bayan Darrow, bu arada."

"Ben Joanna Glenn. Sizinle tanışmak bir zevk."

Ve işte böyle başlıyor. Cameron Ewart hakkında detaylı bir hikâye ortaya çıkıyor. Abram'ın ziyarete geldiği kadın hakkında umduğumdan çok daha fazlasını ğreniyorum.

İlk bakışta bunların hiçbiri davama yardımcı olmuyor gibi görünüyor ama daha derin bir araştırma için yer var.

Sin bundan hoşlanmayacak. Henüz Abram'ın bir canavar olduğunu görebileceği bir yerde değil. O da gelecek. Kanıtla birlikte.

Bir planım var ama yardıma ihtiyacım olacak. Bunun için Sin'e güvenemem. Ama Isobel farklı bir hikaye. Abram'dan en az benim kadar nefret ediyor.

Bu köyde eve bırakacak bir taksi bulamayacağım. Çantamdan telefonumu aldım. "Seni görmem gerek, Thane olmadan. Ve bir araç işime yarayabilir."

ISOBEL ÇAY YAPMIŞ. Evinden içeri adımımı attığım anda kokusunu alıyorum. Nane, en sevdiğim.

"Gelin. Oturma odasında çay içeriz."

Oturma odası hoşgörölü bir alan, açıkça bir kadının bölgesi. Lüks halı. Zarif mobilyalar. Narin, kadınsı vurgu parçaları. Isobel'in tarzı sade ve şık. Abram ve Torri'nin gösterişli evinin aksine.

Kokteyl masasının üzerine bir fincan ve tabak yerleştiriyor. Benim beğenime göre hazırladığını zaten biliyorum. Bu konuda çok düşünceli.

"Teşekkür ederim." Soğuk ellerimi sıcak bardağın etrafına sarıp yudumluyorum. Boğazımda iyi hissettiriyor.

Abram için geldiğimi zaten biliyor. Bunu ona telefonda da söyledim. "Beni Thane olmadan görmek istediğine göre iyi bir şey keşfetmişsindir herhalde?"

Bulgularımın neye yol açabileceğinden emin değilim ama içgüdülerim bana bir şeylerin peşinde olduğumu söylüyor. "Bugün onu takip ettim."

Ağzının kenarları yukarı kalkıyor, yüz ifadesi bana hareketlerimi onayladığını söylüyor - Sin'in aksine. Bana çok kızacağından eminim. "Ve?"

"Doğu Lothian'da bir eve gitti ve bir kadınla seks yaptı. Kadının Fellowship olduğunu sanmıyorum."

Isobel çayı püskürtüyor. "Bunu nereden bildiğini sormak istediğinden emin değilim."

"Kilidi açmış ve eve arka kapıdan girmiş olabilirim." Omuz silktim. "Belki."

Artık onaylamıyor. Bana bakışından anlıyorum. Harry'nin bana verdiği ifadenin aynısı. Sanırım sadece bir ebeveyn tarafından ustalaştırılabilir. "Bu yaptığın riskli bir şeydi."

Isobel güvenliğim için endişeleniyor. Bunun için onu çok seviyorum. "Bir çırpıda girip çıktım."

"Bu tür konularda ne kadar eğitim aldığınızı anlıyorum ama bu sizin için endişelenmeme engel değil. Özellikle de Abram işin içindeyken. O tehlikeli biri."

"Biliyorum." Isobel'e güveniyorum. Ona güvenebilirim. "Onu şüpheliler listeme ekledim."

"Sizi bu sonuca götüren nedir?"

Abram'ın neden radarıma girdiğini açıklıyorum. "Sin, somut kanıt olmadan Abram'ı suçlayamayacağımı söylüyor ama sanırım nasıl elde edeceğimi biliyorum. Bu kadın onunla seks yapıyor. Bacağında yara izi olup olmadığını anlayacaktır."

"Bunu sana söylemesini nasıl sağlamayı planlıyorsun?"

"Sormak işe yaramaz." İşte bu noktada plan biraz Kılılı. "Bu yüzden zorla yapacağım. Silah zoruyla." "Oh, Bleu. Bunu bilemem."

"Daha önce de kafama silah doğrultulmuştu." Sin o tabancayı çeneme dayadığında hissettiklerimi henüz unutmadım.

ve beynimi uçurmakla tehdit etti. "Konuşma motivasyonunu büyük ölçüde artırıyor."

"Bunu ne zaman yapacaksın?" diye soruyor.

"En iyi zamanın Sin'in gece yarısı Fellowship işleri için çağrıldığı zaman olacağını düşünüyordum. Bu haftada en az bir kez olur. Sabaha kadar burada olmayacak. Ben de sıvılaşabilir ve o eve gelmeden geri dönebilirim."

"Bunu Sin'in arkasından yapmak istediğine emin misin?"

Keşke zorunda olmasaydım. "Bu konuda beni desteklemiyor."

"Kız Abram'a onun bir Amerikalı olduğunu söyleyecek."

"Aksanım üzerinde çalışıyordum." Harika değil ama Ellison'inkinden daha iyi.

En iyi taklidimle birkaç cümle söylüyorum. Isobel'in yüz ifadesi acıya dönüşüyor. "Ah canım."

"O kadar kötü mü?"

"Evet. Oldukça korkunç."

Sesimin iyi çıktığını düşünmüştüm. "Çalışmaya devam edebilirim." "O bir İskoç. Sahtekârlığı anlar." İç çekti. "Tek bir çözüm var. Seninle geleceğim ve konuşmayı ben yapacağım."

Isobel'i bu işe karıştıramam. Thane öğrenirse, bu onun için büyük sorunlara neden olabilir. "Seni dahil edemem."

"Kız senin Amerikalı olduğunu anlayacak. O tatlı, güneyli sesinde hata yok. O zaman Abram bilecek. Böyle bir şey olamaz."

Kahretsin. O haklı. Abram onun peşinde olduğumu anlarsa işim biter. Thane'e sevgilisinin katili olarak ifşa olmak istemeyecektir. Suçluluğunun kanıtlanmasını önlemek için aşırı önlemler alacaktır. Buna beni susturmak da dahil.

"Tarikat ile yeni bir savaş başlıyor. Her an saldırmalarını bekliyoruz. Saldırdıklarında, Thane ve Sin olayların sonuçlarıyla ilgilenmek için çağrılacaklar. İşte o zaman harekete geçeceğiz."

Yatağımızda yüzüstü yatıyorum. Sin'in vücudu benimkinin üzerine uzanmış, önümü yatağa bastırıyor. Vücudumu okşarken boynumu öpüyor. Başımın tepesinde tüylerim diken diken oluyor ve aşağıya doğru yayılıyor. Sırtım sanki kendi aklı varmış gibi eğiliyor. Vücudumun tepki vermesini sağlaması inanılmaz.

Ağzı kulağımın üzerinde geziniyor ve kalçama dokunuyor. "Kaldır."

Karnımın altına iki büyük yastık koyuyor ve bacaklarımı öne doğru itiyor, böylece başım aşağıda diz çöküyorum.

"Bu yeni bir şey."

"Seni böyle becereceğim."

Kirli iş sözünü hâlâ yerine getirmede. Bu onu yerine getirecek mi?

Omuzlarımdan başlıyor ve popoma ulaşana kadar sırtımdan aşağı öpücükler saçıyor. Uyluklarımdan arkasından kavrayıp onları yukarı ve birbirinden ayırırken yatak eğiliyor. Bir an için neredeyse beni ayağa kaldırıp kaldırmayacağını merak ediyorum... Ohh!

Düşüncelerim yarıda kesiliyor ve beni daha önce hiç yapmadığı bir yere sürttüğünde tamamen aptallaşıyorum. Kirli derken bunu mu kastediyordu? Çünkü öyle. Ve hoşuma gitti.

Klitorisimi yalıyor ve dilini merkezimde gezdiriyor. Bu ve aynı anda parmağıyla yaptığı masaj bunaltıcı. Hatta işkence gibi. Daha fazlası için yalvarmak isterken aynı anda dayanabileceğimden daha fazlası.

Sin'in telefonu çalar ve komodinin üzerinde titreşir. Hayır. Hayır. Hayır. Şimdi olmaz. Bana yaptığı her şey durdu. Ve ben asılı kaldım.

Korkunç bir şey.

"Bunu almak zorundayım."

"Biliyorum."

Telefonunu almak için üzerime eğilirken homurdanıyor.

"Tamam. Aldım. Yirmi dakika içinde orada olurum."

Kalçalarımı yuvarlayarak popomu onun sert sikine sürüyorum. "Otuz yap."

Telefonu yatağın üzerine bırakıyor ve komodinin üst çekmecesine uzanıyor. "Size sadece on dakika verebileceğim için bunun hızlandırılmış versiyonu olması gerekecek."

Bir zamanlar çok tanıdık olan bir sesin vızıltısını duyuyorum. "Bunu donunun çekmecesinde buldum. Sanırım bunu iyi bir şekilde kullanabiliriz."

Bu benim kurşunum.

Arkamdan içime girerken uzun kolu uzanıp bacaklarımın arasına bastırıyor. Mermi klitorisime karşı titreşirken içeriden G noktamı okşuyor. Bu kadar hızlı boşalmam çok saçma. Rekor süre. Bu iyi olsa da, çok erken bittiği için değil.

Benim orgazmımın başlangıcı onunkini ateşliyor. Hep öyle olur.

Sert ve hızlı bir şekilde içime giriyor, başımı yatak başlığına doğru itiyor. "Özür dilerim."

Özür diliyor olabilir ama içimi tamamen boşaltana kadar durmuyor.

Vücudu benimkinin üzerine gerilmiş, göğsü ve karnı terden ıslanmış, teni bana yapışıyor. "Gitme."

Boynumun arkasını öpüyor ve bunun kalkacağı için olduğunu biliyorum. "Mecburum Bonny. Bu Kardeşlik işi. Ve ciddi bir mesele - sadece bir kardeşin yetkililer tarafından suçlanması değil."

Isobel bunu tahmin etmişti. "Ne oldu?"

"Tarikat kapanıştan sonra Duncan'ın yerine girdi. Lorna ve Greer'i almaya çalıştılar ama Leith'in arkada olduğunu fark etmediler. Çılgınlıklarını duyunca dışarı çıktı ve ikisini vurarak öldürdü. Diğer kaçtı."

Üç Tarikat üyesi, iki çaresiz kadının zayıflığından faydalandıklarını düşündüler. Bunu yapmak gibi bir alışkanlıkları var gibi görünüyor. "Lorna ve Greer iyi mi?"

"Evet. Biraz sarsıldım ama."

"Leith orada olmasaydı ne olurdu?" Lorna ve kızlar kapandığında onun her zaman etrafta olmadığını biliyorum.

"Bu kardeşliğin kadınları saldırılara karşı savunmasızdır. Onlara temel öz savunma eğitimi vermenin faydalı olacağını hiç düşünen oldu mu?"

"Biz kadınlarımızı koruruz."

Bu cinsiyetçi düşünceye saçmalık demek zorundayım. "İyi bir çobanın görevi sürüsünü korumaktır ama daha iyi bir çoban koyunlarına saldırıya uğradıklarında nasıl aslan olacaklarını öğretmez mi?"

"Eşim, herkes için eşit kış tekmeleme becerilerini destekleyen savunucu."

"Bana mı gülüyorsun?"

"Buna cüret edemem."

"Sanırım yapıyorsun. Sık sık."

Beni çabucak öpüyor. "Bu sefer değil Bonny. Bununla nereye gittiğini seviyorum. Bunu gerçekleştir. Sana tam desteğim var."

Aynı anda yataktan kalkıyoruz ve o giyinirken ben banyo girişinde duruyorum, kalbim küt küt atıyor.

Bu Sin'in Grieve'in oğlunu öldürmesine misilleme gibi görünmüyor. Ben çok daha büyük bir şey beklerdim. Ama bu konuyu açmayacağım. Sin'in dışarı çıktığında dikkatinin dağılmasını istemiyorum.

"Ne yapacaksın?"

"Henüz emin değilim. Leith'in bölgesine geldiler. Sanırım kararı ona bırakacağım."

Sin'in bu tür konularda tecrübeli olduğunun farkındayım ama yine de beni tedirgin ediyor. Leith için de endişeliyim.

"Leith böyle bir şeye hazırlıklı mı?" Yoldaşlık'ın bu tarafıyla ilgili herhangi bir deneyimi olduğunu bilmiyordum.

"Kendini koruyabilir. Ve ben onu koruyorum."

Leith, Sin'in en iyi arkadaşlarından biri. Onun için bir kurşunu bile göze alacağını biliyorum ama genç bir dul olmayı planlamıyorum. "Artık bir karın var. Bu da her zamankinden daha dikkatli olman gerektiği anlamına geliyor."

Silahını kemerine yerleştirirken bana sırtıyor. "Evet. Ve yakında bir bebeğim olacak. Onun için de buralarda olmak istiyorum."

"Lorna'nın Leith'e göz kulak olmanı takdir edeceğini biliyorum."

"Eminim yapardı."

"Leith Lorna'yı seviyor. Gün gibi ortada olan şeyi nasıl görmediniz bilmiyorum."

"Olabilir, ama onun sevgisine karşılık verebileceğinden emin değilim."

"Neden? Bir şey mi oldu?" "Orada çok fazla tarih var."

Şu anda bunu tartışacak vaktimiz yok ama daha sonra tekrar ele almayı planlıyorum.

Bana geliyor ve kollarımın üstünden tutuyor. Başımın üstünü öpüyor. "Gitmek zorundayım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. İki aylık yıldönümümüz kutlu olsun." "Gelmiş geçmiş en iyi iki ay."

Kollarımı ortasına doladım ve sıktım. "Bana güvenle geri dön."

"Her zaman."

Pencereye gidiyorum ve Isobel'e mesaj atmadan önce uzaklaşmasını izliyorum. Bir dakika sonra aradı. "On dakika içinde orada olacağım."

"Böyle şeyler yapmaya ALIŞIK DEĞİLİM, bu yüzden muhtemelen detayları son bir kez daha gözden geçirmeliyiz."

Tabii ki, Isobel hiç böyle bir şey yapmadı. O bir liderin karısı. Ellerini bu şekilde kirletmesine asla izin vermezler.

Isobel'e yapacağımız her şeyin son bir kez üzerinden geçiyorum. "Anladın mı?"

"Korkarım yapabileceğim kadar iyi."

Arabayı köy pazarına park edip kulübesine doğru yürüyoruz. Cameron Ewart'ın arka bahçesine giriyoruz. Kilidi açıyorum ve kapıyı itmeden önce menteşelerine kayganlaştırıcı sıkıyorum. Önce ben giriyorum, Isobel arkamdan takip ederken evin içinde sürünüyorum.

El fenerimi çatlak alçı duvarlara tutuyorum. Bazılarının çapı neredeyse yarım inç. İlk ziyaretimde bunları gözden kaçırmışım. Ne çöplük ama.

Abram bir sevgili edinecekse, ona bundan daha iyi bakmalı. Ucuz piç.

Eski zemindeki gıcırdayan tahtaları hatırlıyorum ve yenilerini buluyorum. Evin içinde ilerlerken Isobel'e üzerlerine basmasını işaret ediyorum.

Kadın uyuyor, ben de hemen gözlerine bir şerit bant yapıştırıyorum. Evet. Çıkarken çok acıyacak. Muhtemelen kirpiklerinin ve kaşlarının yarısını kaybedecek. Bunun için üzgünüm ama bizi görmesini engellemenin en iyi yolu bu.

Kan donduran bir çığlık attı ve savaşımaya başladı. Onu boğarak tutuyorum.

Isobel'e başımı sallıyorum, ezberlediği konuşmaya başlaması için işaret veriyor. "Sana zarar vermeyeceğiz Cameron. Sadece sana bazı sorular sormak istiyorum."

Kavga sona erer. "Ne istiyorsun?"

"Abram hakkında biraz bilgiye ihtiyacım var," diyor Isobel. "Abram'ın kim olduğunu bilmiyorum."

Mükemmel. O ikna oldu onu tanıdığına dair yalan söylemesi. Bu beklenen bir şeydi ama bu kadının bir şeyi anlaması gerekiyor. İnsanları konuşturmak için yöntemlerim var.

"Üç gece önce buraya geldi. Onunla seks yaptın."

Gülüyor. "Bir sürü erkekle seks yaptım."

"Sadece bir tanesi hakkında bilgi edinmek istiyorum. Abram."

"Gerçek isimlerini asla öğrenemiyorum."

Isobel ve ben birbirimize baktık ve ben omuz silktim. "Fahişe mi?" dedim.

Isobel omuz silkiyor. "Salı akşamı saat altıdan hemen önce buradaydı. Ellili yaşlarda. Uzun boylu. Kaslı. Tuzlu ve biberli saçlar. Mavi gözlü. Her zaman pahalı bir takım elbise giyer."

"Evet. Hoş görünümlü yaşlı bir adam. Her zaman sert sever.

Onun hakkında ne bilmek istiyorsunuz?" "Sağ bacağındaki yara izini tarif et." Gülüyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Benim de bilmem gereken bu, Bayan Ewart." "Bakın. Aletin uzun ve kalın olduğunu söyleyebilirim. solda. Ama size bacağı hakkında hiçbir şey söyleyemem." Biraz önce ağzıma kusmuş olabilirim.

"Yara izi çok önemli olurdu. Gözden kaçıramazsınız" diyor Isobel.

"Pantolonunu hiç çıkarmıyor. Beni yatakta ellerimin ve dizlerimin üzerine yatırıyor ki arkamdan yapabilsin. Her seferinde."

Onunla soyunmuyor ve yatağında yuvarlanmıyor. Bahse girerim bunun sebebi kadının bir fahişe olması. Sadece tek bir şeyle ilgileniyor ve bu da sonrasında sarılmayı içermiyor.

Ondan hiçbir şey alamadığımız açık ama bu gelecekte bana yardım edemeyeceği anlamına gelmiyor. Böyle bir durum için finansal olarak hazırlıklı geldik.

Isobel ceketinin cebinden bir tomar para çıkarır. "Komodinin üzerine beş yüz pound ve bir irtibat numarası bırakıyorum. Yara izini teyit edersen bin sterlin daha alacaksın. Bir fotoğraf çek ve sana beş bin sterlin vereyim. Sence bunu başarabilir misin?"

"Bu kadar para için kesinlikle deneyebilirim."

Onu bırakıyorum ve Isobel'e başımı sallıyorum. Hareket

zamanı.

"Kanıtınız olduğuunda numarayı arayın."

BOKA BATTIM. Ben ön kapıdan girdiğimde Sin oturma odasında oturuyordu. Bu harika değil. Bu kadar erken dönerek ne halt ediyor? Gideli bir saatten fazla olmamıştır.

"Hangi cehennemdeydin Bonny?" diye bağılıyor. Sarsılıyorum çünkü sesinin otoritesinden çok ürkmüştüm. Bana hiç bağırmasııtı. Umurumda değil.

O onaylamayacak ama ben de kocama ne yaptığım konusunda yalan söylemeyeceğim. "Bir ipucunu takip ediyordum."

"Ben bir krizle başa çıkmak için çağrıldıktan sonra gecenin bir yarısı kaçmanızı gerektiren bir ipucu mu?"

Bu işi bitirsem iyi olacak. "Abram'la ilgili olduğu için onaylamayacağını biliyordum."

Telefonumu tutuyor. "Bunu burada bırakmışsın."

"Abram'ın takip etmesi ihtimaline karşı nerede olduğuma dair bir kayıt tutmak istemedim."

"Beklerken aklımdan neler geçtiği hakkında bir fikrin var mı? Dışarıda seni arayan bir sürü adamım var. Döndüğün için rahatladım ama şimdi onları geri çağırarak zorundayım. Ben yokken bir şeyler yapmak için evden sıvıştığını anlayacaklar. Bunun nasıl göründüğünü biliyor musun?"

Aldatıcı görünüyorum. Ve sanırım öyleyim. Bunu hiç düşünmemiştim çünkü yakalanacağımı hesaba katmamıştım. "Özür dilerim."

Yanıma geldi ve kollarıyla beni sıkıca sardı. "Seni yalnız bırakmanın kötü bir fikir olduğuna karar verdim ve adamlarımdan birini seninle kalması için geri gönderdim. Burada olmadığını söylemek için aradığında kendimi kaybettim. Tarikat'ın seni aldığını sandım."

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Ben iyiyim."

Alnını benimkine bastırıyor. "Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım. Hiç."

"Gerçekten çok üzgünüm."

Geri çekiliyor ve beni iyice sarsmak ister gibi bakıyor. "Artık Kardeşlik'in bir parçasısın. Böyle şeyler yapamazsın. Düzen seni ele geçirirse neler yapabileceğini düşünmek bile istemiyorum."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bunu söylediğini duymaktan bıktım."

"Doğru olduğu için söylemeye devam ediyorum." Ve çünkü o bunu görmezden geliyor.

"Sen benim karımsın. Seninle ilgilenen kişi olmak istiyorum."

Bunu neden göremiyor? "Görüyorsun. Her gün."

İç çekiyor. "Bana bu kadar önemli olan şu ipucundan bahset."

Abram'ı takip ettiğim gecenin ve bu geceki olayların ayrıntılarını tekrarlıyorum.

"Aman Tanrım, Bonny. Annemi bu işe karıştırdığına inanamıyorum."

"Yapabileceğim tek kişiye döndüm."

İncinmiş görünüyor. "Bu doğru değil."

"Öyle. Konu Abram'a geldiğinde söyleyeceklerimi duymak istemezsin."

"Senden bir daha arkamdan böyle bir şey yapmamani rica ediyorum. Eğer araştırmak istediğin bir şey varsa, bana gel. Birlikte yaparız. Hayatımızdaki her şeyi bu şekilde yapmak istiyorum. Her zaman."

Debra'nın hizmetlerine sahibim. Cameron Ewart'la ilgilenmek gibi konularda ondan faydalanmak akıllıca olur diye düşünüyorum.

Beni sertçe öpüyor. "Döndüğümde şu yatakta çıplak ol ve beni bekle."

Bana bunu söylemesine bayılıyorum.

Kıçımı tuttu ve sertçe sıktı. "Hazırlıklı olun, Bayan. Breckenridge. Ödemen gereken bir kefaret var."

CHAPTER SIXTEEN

SINCLAIR BRECKENRIDGE

Bir hafta önce Dr. Paschall'ı gördük. Tüp bebek tedavisine devam etmekle doğru kararı verdiğimizizi söyledi. Umarım öyledir. Bu berbat edilemeyecek kadar büyük bir şey.

Bleu'nun doğurganlık iğnelerinin birinci günü. Tişörtünün alt kısmı kıvrılmış ve sütyeninin üst kısmına sokulmuş halde banyo aynasının önünde duruyor. Bir elinde şırıngayı tutarken diğer eliyle karnındaki bir deri parçasını çimdikliyor. "Bunu benim için yapman gerekecek."

Hayır, değilim. "Öğrettikleri kişi sensin. Nasıl atış yapılacağını bilmiyorum."

"Bu iğneyi kendi derime batırma düşüncesine dayanamıyorum."

"Jamie'yi arayacağım."

"Bunları günde üç kez alıyorum. Jamie her iğne vakti geldiğinde buraya gelemez. Tıpkı benim senin için yaptığım gibi, senin de erkek gibi davranıp bunu benim için yapman gerekecek."

Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yok. "Benim için ne yaptığın gibi mi?"

"Sana morfin iğneni yaptım." "Ne zamandı o?"

"Dayanıklılıktan sonra."

Hiçbir fikrim yoktu. "Senin için neredeyse ölesiye dövüldükten sonra bana bu kadarını borçluydun."

Aman Tanrım. Tavırlı bir yüzü var. Bir oyunun ortasında arka planın değişmesini izlemek kadar hızlı bir şekilde ortaya çıktı. "Senin için çocuk doğurmamı istiyorsan bunu bana borçlusun."

Ve buna eşlik edecek bir draması var. "Bebek sahibi olmak sadece benim içinmiş gibi davranma. Sen de o küçük şirin şeyleri istiyorsun."

Kadın yumuşar. "Biliyorum."

Bunu daha önce de yaptı. Buna alışkın olmalı. "Diğer geri alma işleminde sana iğneleri kim yaptı?"

"Kayıtlı bir hemşire olan kız kardeşim. Ellison hiçbir şey yokmuş gibi onu oraya soktu ve yoluna gitti. Önemli bir şey değil."

"Bu benim için büyük bir olay."

"Gerçekten değil. Sana morfin vermenin beni rahatsız edeceğini düşünmüştüm ama bittikten sonra bir şey olmadığını fark ettim."

"Bir şey yoksa yap o zaman."

Yüksek sesle inliyor. "Kendine vermek farklı bir şey."

"Peki." Yanına gittim ve elimi uzattım. "Ver şunu bana. lanet şey."

Derisini çimdikliyorum ve iğneyi karnına batırmadan önce cesaretimi topluyorum. "Bunu yapmak zorunda olduğuna inanamıyorum."

bunu iki hafta boyunca günde üç kez yapın."

"İnan buna, seni koca bebek. On dört gün çarpı üç. Bu kırk iki enjeksiyon eder, Lupron ve HCG'yi saymıyorum. Hazırlanın Dr. B. Bu iş bitmeden profesyonel olacaksınız."

Bundan çok fazla zevk alıyor. "Profesyonel olmak istemiyorum. Jamie'nin doktor, benim avukat olmamın bir sebebi var. Lafı açılmışken, ben çalışırken bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?"

"Zamanı geldiğinde ofise uğrayabilirim."

Her zaman müsait olamayacağım. "Peki ya ben mahkemedeyken?"

"Eminim Isobel bana yardım etmekten çekinmez." "Ona söyledin mi?"

"Hayır, ama gerekirse söylerim. Kimseye söyledin mi?"

"Babam miras konusunu gündeme getirdi. Ona denediğimizi söyledim ama hangi yöntemle bunu gerçekleştireceğimizi söylemedim. Mecbur kalmadıkça bu kısmı bilmelerine gerek yok."

Ona diğer işinin farkında olup olmadığını sorduğunu söylemeyeceğim - bir varis üretmek. Bu onu sadece kızdırır.

Kollarımı arkadan ona doladım. "İşe geç kalmamak için gitmem gerek."

Veda öpücüğü için kollarımda dönüyor. "Bir sonraki iğnem için saat 1'de görüşürüz."

"Sadece bugün. Diğerleri için başka bir şeyler ayarlamamız gerekecek."

Evet, doğru. Kimi kandırıyorum ben? Benden istediği buysa, ona o iğnelerin her birini yapacağım. Ona bu kadarını borçluyum.

Önümüzdeki iki hafta karmakarışık olacak. İğneler. İlaçlar. Daha fazla iğne. Hormonlar. Değişken ruh hali. Hormonların yan etkilerini önceden bilmeseydim, Bleu'nun benden nefret ettiğini düşünürdüm.

Dr. Paschall, Bleu'nun sendromunun ciddiyetinin onu rahatsızlığa daha yatkın bir aday haline getirebileceği konusunda bizi uyardı. Bundan bahsetmiyor ama acı çektiğinden şüpheleniyorum. Çoğu gece beni seks için geri çevirdi. Bu benim cinsel keleşime hiç benzemiyor.

Bleu, ilerlemesini izlemek amacıyla kan tahlilleri ve ultrasonlar için birkaç günde bir Londra'ya gidip geliyor. Onunla birlikte gidemedim, bu yüzden bu sürecin çoğunu bensiz yaşamak zorunda kaldı. İstedikim bu değildi.

Bunu daha önce de yapmıştı. Sanırım bu zamanı biraz daha iyi hale getirdi ama yolun her adımında yanında olamadığım için hayal kırıklığına uğradım. Bu da kocası olarak ben ilgilenmem gerekirken onun nasıl kendi başının çaresine baktığının bir başka örneği.

Ama şu an onunla birlikteyim. Retrieval günü için klinikteyiz, yani birlikteyiz. Pazarlık yok.

Bleu işlem için sakinleştirildi. Onu almaya geldiklerinde havada uçuşan mor lolipoplar hakkındaki sohbetimizden oldukça keyif alıyorum.

Beni bir bekleme alanında beklettiler. Uzun zamandır yokmuş gibi geliyor ama saate baktığımda sadece otuz dakika olduğunu görüyorum.

"Bay Breckenridge. Katkınız için hazırız." Katkı. Bugünlerde böyle diyorlar.

Spermlemlerimi istiyorlar. Sanırım bu iyiye işaret. Canlı yumurta elde edebildikleri anlamına geliyor olmalı.

Klinik çalışanını koridorda takip ettim. Küçük bir odada tek bir görevle baş başa bırakıldım; bir bardağa boşalmam. Bleu ile yaşadığım kurak dönemi düşünürsek çok zor olmamalı.

İşi yapmadan önce bardağın üzerindeki etiketin doğruluğunu iki ve sonra üç kez kontrol ediyorum. Bu konuda bir karışıklığı göze alamayız.

Laboratuvardan birinin gelmesi için toplama penceresinde bekliyorum. Bunu pencereye atıp gitmeme imkan yok. Gözetim zincirine uygun şekilde görmem gerekiyor.

Bir kadın belirdi ve ben çantayı tuttum. "Benim katkım." Kullandıkları terim buydu, ben de öyle yapıyorum. Genelde yaptığım şeyi söylememden hoşlanacaklarından şüpheliyim.

Bleu'nun iyileşmekte olduğu yere götürüldüm. Hâlâ uyuyordu, ben de başucuna oturdum. Öpmek için elini kaldırdım. "Seni seviyorum, Bonny Bleu."

Otomatik tansiyon aleti sıkıldığında hafifçe kımıldıyor. Tembelce gözlerini açıyor ve bana bakıyor.

"Merhaba,
güzelim."

Sırıttıyor.

"Merhaba."

Ayağa kalkıp yatağın kenarına oturuyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Biraz kramp girdi ama onun dışında iyi." Konuşması yavaş.

Bleu'ya iyi ilaçlar vermiş olmalılar. Zar zor kıpırdadı. "Ölü gibi uyuyorsun."

"Çok yorgunum."

"Anlıyorum. Bu akşamki uçuşumuza kadar dinlenebilmeniz için bir otel rezervasyonu yaptırdım."

"Her zaman çok düşüncelisin. Bana çok iyi bakıyorsun."

Gözleri ağırlaşmış görünüyor. Sanırım yine uyuklamanın eşiğinde, bu yüzden elimi yanağında gezdiriyorum. "Dr. Paschall geldi. On yumurta alabildiğini söyledi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "On mu? Bu benim için gerçekten iyi bir sayı."

"Evet. Dr. Paschall çok memnun oldu."

"Onlara spermini mi verdin?"

"Evet. Bardağımı teslim ettiğimde oradaki her kadın bana bakıyormuş gibi hissettim."

Gülüyor. "Eminim sana bakıyor ve fincanın içindekini üretmene yardım etmekten ne kadar keyif alacaklarını düşünüyorlardır."

Bleu'nun hemşiresi küçük iyileşme alanına gelir. "Nasıl hissediyorsunuz Bayan Breckenridge?"

"İyiyim. Yorgunum. Biraz kramp girdi."

"Hepsi normal şeyler." Bleu'nun kolundaki tansiyon aletini çıkarıyor. "Taburcu eğitim talimatlarınızı aldım."

Bleu'nun gözleri tekrar kapanınca hemşire bana baktı. "Dr. Paschall embriyo transferi için onu Cuma sabahı tekrar görmek istiyor."

Vay canına. Bu oluyor. "Burada olacağız."

BUGÜN PERŞEMBE, bu haftaki son iş günüm. Embriyo transferi için yarın Bleu ile Londra'da olacağım. Buna inanamıyorum. Dr. Paschall iki döllenmiş yumurta yerleştirecek.

yarın Bleu'nun rahmine girecek. Bir günden kısa bir süre içinde resmen hamile kalabilir.

İşimi bitirip bilgisayarımı kapatıyordum ki Abram ofisime daldı. Kapıyı çalmadan. "O lanet olası Düzen az önce nakliye kamyonumuzu bastı, İrlandalıları için erzak taşıyan kamyonumuzu."

Hay aksi. "Ne kadar aldılar?"

"Her şey! Tüm ateşli silahlar. Bütün mühimmat. Ve nakliyeyi yapan üç adamımızı öldürdüler."

İnanılır gibi değil. "Nasıl bilebilirler ki?" "Bilmiyorum ama görünüşe göre içimizde bir ötücü kuş var. ortasında. Kimin şarkı söylediğini öğrenene kadar kimseye güvenmiyorum."

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Bu iyi bir karmaşa."

"Evet. O silahları geri almak zorundayız yoksa yeni yeni İrlandalı yoldaşlarımız olan Lonca ile olan ilişkimiz."

Bu kaybetmeyi göze alabileceğimiz bir ittifak değil.

"Evet. Onlara düşman yerine dost demeyi tercih ederim."

"Silahları geri almak için iki günümüz var. Bu akşam saat dokuzda tüm kardeşlerin katılacağı bir toplantı düzenledim."

Orada olamayacağım. Bleu ve ben Londra'ya gidiyoruz. Yarın prosedürümüz var. "Toplantıya gelemem. Saat sekizde uçağım kalkıyor."

"Seçme şansın yok. Sen bir Breckenridge'sin. Orada olacaksın."

Bu neden şimdi olmak zorundaydı ki? "Bakalım ne yapabilirim."

"Yapacağın tek şey bu akşamki toplantımıza katılmak. Pazarlık yok."

Abram daha fazla tartışmadan kapıdan çıkıp gider.

Kahretsin! Ne yapacağım ben şimdi? Transferi erteleyemeyiz. Başarısı tamamen mükemmel zamanlamaya bağlı. O da yarın.

Sekreterim bugünlük gitti, ben de Linsey'e seslendim. "Uçuşumu değiştirmeni istiyorum. Sabah erken saatlerde Londra'ya ne var bir bak."

On. Alabileceğimin en iyisi bu. Heathrow'dan kliniğe gitmek için sadece bir saatim var. Zor olacak ama başarmak zorundayım.

"Rezerve et."

Şimdi Bleu'ya bu gece onunla gitmeyeceğimi söylemek zorundayım. Bunun iyi gideceğinden şüpheliyim.

Eve dönerken ona ne söyleyeceğimi hazırlıyorum ama dairemize girdiğimde hâlâ hiçbir fikrim yok. "Bonny?"

"Buraya gel." Sesi yatak odamızdan geliyor. Son dakika eşyalarını toplamak için orada olacağını bilmeliydim.

Yatak odamıza geldim. Bavulundan başını kaldırıp sırtıyor. "Tekrar soruyorum efendim. Takım elbise ister misiniz? Takım elbise mi? Yoksa takım elbise mi?"

"Seninle konuşmam gerek."

Sırtışı kayboluyor. "Sorun nedir?" "Bu gece seninle gelemem."

Yatağa oturuyor, platin takımım kucağında bir yığın haline geliyor. "Neden olmasın?"

"Baskına uğradık. Tarikat İrlandalı müttefiklerimiz için hazırlanan büyük bir ateşli silah sevkiyatını çaldı. Bu yeni bir ittifak, dolayısıyla istikrarsız ve bu sevkiyata bağımlı. Bunu patlatacak durumda değiliz çünkü

İrlanda Federasyonu'na ulaşmak için Lonca'dan geçmek zorundayız. Nihai hedefimiz onlar."

Başını sallıyor. "Bunu tek başıma yapamam, Sin." "Yalnız olmayacaksın. Londra'ya giden bir uçaktayım. Sabah."

"Peki ya başaramazsanız? Sizin kontrolünüz dışında herhangi bir sebep orada olmanızı engelleyebilir."

Onu yalnız gönderemem. "Bir şey olursa diye annemden yedek olarak seninle gelmesini isteyeceğim."

"Bu da ona ne yaptığımızı söylememiz gerektiği anlamına geliyor." "Senin için sorun yoksa benim için de sorun yok."

Gözyaşlarıyla savaşıyor. Bunu gözlerini kırptırıp tavana bakmasından anlıyorum. "Ama benimle olmanı istiyorum. Sensiz hamile kalmak benim için doğru değil."

Gülmeden edemiyorum. "Ben de bensiz hamile kalmamanı tercih ederim."

"Bu hiç komik değil, Sin. Sen benim kocamsın. Her adımında yanımda olmak senin görevin. Ve sen olmadın."

O haklı. Hiç de komik değil. "Özür dilerim. Bu kadar önemli bir konuda şaka yapmamalıydım. Ama orada seninle olacağım. Yemin ederim bunu başaracağım."

Sterling ve ben Bleu ve annemi havaalanına bıraktık. Vedalaşmak acımasızca. Tamamen harap oldu. Kızımı böyle görmeye dayanamıyorum.

Kardeşlik'in Bleu'nün ve potansiyel çocuklarımızın önüne geçmesine izin verdim. Seçimim karıma zarar veriyor. Bunu asla yapmayacağımı söylemiştim ama yapıyorum. Ben tam bir piçim. Kendimden hiç bu kadar nefret ettiğimi hatırlamıyorum. Ama yokluğumu ona telafi etmek için her türlü niyetim var.

Toplantıdan kırk dakika önce Duncan'ın yerine vardım. Leith ile bir içki içmek ve özel bir konuşma yapmak için boş zamandan yararlanmaya karar verdim. Konuşmamız gereken şeyler var.

Lorna bu gece çalışıyor, yani o bizim sunucumuz. Ona ne istediğimi ya da ne zaman bir tane daha getireceğini söylemememe gerek yok. Yaptığı işte çok iyi.

"Lorna'yı kaçırmaya çalışan adamın peşine düşen kişi olmaya özel bir ilgi gösterdin."

"Mekanıma geldiler ve en iyi barmaidlerimi almasına izin vermediğimde onu vurdular. Sizin de derin bir ilginiz olurdu" diyor Leith.

"Onun peşinden kendi başına gitme ısrarının altında başka bir şey olmadığına emin misin?"

Bana şaşkın bir bakış attı. "Nereye varmaya çalışıyorsun, Sin?"

Karımın önsezisini ortaya atacağım ve nasıl bir tepki alacağımı görecekim. "Bleu, Lorna'ya karşı hislerin olduğunu düşünüyor."

Gülüyor. "Bu çok saçma. Tıpkı senin gibi ben de Lorna'yı becermekten zevk alırdım."

Jamie de Lorna'yı becerdi ama ondan hiç bahsetmedi. Hep benim onunla olan patavatsızlığıma dikkat çekiyor.

"Bleu'ya Lorna'yla ilgilenmediğini söyledim."

"Güzel. Karınızın Lorna'nın aklına temeli olmayan fikirler sokmasına ihtiyacım yok."

Ona inandığımdan emin değilim. "Lorna ailesi öldürüldüğünden beri tek başına. Bir kocanın korumasına ihtiyacı var. Sanırım geçen geceki olay bunun kanıtıydı."

"Onu korudum."

"İyi iş çıkardın ama gecenin yarısında burada içki servisi yapmak yerine evde bir kocayla birlikte olmasının zamanı geldi."

"Evli olmak Tarikat'ın yaptıklarını engelleyemezdi."

"Hayır, ama Lorna iyi bir arkadaşım. Ona göz kulak olmak istiyorum."

"Ona göz kulak oluyorum."

Bence Bleu haklı. Bütün işaretler orada. Lorna'ya kocasını almasını önermem onu kızdırıyor.

"Bleu arkadaşı için en iyisini istiyor. Ailesi artık hayatta olmadığı için benden Lorna adına avantajlı bir evlilik ayarlamama yardım etmemi istedi."

"Lorna bir yetişkin. Gerçekten onun için bir koca seçmene ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tabii ki kim olacağı konusunda son sözü o söyleyecek ama iyi bir eş bulma konusunda yardıma itiraz edeceğini sanmıyorum."

"Aylardır Bleu'nun kışındasın. Lorna hakkında ya da onu neyin mutlu edeceği hakkında ne biliyorsun ki?"

"Bleu'nun kabul töreninde konuşmuştuk. Hoşnutsuzluğu konusunda çok açık sözlüydü," diyorum.

"Muhtemelen artık onu arka odada becermediğin için hayal kırıklığına uğramıştır."

Şu an tam bir göt gibi davranıyor. "Bu uzun zaman önceydi." "Bu benim için yeni bir haber. Onunla her zaman seviştiğini sanıyordum.

Sen de öyle hissettin."

"Yıllardır değil." Yanıldığına şaşırıldığını görüyorum. "Peki ya Jamie?"

"Benden çok önce bıraktı." Jamie'nin Lorna'ya karşı hiç ilgisi olmamıştı.

Leith cevap vermiyor.

"O iyi bir kız. Mutlu olmayı hak ediyor."

"Ve sizce ona bir koca bulmak bunu başaracak mı?"

"Bilmiyorum ama Bleu öyle düşünüyor gibi. Ben biraz haklı olabileceğini düşünmeye meyilli. Birlikte çalışırken iyi arkadaş oldular, dolayısıyla içeriden bilgi sahibi."

Bence bu fikri ortaya atıyor. Tepki almak için oltayı atma zamanı. "Bleu senin iyi bir aday olacağını düşündü. Bu gece seninle bunun üzerinde çalışmayı umuyordum ama yanıldığımızı görebiliyorum."

"Evet. Öyleydin." Viskisini kaldırıyor ve hepsini geri fırlatıyor.

"Sanırım başka bir yere bakmam gerekecek. Herhangi bir öneriniz var mı? Kardeşlerden herhangi birinin ona özel bir ilgi gösterdiğini fark ettiniz mi?"

"Hayır."

"Neredeyse her gün onunla birlikte çalışıyorsunuz ve her kardeşe düzenli olarak hizmet veriyorsunuz. İyi bir eşleşme olabilecek tek bir kişi bile düşünemiyor musun?"

"Hayır."

"Etrafa soracağım. Çok fit bir kız. Eminim onu eş olarak almak isteyecek pek çok erkek kardeş vardır."

"En iyisinin ne olduğunu düşünüyorsan." Leith masadan uzaklaşır.

Lorna'ya aşık. Tepkisini gördükten sonra bundan eminim. Kim hayal edebilirdi ki? Karım, işte o. Ona çöpçatan-dot-com demeliyim.

Babam kardeşlerle konuşmak için yerini aldığında üçüncü viskimi bitiriyordum. "Tarikat yine saldırdı. Büyük hasar verdiler." Gece olanları anlatıyor. "Hızlı bir şekilde misilleme yapmaktan ve yeni İrlandalı müttefiklerimiz için tasarlanan şeyi geri almaktan başka seçeneğimiz yok."

Kardeşler ve babam arasında karşılıklı soru-cevap seansları yapılıyor ve Abram sürekli olarak düşüncelerini dile getiriyor. Açıkçası babamın kendisinden üstün olmasına katlanamıyor.

Tarikat'ın bildiğimiz üç ana deposu var. Kardeşliğin üçe bölünüp her yere aynı anda saldırmasına karar verildi. Fethetmek için bölünmemizi beklemeyecekler.

Sabahın beşinde oluyor. Kahretsin. Uçağımın kalkış saatine sadece üç buçuk saat var. Her şey mükemmel gitse bile bunu idare etmek kolay olmayacak.

Boku yedim.

Saldırı sırasında dinlenebilmek için birkaç saat uyumaya çalışıyorum ama nafile. Bleu ve yarınki transfere nasıl yetişeceğim konusunda endişeliyim.

Adamlarıma katılmak için ayrılmadan önce onu aradım. Saat çok erken. Uyuduğunu biliyorum ama onu son bir kez daha temin etmek istiyorum ki bebeklerimiz içine yerleştirildiğinde orada olmaya niyetim var.

"Sana güveniyorum, Breck. Burada olacağını biliyorum."

Ona yaklaşan baskından bahsetmedim. Bu işlem den hemen önce kafasında böyle bir strese ihtiyacı yok. Ama annem bilmeli, işler ters giderse diye.

"Bir dakikalığına annemi verebilir misin?"

Annem cevap veriyor. "Anne. Zamanında yetişemezsem diye neler olduğunu bilmeni istiyorum. Tarikat tarafından bir saldırı oldu. İrlandalıların bütün toplarını aldılar. Bildiğiniz gibi, onları geri almalıyız. Birkaç saat içinde yapılacak üç baskından birini yönetmek için geride kaldım. Uçağıma yetişememe ihtimalim çok yüksek. Eğer bu olursa, prosedür boyunca Bleu'nun yanında olmanı istiyorum. Onu sakın tut. Ona uçuşumun ertelendiğini söyle - ya da ne yapman gerektiğini hissediyorsan onu yap - böylece strese girmesini engelle."

"Elbette, oğlum."

"Bebegin Kardeşlik'in beklentileriyle hiçbir ilgisi yok. Bu bizimle ve bizim ne istediğimizle ilgili."

"Aksini hiç düşünmedim."

"Oğlumuzu ondan almayacağıma dair ona söz verdiğimi bilmeni istiyorum. Babamın sana yaptığını yapmayacağım."

"Bunun beni ne kadar gururlandırdığını anlatamam. Ama bu kararın baban ve Yoldaşlık ile aranda sorunlara yol açacağını bilmelisin."

"Biliyorum ve umurumda değil. Onu, bu yüzden benden nefret etmesi riskini göze alamayacak kadar çok seviyorum."

Umarım zamanında yetişemezsem benden nefret etmez.

Üç sipariş deposuna üç baskın. Birini ben yönetiyorum, diğer ikisini ise babam ve Abram yönetiyor. Ekibim ve ben çalıntı mallarımızı saklamak için en az olası yere atandık. İlk defa bu konuda minnettarım ama savaşmaktan korktuğum için değil. Çatışmanın ortasında kalmazsam kaçma olasılığım daha yüksek.

Adamlarıma talimatlar veriyorum ve onlar da yerlerini alıyorlar. Tarikat'ın deposunu kuşatıyoruz. Saat tam beşte, saldırı işaretini veriyorum.

Birbirine zıt iki girişten metal binaya giriyoruz. Altı yüzeyimiz de soğuk gri çelikle çevrili. Zemin. Dört duvar. Tavan. Binanın destek kirişlerindeki parlak sarı uyarı işaretleri temsil edilen diğer tek renk. Kan dökülene kadar.

Her yer Tarikat üyeleriyle doluydu, ben de ateş açma işaretini verdim. Adamlarım depoyu istila etmek için ilerledikçe hemen karşılık ateşi patlıyor. Çok ağır. Bunun tek bir anlamı olabilir: İrlandalıları için toplarımız burada saklanıyor.

Etrafıma ateş yağıyor, bu yüzden geri çekilmek ve ahşap bir kargo kutusunun arkasına saklanmak zorunda kalıyorum. Sırtımı ona dayayarak çömeliyor ve düşmanıma doğru ilerlemek için alternatif bir yol arıyorum.

Tepedeki podyum en iyi dört keskin nişancım için mükemmel bir konum. Avantajlı noktayı almalarını işaret ediyorum.

Adamlarımdan biri yere düştüğünde bana katılmak için koşuyor. Hızla hareket ediyorum, kollarının altından tutup onu güvenli bir yere sürüklüyorum. Göğsünü tutuyor, kan hızla gömleğini kaplıyor. "Vurulдум."

"Evet." Hasarı değerlendirmek için gömleğini yırtıp açtım. Doktor değilim ama çok fazla kurşun yarası gördüm. Çok fazla. Bunun ne kadar kritik olduğunun farkındayım. "Sadece bir et yarası.

Jamie seni iyileştirebilir, sorun değil."

"İki kez vurulduktan sonra bilmen gerekir." Gülüyor ama kahkahası zayıf bir öksürükle kesiliyor. Ağzının kenarından koyu kırmızı akıyor. "Bunu başaramayacağım. Numara yapmana gerek yok."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu adam düşmanımızın soğuk beton zemininde tahta bir sandığın arkasında siper alarak ölmekten daha iyisini hak ediyor.

"Karıma onu sevdiğimi söyle. Ve eğer bebeğimiz erkek olursa, ona benim adımı vermeli. Ona böyle dediğimi söyle."

Aman Tanrım. Karısı hamile.

Yapmamalıyım çünkü bir bok fırtınasının ortasındayız ama kendimi onun cebine uzanıp telefonunu çıkarmak zorunda hissediyorum. "Ona kendin söyleyebilirsin."

Telefonu kulağına tutuyorum ve ölmekte olan bir adamla sevgilisi arasında özel olması gereken bir konuşmaya kulak misafiri olmamaya çalışıyorum. Etrafımızdaki silah seslerine rağmen bu imkansız.

Konuşma onun tarafında sessizliğe bürünür. Hayatı sona ermiştir, sadece karısının doğuracağı çocukla devam edecektir.

Parmaklarımı göz kapaklarının üzerinde gezdirip kapatıyorum. "Ailenle ben ilgileneceğim."

Vermem gereken bir karar var. Öfkemi erken karşılık vermek için bir bahane olarak kullanmak ya da acele etmeyip mantıklı ve akli başında bir tepki vermek. Kararım açık.

Karıma doğru ilerleyip tüfeğimi yerleştiriyorum. Sakinim.

Sabit. Teker teker, her yönden, adamlarım ve ben Tarikat'ın her üyesini indiriyoruz.

Sonuncusunu da indirdikten sonra silah sesleri kesildi. "Ateşli silahları bulun!" Kardeşlerime bağıriyorum.

Adamlarım binayı arıyor. Üçü düşmüş. Her birine gittim ve hepsinin öldüğünü teyit ettim.

Cesetleri toplamaları için adam görevlendirdim. Kardeşlerimi asla geride bırakmam.

"Buraya, Sinclair. Şuna bir göz atmalısın." Kardeşlerden biri bir nakliye kamyonunun açık kapılarının içinde durmaktadır.

Bunlar bizim toplarımız değil ama Tarikat'ın bu üyeleri burada özel bir şeyi koruyorlardı. "Açın onları."

İki adam levye kullanarak tahta kutuların üstlerini kaldırıyor. Samanları itiyorum. "Vay, vay. G ö r ü n ü ş e g ö r e iyi dostlarımız bomba yapmak istiyorlar. Buna bakılırsa epeyce var."

Bomba ve bomba yapımı konusunda eğitilmiş değilim ancak tüm o silah seslerinin bu patlayıcıları infilak ettirmediği için çok şanslı olduğumuzun farkındayım. Paramparça olabilirdik.

Bu tür silahları düşmanımızın eline bırakmamızın imkanı yok. "Üstleri değiştirin. Kamyonları ve içindeki her şeyi alıyoruz."

Saatime baktım. Uçağıma yetişebilmem için iki saat içinde havaalanında olmam gerekiyor. "Hızlı hareket edelim ama bu sandıkları taşıırken ve taşıırken çok dikkatli olalım."

Adamlarım dediğimi yapar ama dikkatli olmak zaman gerektirir. Dengesiz olabilecek patlayıcıları taşımakta acele edemeyiz.

Yeni depomuza vardığımızda saat yedi buçuktu. En son gelen grup biziz.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Abram homurdanıyor. "Göreceksin."

Kamyon depoya yanaştırılır ve kasaların üst kısımları kaldırılır. "Turnayı gözünden vurduk."

"Bu da ne?" diye soruyor babam.

"Bomba parçaları. Bir sürü." İçimden bir ses bu keşfin muhtemelen pek çok Yoldaşlık üyesini kurtardığını söylüyor. Sanırım hedef biz olurduk.

Babam omzuma bir tokat attı. "Bu mükemmel bir keşif evlat. İyi iş çıkardın."

Saatime baktım. Yedi kırk beş.

"Uçağım bir buçuk saat sonra kalkıyor." Kana bulanmış kıyafetlerimi gösteriyorum. "Bu şekilde uçağa binmeme izin verileceğinden şüpheliyim."

"Acele et, oğlum. Git karının yanında ol."

LANET OLSUN. Bu saçmalığa inanamıyorum. Uçuşuma zamanında yetişmek için kıçımı yırttım - ki yetiştim - ve şimdi lanet olası bir gecikme yüzünden embriyo transferi sırasında Bleu ile birlikte olmayı kaçıracağım.

Yürüyen merdivenlerden indiğimde şoförümün elinde adımın yazılı olduğu bir tabela vardı. "Beni gideceğim yere yirmi dakika içinde götürebilirsen sana beş yüz pound vereceğim."

Yarış başladı. Zamanında yetişmek imkansız ama kabulünün ve evrak işlerinin biraz zaman alacağını umuyorum. O kısımda orada olmak zorunda değilim. Tek ihtiyacım olan Bleu prosedür için geri götürülmeden önce varmak.

Heathrow'dan doğurganlık kliniğine doğru yol alırken arabanın bir tarafından diğer tarafına savruluyorum. Midemde gergin bir yumru ile zamanı izliyorum. Bir yerde zaman kazanmazsak durum umutsuz, ki Londra trafiğinde bu pek olası değil.

Zaman akıp gidiyor. Trafik korkunç. Saat 11 geliyor ve gidiyor. On bir on. On bir yirmi. On bir otuz.

"Karımı bulmama yardım edebilir misiniz? Bleu Breckenridge. Embriyo transferi için randevusu var."

"Bayan Breckenridge 6 numaralı odada. Koridorun sonunda sağda."

Kapıyı çaldım ve Bleu içeri girmem için seslendi.

Bir muayene masasında yatıyor, başı hafifçe yukarıda, annem de yanında oturuyor. "Konuşabilmeniz için dışarı çıkacağım."

Bleu'nun yanına gidip elini tutuyorum. "Geç kaldığım için çok özür dilerim.

Uçağım rötar yaptı." "Isobel söyledi."

Gözleri şişmiş ve kızarmış, rimeli bulaşmış. "Kaçırdın. Benimle olacağına yemin ettin ama olmadın."

Elini ağzıma götürüp öpüyorum. "Çok özür dilerim. Beni senden uzak tutan bir dizi talihsiz olay oldu. Buraya gelmek için elimden geleni yaptım. Yemin ederim."

Cevap vermeden tavana bakıyor. "Lütfen beni affet."

Gözlerini kapatıyor ve gözyaşları kapaklarının köşelerinden saç çizgisine doğru yuvarlanıyor.

"Acı çekiyor musun?" "Hayır."

Aldığım tek cevap bu.

"Ben tam bir götüm. Seninle birlikte olmak için her şeyi yapmalıydım. Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum ama lütfen üzülmemeye çalış."

Boştaki elimi karnının alt kısmına sürüyorum. "Bu senin için ya da şu anda içinde olanlar için iyi olamaz."

"Sana kızgınım ama şimdilik bunu bir kenara bırakacağım."

"Merak etme. Bana kızma fırsatını bulacaksın ama şimdi değil, bebeklerimiz işlerini yapmaya çalışırken."

Bu onun yüzüne bir gülümseme getirdi.

"Dr. Paschall her şeyin yolunda gittiğini düşünüyor mu?"
Burada olsaydım sormama gerek kalmazdı.

"Evet."

"Sırada ne var?"

"Beni taburcu etmek için geri gelene kadar hareketsiz yatmamı istiyorlar. Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca modifiye yatak istirahatinde olacağım ve ardından birkaç gün dinleneceğim. Birkaç gün seyahat yok. Seks yok, zaten yapamazsın da. Bunu düşünemeyecek kadar sinirliyim."

Bana bunu söylemekten zevk alıyordu. Sanırım onu suçlayamam. "Bunu telafi edeceğim." Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama
Bir yolunu bulana kadar durmayacağım.

CHAPTERSEVENTEN

BLEUBRECKENRIDGE

Son iki günümü Londra'daki otelimizin başkanlık süitinde geçirdim. Son haftalarda burada çok zaman geçirdik. Kendimi ikinci evimde gibi hissediyorum.

Kocam beni şımarttı ve her isteğimi yerine getirdi. Ama nakil sırasında ortalıkta görünmediği için bana bu kadarını borçlu. Bunu henüz atlatamadım ve yakın zamanda da atlatamayacağım ama en azından onu boğma dürtüsü geçti.

Ben kanepede uzanmış kitap okurken Sin yanımdaki sandalyede oturmuş bir dosyayı karıştırıyor. Birkaç gün içinde mahkemeye çıkacak bir davayı inceliyor. Çalışmasına izin vermeliyim ama istemiyorum. İçimden konuşmak geliyor.

E-okuyucumu karnımın üzerine koyuyorum. "Perşembe gecesi ne oldu?"

Dosyanın üzerinden bana bakıyor. "Bu konuyu kafana takmamalısın. Strese ihtiyacın yok."

"Bilmemek beni bilmekten daha çok strese sokuyor. Benim hakkımda bunu daha sonra değil, şimdi anlamalısın."

Nefesini içine çekiyor. "Kamyonlarımızdan biri Tarikat tarafından basıldı. İrlanda'daki yeni bir ittifak için tasarlanan büyük miktarda ateşli silahı aldılar - Dublin'deki daha büyük bir hedefin aracı olan bir ittifak. Silahları geri almamız şarttı. Bu tür bir mühimmatın Tarikat'ın eline geçmesine ihtiyacımız yoktu ama aynı zamanda Lonca adlı bir örgütle ilişkimizi sürdürmek için de bu malzemeye ihtiyacımız vardı."

The Guild hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum ama sanırım yeni bir ittifak olsalardı hatırlamazdım.

"İyi geçti mi?"

"Silahları geri aldık ve bu süreçte büyük miktarda bomba yapım malzemesi keşfettik. Bizi patlayıcılarla hedef alacaklarına inanıyorum."

"Yaralanan oldu mu?"

"Üç iyi adam kaybettim. Bir tanesi telefonda hamile karısıyla konuşurken kollarımda öldü."

"Aman Tanrım. Çok acımasız olmalı." Cevap vermiyor.

Kocam duygusal bir adam değildir. Buna gücü yetmez ama sanırım bu bile onu etkilemiş olabilir.

Bebeklerin insanlara bunu yapmanın bir yolu var.

"Bu adamın karısı ve çocuğuyla ilgilenilmesini sağlayacak mısınız?"

"Elbette. Benim komutam altında öldü, bu yüzden onlarla bizzat ilgileneceğim."

Dosyasını incelemeye devam ediyor. Onun olanları tartışmak istediğini sanmıyorum ama ben istiyorum. Söylemem gereken şeyler var. "Burada olmadığın için seni affediyorum."

Dosyayı tekrar indiriyor. "Bunu kaçırdığım için ne kadar hasta olduğumu asla bilemezsin."

Bitmeden önce bu prosedürden daha fazlasını kaçırarak. Bundan eminim. "Her zaman elinden gelenin en iyisini yap. Senden tek istediğim bu."

"Siz ve ailemiz her zaman benim bir numaralı önceliğim olacaksınız, ancak lütfen Yoldaşlığı korumanın sizi ve çocuklarımızı da güvende tutmak anlamına geldiğini anlamaya çalışın."

Ben kırılgan değilim. Gerçeği kaldırabilirim. "Neler olduğunu bildiğinizde anlayışlı olmak daha kolaydır."

"Koşullar böyle olmasaydı sana söylerdim. Sakin olmana ihtiyacım vardı. Neyin ortasında olduğumu bilseydin durum böyle olmazdı."

Tarikat bir zamanlar beni ilgilendirmiyordu ama artık her şey farklı. Yaptıkları her şey Yoldaşlık'ı etkiliyor, dolayısıyla kocamı da etkiliyor. Bu da bana yansıyor. Bunu kabul edemem. "Tarikat bir an önce ezilmesi gereken bir haşeredir."

Kocam sırtlıyor. "Katılıyorum. Fikirlerle açığım."

"Debra'nın, bu tür bir sorunla başa çıkmada Düzen. Organize suçlar konusunda bir dahi. Yıllardır Yoldaşlık'ta gözü vardı ve senin bundan haberin yoktu. En önemlisi, o bir aile dostu. Ona güvenilebilir."

"Ara onu. Hemen maaş bordrosuna yazılsın."

İlgileneceğini düşünmüştüm. "Ucuz olmayacak ama her kuruşuna değer."

"Hiç umurumda değil. Onun ücreti Tarikat'ın bize yaptığı masrafları geçemez."

"Ona haber veririm."

"Önümüzdeki hafta başı için bir liderlik toplantısı planlayacağız. O da bize katılabilir. Umarım yeni fikirleri olur."

Yapacağından hiç şüphem yok.

"Debra suçlu zihnini daha önce hiç görmediğim şekilde anlıyor. Bildiği ve anladığı şeylerin karmaşıklığını kavramaya başlayamam. O tam bir akıl hastası."

"Onu hiç duymadığımıza inanamıyorum." "O bir hayalet." Onun gibi olmak için adam öldürürdüm.

"Tarikat içinde gizli görev yapmaktan daha çok istediğim bir şey olamazdı." Artık "halkım" olarak gördüğüm kardeşlik için böyle bir şey yapmak inanılmaz tatmin edici olurdu.

"Masaya üretken bir şeyler getirme ihtiyacını anlıyor ve saygı duyuyorum. Bu sende çok sevdiğim şeylerden biri ama bunu tehlikeli olmayan bir şeyde bulmalısın."

"Elimde değil. Tehlikeli durumlarda başarılı oluyorum," diyorum. "Bebek bezi değiştirmek tehlikeli bir iş olabilir. Özellikle de

Bir oğlumuz var. Bu küçük haylazların hiçbir uyarıda bulunmadan üzerinize ateş açabileceğini duydum."

Harekete alışkınım. Anneliği tatmin edici bulmayacağımdan korkuyorum. Ve bunu Sin ile paylaşmaktan korkuyorum. "Öğrenecek çok şeyim var."

Kanepeye doğru ilerliyor ve ayaklarımı ovmak için kucağına çekiyor. "Çocuklarımıza annelik yapmak, sahip olacağın en önemli görev olacak. Bundan asla şüphe etme."

İki haftalık bekleyiş cehennem gibiydi ama bugün sona eriyor. Yerel kadın doğum uzmanımda beta HCG testi

yaptırıyorum. Bu ilk test.

Gebe kalıp kalmadığımı doğrulamak için bir dizi kan testi. Eğer öyleyse, hamileliğin sağlıklı bir hızda büyüyüp büyümediği de teyit edilecektir.

Kanımı aldılar ve sonuçları otuz dakika içinde beklememi söylediler. Daha fazla cehennem. Bu en kötüsü çünkü cevabın çok yakın olduğunu biliyorum.

Adım söyleniyor. Yürümek için ayağa kalktığımda bacaklarım güçsüzleşiyor, bu yüzden kolumu Sin'inkine doluyorum. Muhtemelen şefkat gösterdiğimi sanıyor ama gerçek şu ki dizlerim her an çökebilir.

Bir muayene odasına götürüldük ve beklemeye bırakıldık. Tekrar.

İşkence gibi.

"Tanrım, umarım bunun için soyunmak zorunda kalmam. Eşyalarımı dünyanın yarısına göstermiş gibi hissediyorum."

"İstersen bana gösterebilirsin. Gerçekten uzun zamandır görmemiştim."

Zihnim zekice bir yanıt verecek kadar berrak değil.

"Bonny. İyi misin?"

Kalbim o kadar sert atıyor ki yüzümde zonkladığını hissedebiliyorum. Kulaklarımda bir davul gibi duyuyorum. Oldukça sıcak.

Belki de kazağımı çıkarmalıyım. "Biraz gerginim. Hepsi bu."

Çok sakın görünüyor. Ben tam bir karmaşa içindeyken onun bir salatalık kadar soğukkanlı olması beni sinirlendiriyor. "Olmana gerek yok."

"Nasıl bu kadar sakın olabiliyorsun?"

"Çünkü sonuç ne olursa olsun iyi olacağımıza karar verdim. Sen ve ben her zaman iyi olacağız. Bunun için bir bebeğe ihtiyacımız yok." Ağzı o bayıldığıım orantısız sırtıta dönüşüyor ve kalbimi sakınleştiriyor.

"Tanrım, seni seviyorum."

Cevap veremez çünkü kapı açılır ve odaya bir kadın girer. "Bayan Bleu Breckenridge?"

"Evet."

Bana bir dosya uzattı. Hamileliğin erken dönemlerinde yapılması ve yapılmaması gerekenlerin bir listesi gibi görünüyor. "HCG değeriniz yüz on çıktı. Yüzün üzerindeki her şey iyi bir başlangıç olarak kabul edilir."

Laboratuvar değerini anlıyorum. Ne anlama geldiğini biliyorum ama kelimeleri İngilizce duymaya ihtiyacım var. "Hamile miyim?"

"Evet. Tebrikler."

Sin eğildi ve kolunu bana doladı. Tek kelime etmeden başımın üstünü öpüyor.

Hemşire bilgisayarda bir şeyler karıştırırken gülümsüyor. "Uzun zamandır mı deniyorsunuz?"

"Hayır. Bu bizim ilk denememizdi."

"Aferin." Yazmaya devam ediyor. "HCG'yi tekrarlamak ve tırmanışta olduğunu teyit etmek için sizi üç gün içinde tekrar görmemiz gerekecek. Bir sonraki randevunuzu çıkış yaptığınızda verecekler."

Sin kollarını bana doladığında daha klinikten yeni çıkmıştık. "Kendime olmazsa da olur dedim ama çünkü olursa bu kadar mutlu olacağımı bilmiyordum." Beni kaldırdı ve etrafında döndürdü. "Sen benim için çok değerlisin ve şimdi taşıdığın hayat da öyle."

Ayaklarımı yere koyuyor ve kimin gördüğünü umursamadan beni sertçe öpüyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Sterling kliniğin önündeki daire şeklindeki yola giriyor. Bindik. "Emniyet kemerinizi takın."

Takıyorum ama yine de takardım. "Senin aksine, ben her zaman emniyet kemerimi takarım."

Bunun nereye gittiğini görebiliyorum. Aşırı korumacı olacak. Garip bir şekilde, umursamıyorum. Bizi sevdiği için olduğunu biliyorum.

Biz. Bana verdiği mutluluğun dışı vurumunu engelleyemiyorum.

"Neye gülüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Mutlu olmak için çok sebebim var." "Evet, var."

Sterling bizi eve bırakırken başımı Sin'in omzuna yaslıyorum. Önceki haftalar zihinsel olarak yorucuydu. Fiziksel olarak kendimi normal benliğim gibi hissetmedim. Sanırım artık nedenini biliyorum.

Yağmur yağıyor. Bulut örtüsü, günün alabileceği azıcık güneş ışığını da çalmış. Karanlık gökyüzü, klinik ile ev arasında bir yerde uyuyakalmayı çok kolaylaştırıyor.

Sin'in dürtmesi ve yanağıma kondurduğu öpücükle uyandım. "Eve geldik."

"Üzgünüm, uyuyakalmışım."

"Olmayın. Vücudunuz çok fazla değişiklik yaşıyor. Her zamankinden daha fazla dinlenmeye ihtiyacı var."

"Nereden biliyorsun?"

"Doğurganlık kliniği aramak yaptığım tek araştırma değil."

Eğer hamileliği araştırıyorsa, şimdiden benden önde demektir. "Belki de bilgisayarınızdaki geçmişi kontrol etmeliyim, böylece arayı kapatabilirim."

"Bu konuda biraz okuma yapmalısın. Büyüleyici şeyler."

Daha kapıdan yeni girmiştik ki bana bir hediyesi olduğunu söyledi. "Doğum gününe daha aylar var."

Elimi tuttu. "Hayır, doğum günün için değil."

Beni yatak odamıza götürüyor ve yatağımıza oturmamı söylüyor. "Gözlerini kapat." Kucağıma bir şey koydu.

"Tamam. Açabilirsin."

Hediye paketi yapılmış bir kutu kucağımda, bir dosya da yatakta yanımda duruyor. "Önce paketlenmiş olanı aç."

Güzel kâğıdı yırtıyorum ve kutunun üstünü kaldırıyorum. "Bir bebek kitabı mı?"

"Evet, ama aynı zamanda bir günlük. Bir bölüm size her hafta için bebeğin büyümesi ve gelişimi hakkında bilgi veriyor. Diğer bölüm ise size neler olduğunu kaydetmeniz için boş bırakılmış."

"Hiçbir zaman günlük tutan biri olmadım." Düşüncelerim her zaman yazılamayacak kadar karanlıktı ama içimdeki bu masum hayattan ilham alma fikrini seviyorum.

"Her hafta büyüme bölümünü birlikte okuyabileceğimizi düşündüm, böylece ikimiz de bebeğin gelişiminde neler olup bittiğini öğrenebiliriz."

"Bunu çok isterim."

Ön kapağı açtım ve bana çoktan yazdığını gördüm.

Bleu, benim güzel karım,

Eğer bunu okuyorsan, başarmışsınız demektir. Seni tüm kalbimle seviyor ve tapıyorum. Mükemmel bir anne olacaksın.

"Her kelimesinde ciddiym."

Kardeşlikten yetişmiş bir adamın nasıl bu kadar güzel kelimeler bulabildiğini anlayamıyorum. Onlar el üstünde tutulmalı. Benden ilham aldığını söylüyor ama ben göremiyorum. Kendimi pek ilham perisi gibi hissetmiyorum.

Beni öpmek için eğildi.

"Bayıldım. Teşekkür ederim."

"Daha önce de söylediğim gibi, bebeği büyütmek istediğim yer daire değil. O gelmeden önce bir evim olsun istiyorum." Dosyayı aldı ve çevirerek açtı. "Bu, büyüyen ailemizin ihtiyaçlarına uygun piyasadaki tüm evlerin bir listesi. En beğendiğinizi seçin, ben de satın alayım. Eğer bu dosyada yoksa, bana ne istediğinizi söyleyin ve sizin için inşa ettireyim."

Yüzünü tutmak için uzandım. "Sen inanılmaz bir adamsın. Çok sevgi dolu. Çok verici. Harika bir baba olacaksın."

Günah'ın ağzı benimkini yeni bir tutkuyla ele geçiriyor. Ve ele geçiriyor.

Elleri saçlarımın arasında dolaşıyor, kaçamayayım diye beni kendine yakın tutuyor. İstediğimden değil. Kocamla bu tür bir yakınlığı özlemişim.

"Haftalardır bana dokunmuyorsun. Bu bir eziyetti," diyorum.

"İstemediğim için değil. Her saniye düşünebildiğim tek şey bu." Boynumun yan tarafını öpüyor.

"Biliyorum." Doktor seks yok dedi. Rahim kasılmalarının implantasyon sürecini engelleyebileceği konusunda uyardı.

"Ve sana bir hafta daha sahip olamayacağım," diye homurdanıyor. "Avuçlarım nasır tutacak."

Son iki haftadır bana çok iyi davrandı, her isteğimi yerine getirdi. Minnettarlığımı ifade etmek için bir şeyler yapmalıyım. "İyi bir eş olsaydım, bu küçük sorununda sana yardım etmenin bir yolunu bulurdum."

Elimi kemerine götürüp çözüyorum. O da elini benimkinin üzerine koyuyor. "Yine de yapamayız."

"Yapamayacağımızı biliyorum." Ağzıma dokunuyorum. "Ama bu olabilir."

Elini benimkinden çekiyor ve ben onu kurtarmaya çalışırken pantolonunun içinde sertleştiğini hissediyorum.

Ayağa kalkmadan önce pantolonunu dizlerine kadar itiyorum. "Benimle yer değiştir."

Dönüyoruz, böylece o yatağın kenarında oturuyor ve ben de onun üzerinde duruyorum. "Rahatla ve keyfini çıkar. Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

"Bekle. Benim için saçını toplar mısın?"

Daha önce benden bunu yapmamı hiç istememişti ama nedenini biliyorum. "Beni izlemek istiyorsun."

"Evet. Kendime engel olamıyorum. Seni bunu yaparken görmeye bayılıyorum. En güzel yanlarından biri bu."

Banyodan saçımı dağınık bir şekilde topuz yaparak çıktım. "Onaylıyor musun?"

"Yüzde yüz."

Ona geri dönüyorum ve avuçlarımı dizlerinin üzerine koyup kasıklarına ulaşana kadar yukarı doğru hareket ettiriyorum. Karnını öpüyorum, ağzımı yavaşça güney yönünde hareket ettiriyorum. V'sinin desenini yaladığımda sarsılıyor.

"Gıdıklanmak mı?"

"Öyle olduğumu biliyorsun."

Aletinin tabanını kavriyorum ve başının ucunu yalıyorum. Pre-cum tadı alıyorum. Hoşuma gitti.

Dilimi tabana doğru hareket ettiriyorum ve şaftının alt tarafına doğru sürüklüyorum. Başının hemen altındaki hassas bölgeye geldiğimde seğiriyor. Tekrar ucuna ulaştığımda onu ağzıma alıyorum ve yumruğumla tabanını kavriyorum. Ağzımı ve elimi birlikte hareket ettiriyorum.

"Bu inanılmaz bir his."

Yavaş ve hızlı arasında gidip geliyorum. Ara sıra durup dilimi başının etrafında dolaştırıyorum. Çok geçmeden topuzu başımın üstüne çekiyor. Çeneme kramp girecek zaman bile olmadı. "Dur, Bonny."

Ağzımı ondan çekiyorum. Gömleğini yukarı çekti, böylece karnı çıplak kaldı. Ağzıma girmek yerine kendi kendine boşalıyor. Bir gün ona neden bunun daha iyi bir alternatif olduğuna inandığını soracağım.

Banyoya gidip bir havlu alıyorum ve yanındaki yatağa tırmanmadan önce onu temizliyorum.

Yüz yüze yatıyoruz. Bir öpücük için beni kendine çekiyor. "Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen."

Parmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdiğinde Sin orantısız bir sırıtış takınıyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Başparmağının altını öpüyorum. "Ben de seni seviyorum." "Bebek konusunda çok mutluyum. Ya da bebekler için."

O haklı. İçeride birden fazla olma ihtimali var. "İki tane olma ihtimali gözümünden kaçmadı."

"İkizlere hayır demem. Senin için?"

Bir bebek fikrine daha yeni alıştım. "Aynı anda iki bebeğe bakma düşüncesi biraz bunaltıcı."

"Bunu tek başına yapmayacaksın. Ben varım. Annemin de yardım etmeye can attığını biliyorum. Lorna ve Westlyn

iyi arkadaşlarınız oldu. Sanırım yardım etmekte bir sakınca görmezler."

Denklemden Isobel'i çıkardığınızda, kalan üçünün deneyimlerini birleştirdiğinizde ve toplamda sıfır elde ettiğinizde bu güven verici değildir. "Tecrübeli olan tek kişi Isobel."

"İsterseniz bir dadı tutabiliriz."

Ya çocuklarıma kötü davrandıysa? Bu tür şeyler her gün oluyor. Onu öldürmek zorunda kalırdım.

"Bunu yapmak istediğimden emin değilim."

Bana gerçekten yardım etmesini istediğim kişi kayıp olacak. "Keşke kız kardeşim de hayatımızda olabilseydi. Bu bebeği tanıma fırsatı asla olmayacak. Ya da bebekleri. Bizi sadece birkaç gün orada burada görecektir. Çocuklarımız için bir yabancı gibi olacak."

Karnımın alt kısmına dokunuyor. "Senin ve içeride her kim varsa Ellison'ı mümkün olduğunca sık görmenizi sağlayacağım."

"Bu benim için dünyalara bedel."

"Aileme söyleyeceğim için heyecanlıyım. Bunu bu akşam yemekte yapabilir miyiz?"

Birkaç hafta boyunca insanlara söylemememiz gerektiğini düşünüyorum. "Beklememiz gerekmez mi? Her ihtimale karşı?"

"Diğerlerine söylemek için bekleyebiliriz. Şimdi bilmelerini istiyorum, ama sadece senin için de uygunsa."

Sanırım fark etmez. "Ne istersen benim için sorun değil."

"Çok mutlu olacaklar." "Ellison da öyle olacak."

Konu açılmışken... Kız kardeşimi aramam lazım. İlk öğrenen o olmazsa beni öldürür.

"Ona bugün öğreneceğimizi söyledim, bu yüzden onu aramam gerekiyor."

"Tabii ki." Beni çabucak öpüyor ve pantolonunu düzeltmek için ayağa kalkıyor. "Ofise geri dönmem gerekiyor. Bitiremediğim birkaç işim vardı. Muhtemelen birkaç saat sürer."

Günün geri kalanını The Fellowship'ten çalamayacağımızı biliyordum. Her zaman ilgilenilmesi gereken işler olacak.

Sanırım benimle randevuya gelecek kadar uzun süre uzaklaşabildiği için mutlu olmalıyım. "Tamam."

"Annemle babama bizimle yedide buluşmalarını söyleyebilir miyim?" "Olur."

Saati not ettim. Ellison şimdiye kadar işten çıkmıştır, bu yüzden aramak için mükemmel bir zaman olmalı.

"Tavşan öldü mü?" Aldığım selam bu. Çok tipik.

"Hamilelik testim sırasında hiçbir hayvan zarar görmedi." "Dökül bakalım."

"İşe yaradı. Hamileyim."

"Bam! Bunun olmayacağını söyleyen tüm o doktorların canı cehenneme."

"İlk denemede başarılı olduğumuza hâlâ inanamıyorum."

"Bunun nedeni kocanızın size

En iyi doktor. Aman Tanrım, Bleu. Bir bebek!" "Ya da bebekler."

"Kaç tane küçük bok makinesinden bahsediyoruz?"

Yavrularıma bok makinesi diyor. "Ne kadar klas." "Hadi ama Bleu. Bir çöpten falan mı bahsediyoruz?"

"İkiden fazla değil."

"Umarım iki huysuz oğlun vardır. Sinclair ne dedi?"

"Kendinden geçmiş durumda."

"Eminim. Ultrasona girdin mi?"

"Bunun için çok erken. Şu anda hiçbir şey göremezler. Doktor, kalp atışlarının olup olmadığından emin olmak için altı hafta sonra bir tarama yaptıracağımı söyledi."

"Tanrım, Bleu. Ben senin kardeşinim. Orada olmalıydım."

Eğer bu evde olsaydı, kızıma öyle bir girerdi ki onu asla çıkaramazdım. Ve ben de onu tam olarak orada isterdim.

"Keşke olabilseydin."

"Bu berbat! Her şeyi kaçıracağım."

Bunun olmasına izin vermeyeceğim. "Merak etme. Sin seni istediğim sıklıkta görmemize izin vereceğine söz verdi."

"Aynı şey değil. Senin huysuz çocuklarının büyüdüğünü görmeyi özleyeceğim."

"Yapmayacaksın. Sin söz verdi." "Geliyorum."

Böyle bir şey olmayacak. "Buraya gelmek için işten izin alamazsın."

"Bu dünyaya bebek getirmeni özlemeyeceğim. Olmayacak."

Vay be. Zamanı geldiğinde eğlenceli olacak. "Her şeyi çözmek için uzun bir zamanımız var."

Bu bebeğin doğma zamanı geldiğinde onu nasıl uzak tutacağım? Ellison MacAllister'ı tanırım. Hayır cevabını kabul etmez. Bu bir sorun olacak.

CHAPTERTEENTEN

SINCLAIRBRECKENRIDGE

Annemle babam tek kelime etmediler ama onları ve Mitch'i yemeğe çağırmamızın nedeninden şüphelendiklerinden eminim. Babam her zamanki gibi sakin ama annem diken üstünde gibi görünüyor. Kalp krizi geçirmeden önce onu bu acıdan kurtarmalıyız.

Bu restorana bayılıyorum. Bleu'yu ilk randevumuzda buraya getirmiştım. Bu dokuz ay önceydi. O zaman ve şimdi arasında bir ömür var gibi.

Masanın altından Bleu'nun eline uzanıyorum ve sıkıyorum. Omuzlarını kaldırıyor ve bana bakıyor. Karımın yüz ifadelerini ve vücut dilini iyi bilirim. Bu, onlara anlatmaya hazır olup olmadığımı soruyor.

"Hazırsanız hazırım."

Annem daha dik oturuyor. "Tüm dikkatimiz sizde."

"Şuna bir bak Torri. Görünüşe göre diğer Breckenridge'ler dışarı çıkmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüşler.

Akşam yemeği de. Sanırım büyük beyinler benzer düşünür."

Lanet olsun. Abram'ın bu akşam burada yemek yiyeceğimizi nereden bildiğinden emin değilim. Sanırım babam ona söylemiş olabilir ama burada bir planı olduğundan eminim. Yaptığı hiçbir şey tesadüf değildir.

Ev sahibini çağırarak için parmaklarını şıklatır. "Bu partiyle birlikte oturacağız."

Abram, Torri, Jamie, Westlyn ve Evanna otururken Bleu ve ben birbirimize bakıyoruz. Bleu'nun gözlerindeki öfke ve hayal kırıklığını görüyorum. "Bizim için bu özel zamanı mahvediyor."

Bir şeyleri mahvettiğini bildiğinden şüpheleniyorum ama ne olduğunu bilmesi mümkün değil. "Onlara söylemek mi istersin yoksa beklemek mi?" Fısıldıyorum.

"Korkarım şimdi söylemezsek annenin tepesi atacak. Eninde sonunda ortaya çıkacak."

Bleu haklı. Abram'ın bunu ailem ya da bizim için mahvetmesine izin veremeyiz. Bleu'nun bir Yoldaşlık lideri taşıdığını öğrendikten sonra ona farklı bir gözle bakması bile mümkün.

"Peki, bu gece herkesi buraya getiren nedir?"

Bleu'nun elini tekrar sıkıyorum. "Annemi, babamı ve Mitch'i dışarı çağırdık çünkü paylaşacak heyecan verici haberlerimiz var.

Bleu hamile."

Masanın etrafındaki kadınlardan bir "ooh" ve "ahh" korusu yükselir. Grup Bleu'nün etrafını sarıyor. Annem gözyaşları içinde ellerini ağızına götürüyor. Oturduğu yerden kalkıp yanıma geliyor. Yüzümün yan tarafını öpüyor ve beni kucaklarken kulağıma fısıldıyor. "İşe yarayacağını biliyordum. Bundan bir an bile şüphe etmedim."

Jamie sırtıma tebrik edici bir tokat attı. "Onları abuk yetiştiriyorsun, değil mi? Sanırım Kardeşlik bundan memnun olacaktır."

"Bebek sahibi olma kararımızın kardeşlikle hiçbir ilgisi yok."

"Yargılamıyorum. Eğer istediğiniz buysa Bleu ve sizin için mutluyum."

Jamie iyi bir dost. Babası gibi değil. Eğer bizim için mutlu olduğunu söylüyorsa, öyledir. "Güven bana. Doğru kadını bulduğunda senin de istediğin olacak."

"Onu bilemem. Ebedi bir bekar olmaya oldukça kararlıyım."

"ünkü henüz eşinizi bulamadınız. Breckenridge henüz."

Abram mutlu görünmüyor ama sanırım mutlu olmazdı. Bleu'nun gitmesini istiyor. Yeni nesil Kardeşlik liderlerine hamile olması onun ailemizdeki yerini sağlamlaştırıyor.

"Bebेğin Sinclair'den olduğundan nasıl emin olabiliriz?" Masadaki herkes sessizleşir ve Abram'a doğru bakar.

Bu kabul edilemez. "Karımın sadakatsiz olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Hayır. İn vitro prosedürünüz için kullandığınız kliniğin bir hata yapmış olabileceğini söylüyorum. Bunun daha önce de olduğu biliniyor. Eğer durum buysa, eşiniz bir sonraki Kardeşlik liderini taşımıyor demektir."

Doğurganlık kliniği kullandığımızı bilmemeli. Ama biliyor, bu yüzden doğal yollarla hamile kalmadığımız gerçeğine itiraz edemem. "Mevcut en iyi kliniği kullandık. Hiçbir hata yoktu."

"Ama nasıl emin olabilirsiniz? Tıpta insan hatasına her zaman yer vardır" diyor.

Saçmalıyor. "Bir Kardeşlik üyesinin her eşi için aynı risk yok mu? Sadakatsizlik edip Kardeşlik üyesi olmayan birinden çocuk sahibi olamaz mı? Kardeşlik içinde doğan her çocuğa babalık testi mi yapıyorsunuz?"

"Kardeşlik'te doğan her çocuk, sizin çocuğunuz gibi bir lider olmak üzere tasarlanmamıştır."

"Bu çok saçma!" Bleu elindeki peçeteyi masaya fırlatıyor. "Burada oturup onun saçmalıklarını dinlemeyeceğim. Lütfen beni eve götür, Sin."

Bleu'yu kalması için ikna etmeye çalışmıyorum. Sözlerimin boşa gideceğini zaten biliyorum. Açıkçası ben de en az onun kadar Abram'dan uzak kalmak istiyorum. Çocuğumuzun babalığı hakkında başka bir şey söylemesini dinlemek zorunda kalırsam pişman olacağım bir şey yapmaktan korkuyorum.

Başka bir şey söylemeden, düzenlediğimiz kutlama yemeğinden ayrıldık.

Sterling'i aradım ve bizi almak için kaldırıma yanaştı. Arabaya bindik, kısa eve dönüş yolunda ikimiz de tek kelime etmedik.

Ön kapıdan giriyoruz ve Bleu'yu kollarıma çekiyorum. "Özür dilerim."

"Ailenizle birlikte geçireceğiniz mutlu bir günü mahvetti. Bunun yerine, çirkin bir şeye dönüştürdü. Ondan nefret ediyorum."

Şu anda ben de ondan nefret ediyorum.

Onun acısı benim acım. Bunu göğsümün ortasında, birinin kalbimi merhametsizce sıkması kadar somut hissediyorum.

"Evlat edinilenlerin lider olamayacağını biliyorum ama tıbbi yardımla dünyaya gelen bebeklerin Yoldaşlık'ın başına geçemeyeceğini söyleyen aptalca bir kural mı var?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman neden herkesin bu bebeğe kendi başımıza hamile kalmadığımızı bilmesini sağladı? Bunu zalimlik olsun diye mi yapıyordu?"

Bleu'ya bir bıçak darbesiydi. "Evet." "O bir psikopat, Sin."

Şaka yaptığını sanmıyorum. "Bu çok ağır bir suçlama."

"Onları inceledim. Duygusal bağ kuramazlar. ya da herhangi birine karşı gerçek bir empati hissedemez. Bu yüzden sözlerinin insanları nasıl etkilediğini umursamadan söylediği şeyleri yapabilir. Genellikle çok çekici kişilikleri vardır, çok manipülatiftirler ve kolayca güven kazanırlar.

Duyguları varmış gibi davranırlar, ancak onları hissetmezler. Bazıları manipülasyonda o kadar iyidir ki aileleri onların gerçek doğasından asla şüphelenmez. Neden bahsettiğimi biliyorum ve o bu profile mükemmel bir şekilde uyuyor."

"Seninle tartışamam."

"Bu özellikleri sergileyen bir kişinin Yoldaşlık'a liderlik etmesine yer yoktur."

Kafam karıştı. Ben yerimi almadan önce birlikte zaman geçirmemizi istediğini defalarca söyledi. "Ne önerdiğini biliyor musun?"

"Evet. Her ne kadar ertelemek istesem de, bu kardeşliğin iyiliği için düşünmeniz gereken bir şey olabilir. Liderlik etmek hizmet etmektir. O hizmetkâr değil. İnsanları incitiyor. Bir tek ben değilim."

"O ne yaptı?"

"Linsey'e beni unutana kadar seni becermesi talimatını verdi." Şimdi her şey yerine oturdu. Linsey bana hiç ilgi göstermedi.

Avukat yardımcım olma talebini kabul etmemin nedenlerinden biri de buydu. Çalışmak ve iyi bir iş yapmak isteyen bir asistana ihtiyacım vardı.

"O aileden biri. Onda en iyisini görmek istiyorsunuz ama o bir şeytan. Ona güvenen insanları kontrol etmesine izin vermek sorumsuzluktur."

Eşim haklı. Halkımız daha iyisini hak ediyor. Yoldaşlık gibi sadıklar bile çok ileri gidebilir. Bir isyanı kaldıramayız. Ama Abram'ı en iyi koşucu olmaktan çıkarmaya hazır mıyım?

"At gözlüğü takıp onun gerçek doğasını sonsuza dek kabullenmeyi reddedemezsiniz. Ya da neler yapabileceğini."

Abram'ın annesinin katili olabileceğine inanmasına geri döndük.

"Kanıtı ihtiyacım var, Bonny."

"Anlıyorum. Üzerinde çalışıyorum."

"Eğer onun katil olduğu kanıtlanırsa, babam hiç tereddüt etmeden onu öldürecektir." Bundan hiç şüphem yok.

"Hayır! Bunu yapacak kişi ben olmalıyım."

Harry'ye ölüm döşğinde söz vermemiş olsaydım bile bunu yapmasına izin vermezdim. "Sen hamilesin. Bunu yapmana asla izin vermem."

"Sonsuza kadar hamile kalmayacağım."

Hiç ilerisini düşünüyor mu? "Artık hamile olmadığında sonuç ne olacak? Anne olacaksın, hem de herhangi bir çocuğa değil. Benim çocuğuma! Kendini böyle tehlikeli bir duruma sokmana asla izin vermem."

Aynı fikirde olmadığı için başını sallıyor. "Sen benim kocamsın ama bu ne yapacağımı dikte edebileceğin anlamına gelmiyor."

"Oy hakkım olmadığını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz."

Söyleyeceğim şeyin aramızda sorunlara neden olacağını yüzde yüz doğrulukla tahmin edebilirim. "Kocanız olarak size bir şey yapmanızı emretmeyeceğim, ancak Yoldaşlık lideriniz olarak bunu yapacağım."

"Oh. Şimdi anlıyorum. Sen kocamdan önce benim liderimsin."

"Asla. Ben her zaman önce senin kocanım. Bu, seni her şeyden önce koruduğum anlamına gelir ve sana ne kanıtlarsan kanıtlarla bunu yapmayacağını söylüyorum."

"Beni durdurmaya çalıştığını görmek isterdim."

Bir kardeşi öldürmenin sonuçlarını anlamıyor. Sanırım bir ders almasının zamanı geldi. "Bonny. Eğer Abram'ı öldürürsen ve yakalanırsan, seni öldürürler. Ve ben onları durduramam. Bunun anlamadığın bir kısmı var mı?"

"Yakalanmayacağım."

"Bleu! Sana söylediklerimi görmezden gelme." Karıma sesimi yükseltmekten hoşlanmıyorum. Bana bakarken yüzünde beliren ifadeden daha da az hoşlanıyorum. İncinmişlik ve öfke dolu bir pota.

"Yoksa ne olur? Kefaret mi ödemem gerekecek? Beni Sangster'a gönderip eşek sudan gelinceye kadar dövdürtecek misiniz?"

Bleu'yu kollarının üst kısmından sıkıca tutuyorum. "Beni dinle.

Bir bebeğimiz olacak. Anne olacaksın. Çocuğumuz söz konusu olduğunda aptallığa yer yok. Takıntın yüzünden ailemizi tehlikeye atmana izin vermeyeceğim."

Kollarını bırakıyorum ve kapıya yöneliyorum. Mantıksız ve mantıksız davranıyor. Öfkeliyim, bu yüzden şu anda onun yanında olmamalıyım. Adil bir şekilde mücadele etmek -bu şimdiye kadar yapmayı öğrendiğim bir şey değil, bu yüzden ne söyleyebileceğimden veya yapabileceğimden korkuyorum. Pişmanlık yaratmak istemiyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

"Dışarı."

Kapı aralığında duruyorum ve Bleu'ya bakmak için geri dönüyorum. "Seni ve çocuğumuzu güvende tutmak bir numaradır. Her zaman. Belki de ben yokken önceliklerinin ne olduğunu düşünmelisin."

Bleu'ya kızgınım ama Abram'a da öfkeliyim. Abram'ın davranışları onun intikam bağımlılığını besliyor, her fırsatta onunla alay ediyor. Buna bir son vermeli. Şimdi.

Ailemin evine girdim ve babama seslendim.

"Buraya, evlat."

Annemle babamı oturma odasında birlikte televizyon izlerken buluyorum. Kendi tercihleriyle aynı odada olmalarına şaşırdım. "Neler oluyor?"

"Yemekte Abram'ın davranışlarını tartışıyorduk. Bu kabul edilemezdi ve ben de ona bunu söyledim," diyor babam.

"Bleu nasıl?" diye soruyor

annem. "Pek iyi değil."

Annemin yanına oturdum, yüzüm babama dönüktü. "Bu gece Abram'ın Bleu'ya karşı ilk davranışı değildi. Başka durumlarda da onunla alay etti."

Annem "O bir zorba" diyor.

"Olabilir ama çocuğumun annesini bu şekilde üzemez. Kardeşiniz bile olsa, herhangi bir Yoldaşlık üyesinin karıma yönelik bu tür bir davranışını kabul etmem beklenemez."

"Kardeşim bile olsa Bleu'ya kötü davranılmasına müsamaha göstermenizi beklemiyorum. Şimdi buna bir son vermenin tam zamanı. Abram söz konusu olduğunda, onun yapmasına izin verdiğiniz şey devam edecektir. Ben bu dersi zor yoldan öğrendim."

Bleu kararlı. Abram hakkındaki şüphelerinden vazgeçmeyecek. Babama daha sonra değil de şimdi haber vermek muhtemelen en iyisi. "Bleu ve Abram arasındaki durumu daha da karmaşık hale getirecek başka şeyler de var. Annesini Abram'ın öldürmüş olabileceğine inanıyor."

Babam şok olmuş görünüyor. "Onu buna inandıran ne olabilir ki?"

"Abram'ın resepsiyonumuzda söylediği bir şey o gecedan bir anıyı ateşledi. Bu kıvılcım bir ateşe dönüştü ve Abram Bleu'ya her saldırdığında onu körüklüyor."

"Şüphesini destekleyecek bir kanıtı yok mu?" Babam soruyor.

"Henüz değil."

"Onun şüphelerini bu kadar çabuk göz ardı etmemelisiniz. Bleu, suçlu zihnini kapsamlı bir şekilde inceledi. Nasıl düşündüklerini. Nasıl tepki verdiklerini. En yakınlarını manipüle etmek için kullandıkları taktikler konusunda çok eğitimli," diyor annem.

Onun yapmadığını kanıtlamanın bir yolu var. "Abram'ın bacağında köpek ısırığı izi var mı?"

Babam omuz silkiyor. "Bildiğim kadarıyla hayır. Ama son yirmi yıldır onun çıplak bacağını gördüğümde emin değilim. Görmek için de bir sebep yok."

Hayır. Sanırım böyle bir fırsat çıkmadı. "Bleu ve annesi Amerika'dayken Abram da Amerika'da mıydı?

Saldırıya mı

uğradın?"

"Evet."

"Onu herkesten daha iyi tanıyorsun. Sence bunu yapabilir mi?"

Babam başını sallar. "Amanda'ya dokunmazdı."

"Ona Abram'a şüpheli diyemeyeceğini söyledim."

"Buna Bleu'nun bakış açısından bakmalısın. Onun zihninde, bu senin onu ona tercih ettiğin şeklinde yorumlanabilir," diyor annem.

O haklı. Bleu'nun her zaman ondan önce onu seçeceğimi anlamasını sağlamalıyım.

"Çok büyük bir tartışma yaşadık çünkü ona annesinin katiline karşı kefaretni ödeyecek kişinin kendisi olamayacağını söyledim."

Beynimin patlamak üzere olduğu şakaklarımı ovuşturuyorum. "Bleu farkında değil ama ölmeden önce babasına bir söz verdim. Öldürmenin yükünü ondan alacağıma dair bana yemin ettirdi. Hayatının geri kalanında bu tür bir karanlığı taşımasını istemedi."

Ben de hemen kabul ettim çünkü yaptığı bir şey yüzünden ona eziyet edilmesi düşüncesine katlanamıyorum.

"Bleu benim gibi değil. O iyi biri. Korkarım ki suçluluk duygusu sonunda onu yok edecek."

"Bence babası neden bahsettiğini biliyordu. Bleu'nun kimseyi öldürmeye hakkı yok," diyor babası.

"Hamile olduğu için şimdi daha da fazla. Annelik beklemediğiniz değişiklikleri beraberinde getirir.

Çember."

Eğer Abram bunu yaptıysa, yaptıkları hayatımı ve evliliğimi etkiliyor demektir. Bunu geride bırakabilmemiz için gerçeği bilmem gerek.

"Bleu, Debra'nın yardımını istedi çünkü Yoldaşlık'taki kadınlarla birlikte olmak zamanının çoğunu alıyor. Bu durumun bir sonuca varmasını hızlandıracasını umuyorum."

Babamın, kardeşinin sevdiği kadını öldürdüğünü öğrendiğinde nasıl tepki vereceğinden emin değilim. "Eğer bunu o yaptıysa, ölmesine hazır mısın?"

"İlk ihanetten sonra, başka ihanet yoktur." Bu bir evet.

İsteddiğimiz cevapları almak biraz zaman alabilir. Bu arada, Abram Bleu'yu rahat bırakmalı. "Bleu'ya saldırmaya devam etmesine izin veremem."

"Anlaştık. Buna derhal bir son verilmeli," diyor annem.

"Yani onu uygun gördüğüm şekilde idare etmek için onayınızı aldım?"

"Elbette, ancak hata olmaması için kendimin ve diğer konsey üyelerinin de hazır bulunmasını istiyorum. Herkesin aynı fikirde olması için sabah resmi bir toplantı düzenleyeceğim."

"Onunla nasıl başa çıkmayı planladığımdan dolayı bunu önerecektim."

"Dikkatimi çektin," diyor babam.

Bleu, Yoldaşlık'ın iyiliği için Abram'ı değiştirmemin zamanı geldiğine inanıyor. Bu bir süredir düşündüğüm bir şeydi. Hazır olmadığından korkuyordum ama onu

Destek. Hiçbir şey beni geride tutamaz. Hak ettiğim yeri almaya hazırım. "Abram'ın görevi bırakma vakti geldi."

Babamın gülümsemesi memnun olduğunu göstermeye yetiyor. "Yerini almaya hazır hissediyor musun?"

"Vakit geldi. Stajyerliğimi bitirdim. Bir eşim ve doğmak üzere olan bir bebeğim var. Bunu daha fazla ertelemek için bir neden yok."

"Ne kadar gurur duyduğumu bilemezsin evlat. Bu sözleri senden duymak için yıllarca bekledim. Ne kadar gururlu hissedebileceğimi hayal ettim ama gerçek çok daha iyi. Sabah ilk iş bunu resmileştireceğiz."

Eve geldiğimde BLEU yataktaydı. Nefesi yavaş ve sabit. Uyuyor ya da benimle konuşmak zorunda kalmamak için uyuyormuş gibi yapıyor.

Soyunuyorum ve yanına kayıyorum. Kolumu beline dolamak için arkasına geçtiğimde irkilerek uyandı.

Elini benimkinin üstüne koyuyor. Önce parmaklarımızı birleştireceğini sanıyorum ama onun yerine elini itiyor.

"Kanepeye gidebilirsin."

"Bonny. Böyle yapma."

Cevap yok.

Elimi tekrar karnının üzerine götürüyorum ve tekrar çekmeye çalıştığında elini sıkıca tutuyorum. "Gitmek zorundaydım. Savaşmanın tek bir yolunu biliyorum; ne pahasına olursa olsun kazanmak. Ben adil bir oyun için savaşmam."

Benden uzaklaşmaya çalışmayı bıraktı. Bu umut verici. "Hâlâ yeniyiz. Seninle nasıl tartışacağımı henüz çözemedim.

Sadece dikkatli olmam gerektiğini biliyorum. Ayrılmak tek seçenek gibi geldi.

Böylece pişmanlık duymayacağımdan emin olabilirdim."

Karanlıkta bana doğru döndüğünü hissediyorum. "Bu bebeği asla tehlikeye atmam, özellikle de hamileyken Abram'a karşı hareket ederek. Bunu yapacağımı düşünmen beni incitiyor."

Bebek doğduktan sonra onun için endişelendiğimi göremiyor. "Doğumdan sonra kendini tehlikeye atmak bebeği tehlikeye atmaya devam eder."

"Katılmıyorum."

"Ya Abram'ın peşinden gittiysen ve o seni öldürdüyse? Çocuğumuz annesiz kalırdı. Annesini hiç tanımaması onun için bir trajedi olurdu. Gördün mü? Kendini tehlikeye atarak bebeğimize zarar verme potansiyelin var."

Cevap vermiyor. Bunu bir anlaşma olarak algılamıyorum ama en azından bir tartışma değil.

"Abram çıktı. Sabahleyin resmi olarak Yoldaşlık'taki yerimi alıyorum."

Yolun geri kalanında dönüyor, böylece yüz yüze geliyoruz. "Kardeşlik çok memnun olacak. Sana saygı duyuyorlar."

"Haklısınız. Halkımız için en iyisinin ne olduğunu düşünmek zorundayım. Ve bu o değil."

Linsey'e ne yapmasını söylediğini duyduktan sonra, sadece kendi iyiliğini düşündüğünden eminim. O iyi bir kadın. Kendini tehdit altında hissetmese adamın dediğini yapacağını sanmıyorum.

Yerimi almayı düşünürken aklımdan geçen tek kişi Abram değil. "Bence bu değişikliği bebek doğduktan sonra yapmaktansa evliliğimizin başlarında yapmak daha iyi."

"Abram'ın kışına tekmeyi basacaksın, değil mi?"

Karım beni iyi tanır.

"Evet. Bu akşam yemekte yapmak istedim ama bu kadar öfkeliyken harekete geçmenin akıllıca olmadığına karar verdim. Düşündükten ve tefekkür ettikten sonra karşı saldırıya geçmek daha iyi." Misilleme soğuk servis edilen tek şey değildir.

Karımın endişelenmesine gerek yok. Abram sabaha hak ettiğini bulacak. Ve bunun iyi geçeceğini sanmıyorum.

HERKES acil liderlik toplantısı için masanın etrafında yerini aldı. Muhtemelen Tarikat'ın misilleme haberlerini duymayı bekliyorlardı. Yanlış. Bu bir karşı saldırı ama düşmanımızla hiçbir ilgisi yok.

Babam ayağa kalkar ve oda sessizleşir. O konuştuğunda insanlar dinler. "Oğlum beni çok memnun eden bir karar verdi. Onun yerini almaya hazır olduğuna karar verdi. Abram, derhal geçerli olmak üzere görevinden azledileceksin."

Abram'ın yüzünde şok ifadesi oluşurken sandalyemde arkama yaslanıyorum.

Öne doğru eğiliyor ve çok iyi tanıdığım endişeli amca ifadesini takınıyor. "Günah. Yeni bir karın var. İlk çocuğun da yolda. Bunu yapmak için neden doğru zaman olduğunu anlayamıyorum."

Şimdi karımın ilk çocuğumu beklediğini kabul etmeyi seçiyor. Dün gecedен tamamen farklı bir şarkı söylüyor.

"Bebek doğduktan sonra geçiş yapmaya çalışmaktansa şimdi değişiklik yapmak daha kolay olacak. Ama tek sebep bu değil. Bana başka seçenek bırakmadınız. Hamile karımın başının etini yemene tahammül edemem."

"Karını rahatsız etmedim."

Siktiğimin yalancısı. "Bir kardeş asla başka bir üyenin karısına ya da çocuklarına tecavüz etmemelidir. Bu uyarıyı yaparak sana bir iyilik yapıyorum. Bir daha yaparsan cezanı çekmeye hazır ol."

Abram'ın yüzü kan kırmızısı. Çok öfkeli. "Thane, benimle böyle konuşmasına izin mi vereceksin?"

"Dün gece Bleu ve Sinclair'e söylediğiniz şeyler affedilemezdi."

"Söylediğim her şey Kardeşlik içindi." "Amacınız karımı üzme. Bunu başardınız. Bu beni çok rahatsız ediyor."

"Bütün bunları o yapıyor. Bizi sabote etmek için burada olduğunu göremiyorsunuz."

"Yoldaşlığı sabote etmesi için bizden biriyle evlenip geleceğin liderine hamile kalmasından daha iyi yollar olduğunu hiç düşündünüz mü?"

Cevap vermiyor.

"Bu anlaşmayı ben 21 yaşındayken yapmıştık. Ben hazır olana kadar geçici olarak görev yapmayı kabul ettim. Bu benim doğduğum rol ve görevdi. Bu günün geleceğini biliyordun.

Benim rolümü üstlenmemin Bleu ile hiçbir ilgisi yok."

"Onunla evliliğiniz sahte. Yoldaşlık sizin birlikteliğinizden hiçbir şey kazanmadı. Westlyn senin karın olmalıydı. Birlikteliğiniz Yoldaşlığı bölemez, güçlendirirdi."

"Bleu ile evliliğim hiçbir zaman kazanç amaçlı olmadı ama bunu zayıf bir birliktelik sanmayın. Karım bir güçtür. Onun gücü inanılmaz ve bulaşıcı. O yanımdayken daha güçlü bir lider olacağım. Kardeşlik içindeki genç kadınlar da onun kendilerine rehberlik edeceği için şanslılar."

"Hata yapma, Sin. Onu kardeşliğe kabul etmiş ve sonra da güzel Amerikalınla evlenmiş olabilirsin ama o asla Kardeşlik olmayacak."

Abram masadan kalkıyor ve parmağıyla bana doğru işaret ediyor. "Ve kızlarımdan hiğbirini asla ynetemeyecek. Bunu göreceğim."

CHAPTER NINETEN

BLEUBRECKENRIDGE

Sin, Yoldaşlık'ın ikinci lideri olalı üç hafta oldu. Onunla evlenmeyi kabul ettiğimde bunun olacağını biliyordum. Bunun evliliğimizin ilerleyen dönemlerinde olmasını ummuştum. Kocam benden alınmadan önce onunla zaman geçirmek istiyordum ama bu mümkün değildi. Abram ona başka seçenek bırakmadı.

Berbat değildi ama rolünde hala yeni. Her gece eve geç geliyor, gerçi bunu zaten yapıyordu. Bugünkü ilk ultrasonumda benimle birlikte olacak kadar uzun süre uzak kalmayı başardı. Sanırım çok fazla şikayet edemem.

"Biraz basınç hissedeceksin." Ultrason teknisyeni prezervatif kaplı sondayı içime soktuğunda sırtüstü yatıyorum ve bacaklarım hafifçe ayrılmış durumda. Sin'e bakıyorum ve burnumu kıvırıyorum.

Elime uzandı. "İyi misin?"

"Başaracağım." Bunu ilk kez yaptırmıyorum. Buna asla alışamayacağım ama çok daha iyi tahammül edebiliyorum.

Nihai hedefi bilerek: kalp atışı ve büyüyen bir bebek olduğundan emin olmak. Ya da bebeklerin.

"Önce rahminin ölçülerini alacağım. Endişeli olduğumu biliyorum ama birazdan eğlenceli şeylere geçeceğiz."

Aksanı kalın; dikkatle dinlemek zorundayım. Bazen anlamak için biraz deşifre etmek gerekiyor.

Eğlenceli şeyler söyledi. O kadarını anladım. Sanırım bu kulağa güven verici geliyor. Belki de. Canlı bir bebek görmese eğlence kelimesini kullanmasını beklemezdim. Tabii henüz fark etmediyse. O bir profesyonel. Böyle bir şey söylemeden önce bakardı, değil mi?

Gerginim, o yüzden kendi kendime konuşuyorum. Kapa çeneni, Bleu.

Durumu daha da kötüleştiriyorsun.

Sin hâlâ elimi tutuyor. Üç kez ritmik bir şekilde sıkıyor, ben de monitörden başımı çevirip ona bakıyorum. Göz kırpıyor ve "Seni seviyorum." diyor.

Ona öpücüklü dudaklar yapıyorum ve karşılığında ben de aynısını yapıyorum.

Teknik işleri yapmak sonsuza kadar sürüyor - beklediğimden iki kat daha uzun.

"Tamam. Ölçümleri aradan çıkardık, işte başlıyoruz."

Teknisyen sondayı yukarı doğru çeviriyor ve bastırıyor. Mesanem sanki bir galon suyla şişirilmiş gibi hissediyorum, yani her an altıma işeyebilirim. "Hmm," diye inliyorum.

"Bu hiç hoş değil."

"Tamam mı?" Sin sorar.

"Evet." Buna sadece birkaç dakika katlanmam gerekecek. Rahatsızlık, görmek üzere olduğum şeye değer.

Ekranı işaret ediyor. "Tam orası. Baktığımız bu küçük dairenin ne olduğunu biliyor musun?"

"Bunun bir bebek olduğunu umuyoruz."

"Evet. Peki kaç bebek görüyorsun? Bir tane." Parmağını hafifçe sola doğru hareket ettiriyor. "İki."

"Siktir et beni. İkizler." Sin sırtıyor ve sonra teknisyene bakıyor. "Affedersiniz."

Kıkırdıyor. "Sorun değil. Daha kötülerini de duydum."

Daha iyi görebilmek için öne doğru eğiliyor. "İki tane ummaktan korkuyordum. Bir tane bulursak çok şanslı olacağımızı bildiğim halde açgözlülük gibi geliyordu."

Gerçek gibi gelmiyor. "Emin misin?" "Çok."

Hemen endişe moduna geçiyorum. Sanırım bu doğal. "İki bebek de sağlıklı görünüyor mu?"

"Her iki kalp atışı da güçlü ve her ikisi de tam zamanında ölçülüyor. Söyleyebileceğim kadarıyla mükemmel görünüyorlar."

Sin beni öpmek için öne eğildi. "Bunu duydun mu Bonny? Mükemmel göründüklerini söylüyor."

İkizler. İki bebek. Yüksek bir olasılık olduğunu biliyordum ama yine de şaşırdım.

Başım dönüyor. Hatta biraz nefesim daralmış olabilir. Panik atak geçirmek üzere olmadığım için dua ediyorum.

İki bebekle ne yapacağım ben? Birine annelik yapmaya hazır olduğumdan bile emin değildim.

"Her şey tamam Bayan Breckenridge. Altınızı değiştirebilirsiniz."

Muayene masasından kalktım ve Sin arkamdan gelirken banyoya girdim. Etrafımda bir çarşaf tutuyorum.

beni kaldırıp ağzımı deliler gibi öptüğünde belim. Bitirdiğinde ayaklarımı yere indiriyor. "Bonny. Bu hayatımda aldığım en iyi ve en korkutucu haber. Aynı anda hem dehşete kapıldım hem de çok sevindim."

Yalnız olmadığımı bilmek büyük bir rahatlama. "Ben de korkuyorum ama çok mutluyum."

"Korkmakta yanlış bir şey yok." Kollarını bana doladı ve sıktı. "Birlikte korkabiliriz."

"MARY BUNU ÖNGÖRMÜŞTÜ, biliyorsun."

"Mary kim? Ve ne tahmin etti?" Sesindeki kafa karışıklığını duyuyorum.

"Medyum Mary'yi nasıl unutabilirsin? Bize bir okuma yapmıştı. Yakında evlenip çocuk sahibi olacağınızı söyledi." Karnıma dokunuyorum. "Haklıydı. Yakında çocuklarınız olacak. Tam on ikiden vurdu diyebilirim."

"Evet, sanırım öyleydi. Ailemle birlikte neşeyi bulacağımı söylediğini hatırlıyorum. Bu konuda da haklıydı."

Sin dairemizin kapısını açıyor ve içeri giriyor. Güvenlik sistemini kapatmak için bir dizi numara giriyor.

Oturma odasında durur ve ellerini kalçalarına dayayarak etrafına bakınır. "Onlar gelmeden önce yapılması gereken çok şey var."

Sanki yarın geleceklermiş gibi konuşuyor. "Altı haftalık hamileyim. Zamanımız var."

"Ev arayışında daha agresif olmamız gerekiyor. İki bebek iki kat daha fazla alan gerektirecektir." Verandaya açılan kapıya bakıyor. "Dışarıda güvenle oynayabilmeleri için çitle çevrili bir açık alana sahip olmalarını istiyorum."

Arabayı atın önüne koyuyor. "Oynamak için bir bahçeye ihtiyaç duymayacaklar."

"Biliyorum ama onları hastaneden alıp ailemizin evine götürmek istiyorum. Bunu değil." Gülüyor. "Biliyorum. Sadece heyecanlıyım. İlk kez ikiz babası olacağımı öğreniyorum."

"Umarım baba olacağınızı ilk kez öğreniyorsunuzdur."

Bunu daha önce hiç konuşmamıştık. "İlk kez baba oluyorsun, değil mi?"

"Benim başka çocuğum yok." Uzandı ve ellerimi tuttu. Beni kendine çekiyor, sırtımı önüne bastırıyor. Ellerini karnımın üzerinde gezdiriyor. "Sadece bunlar."

Onun onayıyla rahatlamadan edemiyorum.

"Ailemin bilmesini istiyorum."

Onların da bilmesini isterim ama geçen sefer olanların tekrarlanması istemiyorum. "Dışarı çıkmak yerine onları çağırabilir miyiz?"

"Nasıl istersen öyle yaparız. Seçim senin, ama yemek yapmaya hazır hissediyor musun?"

Zaten anemik olduğum için sık sık yorgun oluyorum ama demir takviyesi yardımcı oldu. "Ben iyiyim Breck. Harika hissediyorum. Müsait olurlarsa bu gece onları ağırlamak isterim."

"Onlara her şeyi bırakmalarını söyleyeceğim."

"Buna gerek yok. Eğer meşgullerse bunu başka bir gece yapabiliriz."

"Hayır. Bir yerine iki torun sahibi oluyorlar.

Bu harika bir haber. Mümkün olan en kısa sürede öğrenmek isteyeceklerdir, o yüzden bu akşam onları ağırlamayı planlayalım."

"Sanırım somon balığı yiyeceğiz. Belki yaban havucu ve yeşil bir sebze."

"Balık alabilir misin?"

Güvenliğimizi gözetmesine bayılıyorum. "Somon güvenlidir. Cıva oranı düşüktür. Kontrol ettim bile."

"Kulağa hoş geliyor."

Beni kendine çekiyor ve başımın üstünü öpüyor. Sırada ne olduğunu tahmin edebiliyorum. Gitmek zorunda. "Bir süreliğine içeri girmem gerek."

"Biliyorum."

"Yemek planları değişirse ararım."

"Lütfen daha sonra değil de daha erken yapın. Yemek yapacaksam yiyecek bir şeylere ihtiyacımız var, bu yüzden markete gitmem gerekecek." Eğer gelmeyeceklerse gerçekten zahmete girmek istemiyorum.

"Sterling'in seni götürmesine ihtiyacın var mı?"

"Hiç sanmıyorum. Fazla bir şey almayacağım, sadece akşam yemeğine yetecek kadar."

"Ağır işler yapmamalısın."

"Balık filetoları ve yaban havuçlarının ağır iş olarak nitelendirilebileceğini sanmıyorum."

"Sanırım hayır, ama araca ihtiyacınız olursa

arayın." "Ben iyiyim. Yürüyüş bana iyi gelecek."

"Kendini zorlamaya alışkınsın ama vücudun

Değişiyor. Nasıl dinleneceğini öğrenmen gerekecek. Yorulduğunda uzanacağına dair bana söz ver."

Benden hiçbir itiraz alamayacak. "Söz veriyorum."

"Kapıdan çıkar çıkmaz Ellison'ı arayacak mısın?"

Beni iyi tanır. "Tabii ki."

"O zaman ben yola çıkıyorum. Ona selamımı söyle."

Tahmin ettiğim gibi, telefonumda kız kardeşimin çıldırmasına neden olacak aramayı yapmadan önce kapı ancak kışına çarpıyor. O zaman çıldırabilirim çünkü her şey için burada olmakta ısrar edecek. Bu bir sorun teşkil edecek.

"Elli Teyze'ye küçük yeğeninin bugün fotoğraf çektirirken ne kadar fotojenik olduğunu söyleyin."

Evet. Kız kardeşim bu konuda hiç çekinmez. Şımartacak bir kız istiyor.

"Bilmiyorum, Elli Teyze. Pek bir şey söyleyemedim. Tek görebildiğim iki küçük noktaydı. Ama ikisi de bana çok sevimli geldi."

"Oh, Bleu!" diye ciyaklıyor. "İkiz mi?" "Öyle."

"Çok heyecanlı olmalısın."

Bu fikir biraz olsun kafama dank etmeye başladı. "Evet. İki tane alacağımız için mutluyuz çünkü bir tane bile alabileceğimizden emin değildik."

"İki bebekle çok fazla yardıma ihtiyacın olacak."

Nereye varmak istediğini biliyorum. "Sin harika bir baba olacak. Bana mümkün olduğunca yardım edeceğinden hiç şüphem yok. Isobel de çok yardımcı olacak, yani bizim için endişelenmene gerek yok. Ve Sin istersem bir dadı tutabileceğimi söyledi. Yalnız olmayacağım."

"Sana yardım etmek için orada olmak istiyorum."

Daha fazla istediğim bir şey yok. "Biliyorum. Keşke sen de burada olabilseydin."

"Seninle orada olmanın bir yolunu bulacağım."

Bunun peşini bırakmayacak. "Ellison. Senin bir hayatın var ve İskoçya'da değil. Buraya gelmek için her şeyi bırakmanı beklemiyorum."

"Babam gitti. Sen de gittin. Ben yalnızım."

Lanet olsun. Bununla nasıl başa çıkacağım? Onu burada istemiyormuşum gibi davranamam. Bu kırmızı bayrak çekmeme neden olur. "Bebekler doğduğunda yanımda olman harika olur."

"Orada olacağım."

"Daha çok erken yaştayım. Bunu konuşmak ve bir çözüm bulmak için bolca vaktimiz var." Ve onu uzak tutmanın bir yolunu bul.

Telefonum beni uykumdan uyandırdı. Debra arıyor. Haberleri olmadıkça aramaz, bu yüzden kesinlikle bu aramayı cevaplamak istiyorum.

"Benim için neyiniz var?"

"Cameron Ewart bizim için her şeyi yaptı."

Ayağa fırladım. "Vay anasını! Sözlü onay mı, fotoğraf mı?"

"İkisi de." Devam etmeden önce bir saniye kadar tereddüt ediyor ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Bu olabilirdi. "Abram Breckenridge'de aradığınız yara izi yok."

Tanımlayamadığım bir duygu seline kapıldım.

"Bu iyi oldu. Bir şüpheliyi daha listeden çıkaracağız."

O haklı. Ortadan kaldırdığımız her şüpheli bizi gerçek katili bulmaya bir adım daha yaklaştırıyor.

"Kesinlikle. Yakında bir takip toplantısı planlayalım."

Debra ile görüşmemi sonlandırdım ve saati not ettim. Kahretsin. Saat üçü geçiyor. Üç saattir uyuyordum. Kalkmadan önce kendime bir dakika vererek kanepenin kenarına oturuyorum. Çok hızlı pozisyon değiştirmek başımı döndürüyor.

Kayınvalidemler akşam yemeğine gelene kadar dört saatim var. Bu da demek oluyor ki, markete gidip akşam yemeğini hazırlamak için zamanında dönmek istiyorsam acele etmeliyim.

Marketteki herkese bir iyilik yapıyorum ve tazeleniyorum. Ayrılmadan önce envanter çıkarmak için mutfağa gidiyorum. Telefonumdaki alışveriş listesi uygulamasına giriyorum, çantamı alıyorum ve ön kapıya yöneliyorum. Kapıyı açtığımda tanımadığım üç yüzün bana baktığını görünce şaşırıyorum.

"Merhaba, Bayan Sinclair Breckenridge. Ben Broden. Bay Broden.

Beni Grieve gönderdi."

Hay sikeyim. Torrence Grieve Tarikat'ın lideri.

Başarısız bir şekilde kapıyı çarpmaya çalıştım. Üç adam dairemize zorla girdiler. Geri çekildim ve yatak odasına doğru koşmaya çalıştım. İki komodinin de üst çekmecesinde bir silah vardı. Onun ve kızın.

Saçlarımdan tutulup geriye doğru çekildim. Adamlardan biri beni kabaca kanepeye doğru itti. Kendisine Broden diyen adam yüzüme bakıyor. "Bay Grieve birden fazla sebepten ötürü kocanıza fevkalade kızgın."

Sin, Grieve'in oğlunu öldürdü ve Tarikat'ın patlayıcılarını ele geçiren baskını yönetti. Henüz ikisine de misilleme yapmadılar. Şimdiye kadar.

Broden kokteyl masamın üzerine oturuyor ve öne doğru eğiliyor, böylece yüz yüze geliyoruz. Nefesi çok

kötü. "Sen gidiyorsun

"Bizden küçük bir mesaj ilet." Ceketinin cebinden bir bıçak çıkarıyor ve avucumu kesiyor. "Kendi kanınla."

Elini benimkinin etrafına koyup bir fincan oluşturuyor. "İşte böyle canım. Parmağını elinde biriken kana batıracaksın. Onu kullanarak duvara yazdıracağım mesajı yazacaksın. Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum. İşbirliği yapmaktan başka seçeneğim yok. "Evet." "Güzel. Şunu yazacaksın. 'Bir şey aldın

Şimdi de senden özel bir şey alıyorlar. Benden.' Sonra da imzanızı atın."

Aman Tanrım. Beni götürmeyi planlıyorlar. "Yap şunu. Şimdi!" diye bağılıyor.

İşaret parmağımı avucumdaki kana batırıyorum ve duvara yazmaya başlıyorum.

"Sinclair Kardeşlik dışında evlendiğinde bunun aşk için olduğunu biliyordum. Bu benim için iyi bir şey. Nedenini biliyor musunuz Bayan Breckenridge?"

Bu tür bir yaşamda, aşkın sizi savunmasız bıraktığına dair genel bir inanç vardır. Liderlerin bundan kaçınma eğiliminin nedeni budur.

Onun da böyle düşündüğünü biliyorum ama bunu kabul etmiyorum. "Etmiyorum."

"Aşk seni zayıflatır. Ve çaresiz."

Doğru değil. Sevgi insanı daha güçlü yapar. "Buna katılmıyorum."

"Seninle işim bittiğinde sen de göreceksin, kocan da görecektir. Sana yapacağım şeyler onu dize getirecek. İşimiz bittiğinde beni düşünmeden sana bakamayacak."

Beni daireden almalarına izin veremem. Beni ikinci bir yere taşırlarsa, ölmüş sayılırım.

Sin'in evin her yerinde silahları var. En yakını sehpanın çekmecesinde. Ona ulaşmak zorundayım. Hayatım ve bebeklerimizin hayatı buna bağlı.

Mesajın ilk yarısını duvara sürmeyi bitirip silaha doğru koşmaya başladım. Çekmeceyi çektim ve boş buldum.

"Gerçekten mi, Bayan Breckenridge? Evinizi arayıp kocanızın silahlarından arındırmayacağımızı mı sanıyorsunuz?"

Çekmeceyi çekip çıkarıyorum ve en yakındaki adamın suratına çarpacak şekilde savuruyorum. Ön kapıya doğru koşmaya başladım. Kapıyı açtım ve dışarı koşarken avazım çıktığı kadar bağırdım. "Yangın! Yangın! Yangın! Yangın!"

"Yangın" diye bağırarak, yardım için bağarmaktan daha hızlı bir şekilde insanların dikkatini ve yardımını çeker. Ama kimsenin dikkatini çekmez. Saat üç, yani herkes hala işte.

Dairemize geri itildim ve Broden yüzüme yumruk atarken adamlardan biri tarafından tutuldum. Anında sersemledim ve geriye doğru kanepeye düştüm. "Ayağa kalk ve kocan için duvara mesaj yazmayı bitir. Hemen!"

Göz çukurum acıyor ve karıncalanıyor. Bu hissin şişmeye doğru gittiğinin kesin bir işareti olduğunu bilecek kadar Muay eğitimi aldım. Bana sert vurdu. Sanırım şişip kapanacak.

Bir sonraki hamlemi düşünürken yavaşça yazıyorum. Şu anda fazla seçeneğim yok. Korkuyorum ve sayıca yumruklardan ve ateşli silahlardan üstünüm.

Gerçekler su yüzüne çıkmaya başladı. Onlarla gitmeye zorlanacağım. Ve yapabileceğim hiçbir şey yok. Ben hamileyim. I

Altı hafta önce alacağım riskleri alamam. Bebeklerin güvenliğini düşünmek zorundayım.

"Çok iyi iş çıkardınız Bayan Breckenridge."

Broden kanlı avucumu tutup duvara bastırıyor ve aşağı doğru sürükleyerek büyük bir kırmızı leke bırakıyor. Kaçmakla tehdit eden çığlıkla savaşmak için dişlerimi sıkıyorum. Bu onlara çok fazla zevk verecekti.

"Şimdi bizimle birlikte o kapıdan çıkacaksın ve hiç ses çıkarmadan arabaya bineceksin. Çıtını çıkarırsan kafana bir kurşun sıkar. Anladın mı?"

Başımı salladım. "Evet."

"Sevindim." Elini uzatıp parmaklarının tersiyle yanağımı okşuyor. "Bunun için fazla güzelsin."

Dokunuşundan kaçıyorum. Çenemi kavırıyor ve yüzümü tutuyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum. "Eğer sana dokunmak istersem, bunu yaparım ve sen de itiraz etmezsin. Bunu sakın unutma."

Öne eğiliyor ve ağzımı sertçe öpüyor. Dilini ağzımdan uzak tutmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Başarılı oluyorum ama yine de kusmak istiyorum.

Beni bırakıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Bundan sonra daha fazlası olacak ama şimdi gitme zamanı canım."

Siyah bir sedana götürüldüm ve kısa boylu olan arabayı kullanırken Broden ile uzun boylu olanın arasındaki arka koltuğa zorla oturtuldum. "Beni nereye götürüyorsunuz?"

"Sana söyleyerek sürprizi mahvetmemi mi istiyorsun?" Gülerken dizimin üstünü okşuyor. "Bunu yapamayız."

Rotamızı ezberlemeye çalışarak sokakları inceliyorum
ama artık şehrin içinde olmadığımızda kafam karışıyor.
Bilmediğim bir yerdeyim. Bu noktada yapabileceğim en
kötü şey paniklemek. Yine de tek yapmak istediğim bu.

CHAPTERTWENTY

SINCLAIRBRECKENRIDGE

Bleu'nun klinikteki randevusuna yetişebilmek için ilgilenmem gereken hukuki meseleleri görmezden geldim. Onunla birlikte olmak, akşam yemeğine geç kalmama neden olsa bile, bu akşam uğraşmak zorunda kaldığım her şeye değdi. Karımın beni affedeceğinden eminim. Onu ikna etmenin yollarını biliyorum.

Bleu ve ailemi masanın etrafında oturmuş beni beklerken bulmayı umuyorum ama keşfettiğim şey bu değil.

Babamın arabası dairemin önünde, egzozu soğukta dalgalanıyor. Bu doğru değil. Bir şeyler oluyor.

Annemle babam da benimle aynı anda arabalarından iniyor. "Neden eve girmedin?"

"Zili çaldığımızda Bleu kapıya gelmedi. Belki de bir şey almak için markete gitmiştir," diyor annem.

Akşam yemeğine bu kadar yakın bir saatte bizden birine haber vermeden gideceğini sanmıyorum. Ailemin boş bir eve gelmesini istemezdi.

Yemek yaparken sık sık müzik dinler. Bu gece de öyle olduğunu tahmin ediyorum. "Muhtemelen kulaklık takıyordur.

Kapıyı denedin mi?"

"zel bir ajanın evine girip onu korkutacağımı düşünüyorsanız aklınızı kaçırmışsınız demektir."

O haklı. Boğazına yumruk yemek istemeyen hiç kimse Bleu Breckenridge'e gizlice yaklaşmamalı.

Kapı kilitli değil. Olmamalıydı. Bleu bundan daha iyisini bilir.

Anında sinirlendim.

Fuayeye giriyorum ve çantamı yere bırakıyorum. Masanın üzerinde duran postalara göz gezdiriyorum. "Bonny, n kapıyı açık bırakmışsın. Bunu yapmaman gerektiğini biliyorsun." Aileme bakıyorum. "Lanet kadın kendini yenilmez sanıyor."

Hala cevap yok.

Kapıyı açık bırakmış ve ona seslendiğimi duymuyor. Bu güvensiz bir karışım. Bu kadar dikkatsiz olmasına sinirlendim. Tarikat'tan misilleme beklediğimizi biliyor.

"Evde koruma olmasını reddediyor, ben de bilinen en iyi güvenlik sistemini kurdurdum. Peki o ne yapıyor? Ben gittiğimde açmayı unutuyor."

Mutfağa doğru ilerliyorum ve oturma odasının duvarına bulaşmış kanlı mesajı gördüğümde olduğum yerde duruyorum.

Sen onlardan özel bir şey aldın ve şimdi onlar senden özel bir şey alıyor. Benden.

Annemin nefesi kesildi. "Yüce Tanrım. Bu kanla mı yazılmış?"

"Kendi kanlarını kullandıklarından şüpheliyim." Karımın kanını kullanmak mesaj içinde mesajdır. Karıma zarar vermekte tereddüt etmeyeceklerini söylüyorlar. Ya da onu öldürmekten.

Annem arkasını döndü. "Sadist hayvanlar. Onlar bu işte."

Sehpanın çekmecesi yerde parçalara ayrılmış. Herkes boğuşma izlerini açıkça fark edebilir. Silahı almaya gittiğinden ve iki şeyden birinin gerçekleştiğinden eminim. Ya zamanında yetişemedi ya da çoktan daireye girip silahları temizlemişlerdi.

Kızım karşılık verdi. Bunda şaşılacak bir şey yok, ama eminim ki onun üstesinden gelemeyeceği kadar çok kişi vardı.

Bleu'nun Tarikat tarafından kaçırıldığını tüm kalbimle biliyorum ama yine de onun adını haykırarak dairenin içinde koşturuyorum. Onu bulamayınca yatak odamızda duruyorum. Neredeyse rahatladım. Onu tecavüze uğramış ve/veya öldürülmüş bulmayacağımdan emin değildim.

Babam elini omzuma koydu. "O burada değil, oğlum."

Öfke içimde kabarıyor, yüzeye çıkıyor. "Eğer ona zarar verdilerse, yavaş ve acı dolu bir ölümle ölecekler. Her biri ve her biri. Yemin ederim."

Ele geçirildim. Elime geçen her şeyi yok ederek yatak odamızı darmadağın ederken kendimi kontrol edemiyorum.

"Sinclair!" Sonunda onu duyana kadar babamın adımı kaç kez bağırdığından emin değilim. "Dur, oğlum. Evini dağıtmak karını geri getirmeyecek."

O anlamıyor. "Annem senden hiç alınmadı. Ve eğer alınsaydı, sen

şu anda kalbimde ne varsa."

Üzüntüm sadece Bleu için değil. "Bu akşam seni Bleu'nun ikizleri olacağını söylemek için ağırlayacaktık. Bu da hamileliğini yüksek riskli hale getiriyor, dolayısıyla stres ne onun ne de bebekler için iyi olacak."

Mutluluk ya da kutlama için zaman yok.

"Kardeşlik'in gelecekteki liderlerini taşıdığını öğrenirlerse ona neler yapabileceklerini düşünmek bile istemiyorum. Tek bir dakikayı bile boşa harcayamayız. Torunlarımın başına bir şey gelmeden onu bir an önce geri getirmeliyiz," diyor annem.

Babam başıyla onaylıyor. "Onu geri alacağız ama bu konuda akıllı davranmalıyız."

Doğru söylüyor. "Debra Tarikat'ı izliyordu. Ona hemen burada ihtiyacımız var."

Serbest çalışan dedektifimin çağrıldığında bu kadar hızlı gelmesinden etkilendim.

"Bildiklerim bunlar." Debra Edinburgh ve çevresindeki banliyölerin bir haritasını çıkarır. Portobello'da suya yakın bir bölgeyi işaret ediyor. "Yakın zamanda bu bölgede bir depo satın aldılar. Ne için, henüz emin değilim ama sağduyu bize bir şey ithal ya da ihraç ettiklerini söylüyor. Bence ilk bakacağımız yer burası olmalı. Bu yeni bir şey. Bundan haberiniz olmadığını varsayacaklardır, bu yüzden Bleu'yu saklamak için iyi bir yer."

"Eğer orada olmazsa ne yapacağız?"

Cockenzie bölgesindeki bir alanı işaret ediyor. "Burada başka bir depo var. Listemde ikinci sırada."

Az önce oradaydık. "Birkaç hafta önce o bölgeyi işgal ettik ve büyük miktarda patlayıcı aldık."

"Bunun patlayıcılarını geri almakla ilgili olduğunu umalım. Bir takas. İstedikleri şey karşılığında onu."

Tabii ki. Hiçbir şey benim için karım ve çocuklarımdan daha değerli değildir. "O piçler beni fiçıya koymuşlar. Bleu'yu sağ salım geri almaları için onlara istedikleri her şeyi veririm."

"Güzel. Sinirlenip ona zarar vermeleri ihtimaline karşı hızlı hareket etmemiz gerekecek."

Tarikat üyeleri rakip örgütlerin kadınlarına tecavüz ve işkence etmekle ünlüdür. Bu onlarca yıldır yaptıkları bir gelenek.

Ona ne yapabileceklerini düşünemem yoksa işe yaramaz hale gelirim. Onun güvende ve zarar görmemiş olduğuna inanmak zorundayım.

"İçeri girmek istiyorum. Tek başıma. Onlar bizi yakalamadan önce yeri tespit etmek. Beni tanımıyorlar, bu yüzden radara yakalanmayabilirim. Gece için sıcak bir yatak arayan evsiz bir kadın gibi davranabilirim."

Planı iyi bir plan. "Karaktere bürünmen ne kadar sürer?"

"Uzun sürmez."

"O zaman gidip ailemi alalım."

Haftalar önce işgal ettiğimiz, patlayıcıları bulduğumuz ve en iyi üç adamımı kaybettiğim depoya GERİ DÖNDÜM. Buraya tekrar girmeye hiç niyetim yoktu. Yine de buradayım, düşmanımın ellerine geri döndüm.

Yalnız gideceğim. Grieve'in oğlunu öldüren benim. Karımı kaçırdıklarında beni hedef aldılar, bu yüzden bekledikleri kişi ben olacağım.

Kapıyı açtım ve içeride kimseyi göremedim.

"Bleu?" Sesim cevapsız yankılanıyor.

"Grieve?" Adını sesleniyorum, burada olmadığını zaten biliyorum.

Endüstriyel tarzdaki metal binaya girip etrafa bir göz atıyorum. Kimseyi görmüyorum ama duvarda kanla yazılmış başka bir mesaj buluyorum.

Aldıklarınızı 22:00'ye kadar buraya geri getirin, ben de bu geceyi atlatayım.

BLEU

Tanrım, bunu ona yazdırdıklarına inanamıyorum. Dehşete düşmüş olmalı ama Bleu'yu tanıyorsam, muhtemelen bu noktada o da kızgındır. Onu almalarını engelleyememek hoşuna gitmeyecektir. Umarım ben onu geri almadan önce mantıksız bir şey yapmaz.

Saatime bakıyorum ve zamanı not ediyorum. Potansiyel olarak kararsız patlayıcıları şehrin öbür ucuna taşımak için doksan beş dakikam var. Bana fazla zaman vermediler ama bunun bir amacı olduğunu anladım. Karım için korkmamı sağlamak için bir oyun. İşe yarıyor.

Binadan çıkıp Sterling'in beklediği arabaya doğru koşuyorum. "Patlayıcıları 10'a kadar istiyorlar. Acele etmeliyiz."

Patlayıcıların saklandığı gizli bölgeye vardım. Çaldığımız gece kamyonu kullanan iki adam geri dönüşe yardımcı olmak için buradalar.

"İyi akşamlar patron," diyorlar hep bir ağızdan.

Başımınla onaylıyorum. "Patlayıcılar yüklendi ve nakil için hazır mı?"

"Evet, aynen emrettiğiniz gibi," diye cevap veriyor biri.

Mükemmel. "Her şeyi aldığımız depoya geri götürüyoruz."

"Patron, bize Abram tarafından emir verildiğini biliyor olmalısınız. Onun izni olmadan hiçbir şeyin hareket ettirilmemesi gerektiğini söylüyor."

Hemen öfkelen dim. Amcam artık bir lider de ğ il. Adamlarıma emir vermeye hakkı yok. Bu onun önceki rolünden faydalanma yolu. Dahası, karımın güvenli ğ ini hiç umursamıyor. Patlayıcıları Tarikat'a iade etmektense onu ölü görmeyi tercih eder. Bu da çocuklarım için ölü mü seçece ğ i anlamına geliyor.

Belki de Bleu ş üphelerinde o kadar da haksız de ğ ildir.

STERLING babamı ve beni Tarikat'ın deposuna götürürken patlayıcı yüklü kamyon da hemen arkasından geliyor. Babam sessiz, bu yüzden gecenin olaylarını düşünmek için bir anım var.

"Karımı Tarikat'tan korumadım. Ona her zaman onu güvende tutacağımı söyledim çünkü bu benim iş imdi. Bana güvendi ve ben onu hayal kırıklığına uğ rattım."

"Tarikat'ın onun için gelece ğ ini tahmin etmenize imkân yoktu."

Bleu'nün sırf eş im oldu ğ u için pek çok ki ş i tarafından hedef alınacağını biliyordum. Ona olan sevgim sırtında büyük bir iz bırakıyor. Bunu biliyordum. Onun için daha fazla koruma sağlamalıydım. Tedbirsizliğ imden dolayı tamamen i ğ reniyorum. "Yaptıklarım -ya da yapmadıklarım- affedilemez. Bunun olmasına izin verdiğ im için beni affetmeyebilir."

"Hiç bir şeyin olmasına izin vermedin, Sinclair."

Onu sık sık yalnız bırakıyorum. Bunun olacağını bilmeliydim. "Ben aptal bir koca ve liderim.

"Ben yokken evdeki muhafızlar onun güvenliğini sağıyordu." "Siz yeni evlisiniz. Eşinizle normal bir hayat istediniz.

yeni eş. Evinizde sürekli güvenlik olması bu olasılığı ortadan kaldırırdı. Bleu ile biraz normallik istediğiniz için kimse sizi suçlamıyor."

Bana bırakılan iki mesajı yazmak için gereken miktarda kan üretecek kadar derin kesildiğinden şüpheleniyorum. İstemiyorum ama zihnim en kötüsünü hayal etmeye başlıyor. "Eğer zarar gördüyse ne yapacağımı bilmiyorum."

"Karıınız eğitimli bir ajan. Akıllı ve nasıl hayatta kalacağını biliyor. Bleu'nün kendisini esir alanlarla nasıl başa çıkacağını bildiğine hiç şüphem yok, muhtemelen ölümcül bir şekilde."

"Benim kızım bir savaşçı ama bebeklerin güvenliğini de düşünmek zorunda. Hamile olmasaydı aynı şekilde savaşamazdı."

Karşı koyarsa Tarikat'ın vereceği tepkiden korkuyorum. Kadınlara Yoldaşlık kadar saygı göstermiyorlar. Onlara çok az değer verirler ya da hiç değer vermezler. Onların gözünde kadınlar harcanabilir.

Annem onlara sadist hayvanlar derken haklıydı.

"Aptalca davranışlarına rağmen tamamen cahil değiller. Patlayıcılarını geri istiyorlar. Bir Breckenridge'e zarar vermenin takası geçersiz kılacağını biliyorlar. Bu riski alacaklarını sanmıyorum."

"Ona zarar verirlerse hepsini yok ederim." "En kötüsünü bekleme. Sadece Bleu'yü getirmeyi düşün. eve güvenli bir şekilde. Olumsuz teoriler dikkatinizi dağıtacaktır. Size bir

Böylece hata yapmazsınız."

Babam haklı. Keşkelerle oyalanmayı göze alamam.

"Patron," diyor Sterling. Çenesini kaldırıp dikiz aynasını işaret ediyor. "Kamyon yoldan çıkıyor."

Ne oluyor be?

Neler olup bittiğine bakmak için koltuğumda dönüyorum ve iki polis arabasının yanıp sönen mavi ışıklarını görüyorum. Biri kamyonun arkasında. Diğeri arkamızdan takip ediyordu.

"Hayır. Hayır. Hayır! Şimdi olmaz. Şu an hariç her zaman." "Ne yapmamı istiyorsun?" Sterling soruyor.

Biz kaçabiliriz ama kamyon kaçamaz, dengesiz patlayıcılar taşırken olmaz.

Babama bakıyorum ama ne diyeceğini şimdiden tahmin edebiliyorum. "Başka seçeneğimiz yok. Ne istediklerini görmek için kenara çekmeliyiz."

"Ve umarım kamyonun arkasını aramazlar."

Sterling yolun kenarında durdu. Saate bakıyorum ve sürenin dolmasına on dakika kaldığını görüyorum. "Bunun için zamanımız yok."

"Sabır, Sinclair."

Yetkililerin bize mavi ışık yakma nedenlerini düşündüm. Herhangi bir trafik yasasını ihlal etmiyorduk, bu yüzden bunun bir tuzak olduğunu düşünmeye meyilliyim. "Bu konuda içimde kötü bir his var."

"Bu ikimiz için de geçerli."

Organize Suçlar Birimi'nin emniyet müdür yardımcısı Lloyd Buchanan sürücü camına geldiğinde kalbim sıkışıyor. Bu rutin bir trafik çevirmesi değil. Bakılırsa

Yüzündeki alaycı ifadeden, bizimle ilgili bir şey bildiğini anlıyor. "İyi akşamlar, Thane. Sinclair."

"İyi akşamlar, Memur Buchanan," diyor babam. Elleri kalçalarında arabadan uzaklaşıyor, Topuklarının üzerinde sallanıyor. Sırıtarak. "Tebriklerin sıraya girdiğini duydum."

Bleu'nun hamileliğini biliyor olamaz. "Evliliğimden mi bahsediyorsun?"

"Evet. İtiraf etmeliyim ki Yoldaşlık dışında evlendiğinizi duyduğumda şaşırdım."

"Karımın ne kadar güzel olduğunu gördünüz. Buna şaşırmamalısınız."

"Evet, çok hoş bir kız ama neden kardeşliğinize karşı geldiğinizi merak ediyorum. Siz sıkı bir grupsunuz. Amerikalı gelininizi kollarını açarak karşıladıklarından şüpheliyim."

Bunun için zamanım yok. "Evliliğimi tartışmak için arabamızı kenara çekmedin."

"Evet. Haklısın, ama buna gelmeden önce merak ediyorum. Gecenin bu saatinde Tarikat topraklarından geçen bir nakliye kamyonuna neden eşlik ediyorsunuz?"

Bize karşı hiçbir şeyi yok. Meraklı biri. Güzel. "Edinburgh'un özgür bir şehir olduğu izlenimine kapılmıştım. Sanırım bazı bölümlerinin özel bir kişiye ait olduğu bilgisini almamışım. Biri bunu nasıl yapar, bir şehrin parçalarını nasıl elde eder?"

"Bu kadar saçmalık yeter," diyor

Buchanan. "Nihayet. Üzerinde anlaştığımız bir şey." "O zaman ben devam edeyim."

Buchanan silahını kılıfından çıkarıp bana doğrulttu.
"Sinclair Breckenridge. Ellerin başının üzerinde yavaşça
arabadan çık."

Silahlarını bana doğrultmuş yarım düzine polis arabanın
etrafını sardı.

"Bu ne hakkında?" diye soruyor babam.

"Oğlunuzu Malcolm Irvine cinayetinden tutukluyorum."

Hayır. Bu şimdi olamaz. Herhangi bir zaman ama şimdi.

Beni içeri alamazlar. Bleu'nun hayatı bu teslimatı
yapmama bağlı.

Gerekirse sürünmeye hazırım. "İki saate ihtiyacım var. Bu
ölüm kalım meselesi. Sonra da sorgu için teslim olacağım."

"İşler öyle yürümüyor. Teslim olursan tutuklanmandan
pay alamam."

"Lütfen. Karım kaçırıldı. Büyük tehlike altında."

"Bana bir polis meselesi gibi geliyor."

Bunu asla yapmayacağımı biliyor. "Polise gelemem.
Bu işler böyle yürümez."

"Evet. Sizin dünyanızdan insanların nasıl çalıştığını çok
iyi biliyorum. Yasadışı olarak. Her zaman."

"Taleplerini yerine getirmeden onu öldürecekler."

Omuz silkiyor. "Yetkililere bildirilmezse benim
sorunum değil."

"Polis olaya karışırsa onu öldürürler." "Yine, benim
sorunum değil."

"Bleu ikizlere hamile. Eğer bana merhamet
edemiyorsanız, en azından onun taşıdığı iki masum cana
merhamet edebilir misiniz?"

"Korkarım önümüzdeki yıllarda ezmem gereken iki hamamböceği daha var."

Buchanan sözde iyi adamlardan biri ama herhangi bir Tarikat üyesi kadar kötü.

Çaresizim. Yaptıklarımın sonuçlarının canı cehenneme. Bleu'ya zamanında ulaşamazsam hiçbirinin önemi yok.

Silahıma uzandım.

Babam elini koluma koydu. "Yapacağın en zor şey bu olacak ama onunla git, Sinclair. Rodrick bu pisliği temizlemek için bir saat içinde orada olacak. Bu arada ben de sorunumuzla ilgileneceğim."

Babamın hatamla ilgilenmesini istemiyorum. Düzeltmesi gereken benim.

Yerimden kıpırdamaya hazır değilim ve o da bunu görüyor. "Mantıksız bir karar verdiği için karınızın eve hapsedilmiş bir kocayla gelmesini istemezsiniz."

Yine, babam haklı. Hapiste olursam Bleu'ya bir faydam olmaz.

"Pekala, Buchanan. Arabadan iniyorum." "Yavaşça. Ellerini başının üstüne koy."

"Evet. Bunu zaten söylemiştiniz."

"Sadece açık olmak istiyorum."

O piçin dediğini yapıyorum. Bleu'nun hayatımdan çıkıp gitmesini izlemekten sonra yaptığım en zor şey bu.

Hemen kanun adamları tarafından etrafım sarıldı, yüzüstü yere yatırıldım ve silahım kılıfından çıkarıldı. "Buchanan'ı gönüllü olarak teslim ettim. Bu gerçekten gerekli mi?"

Yüzüm toprağa gömülü olduğu için onu göremiyorum ama sesini duyuyorum ve başımda dikildiğini biliyorum. "Malcolm Irvine cinayetinden tutuklusun. Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Ancak, sorgulandığınızda, daha sonra mahkemede dayanacağınız bir şeyden bahsetmemeniz savunmanıza zarar verebilir. Söyleyeceğiniz her şey delil olarak sunulabilir. Ama siz bunları zaten biliyorsunuz, Sayın Avukat. Tebrikler bu arada. Dünyanın başka bir kirli avukata ihtiyacı vardı."

"Tam da başka bir kirli polis memuruna ihtiyaç duydukları sırada."

Ellerim arkadan kelepçelendi ve ayağa kaldırıldım. "İstediğin kadar iyi adam gibi davranabilirsin ama ikimiz de o rozetin arkasında neler saklandığını biliyoruz."

Kamyonu kullanan iki adamım kelepçelendi ve bir ekip arabasının arkasına yerleştirildi. Tabii ki üçümüzü ayrı tutuyorlar.

Memurların kamyonu üşüşmesini izlerken içimden homurdanıyorum.

Bleu'nun hayatı için yaptığım takası ne kadar mahvettiklerini bilmiyorlar. Tarikat'ın patlayıcılar olmadan herhangi bir takası kabul edeceğinden emin değilim.

Sevgilim bir tutsak. Ben gözaltındayım. Babamın ve Tarikat'ın merhametine kalmış durumdayım. Bundan nefret ediyorum. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Devam edecek ...

Son Bir Günah 23 Mart 2015 tarihinde yayınlanacak

Georgia Cates'in aylık haber bültenine katılmak için buradan kaydolun. En son haberleri, ilk bakış tanıtımlarını ve

sadece aboneler için hediyeler.

AKNOWLEDGMENTS

SAMANTHA YOUNG

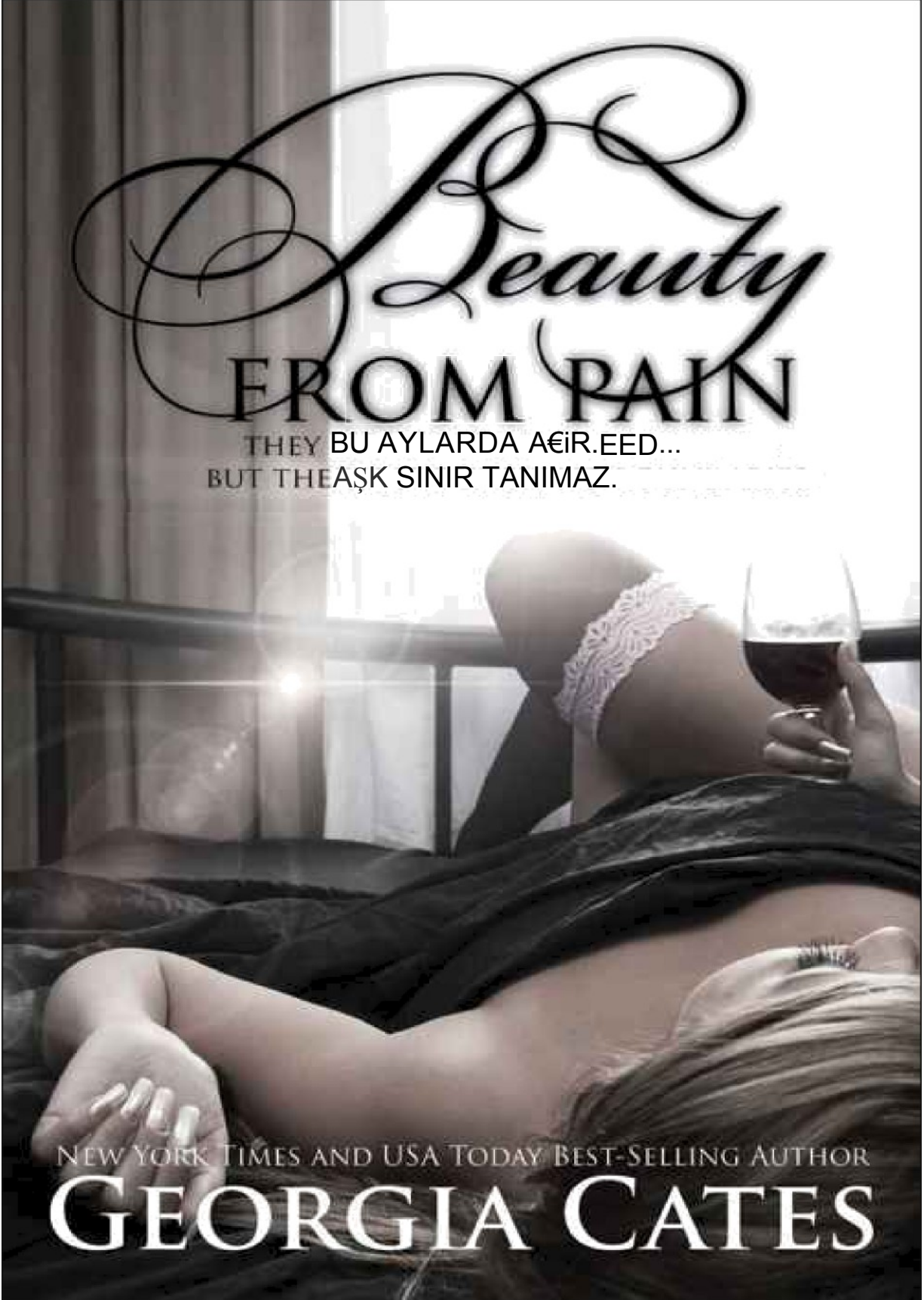
Sevgili arkadaşım Samantha Young'ı yaklaşık üç yıl önce internet üzerinden tanıdım. O zamanlar ikimiz de New York Times'ın en çok satan yazarlarından değildik. Amacımız aynıydı: çok iyi kitaplar yazmak ve en iyisini ummak. Yolculuklarımız farklıydı ama uzun bir yol kat ettik. Bir zamanlar nerede olduğumuza ve şimdi nerede olduğumuza baktığımda hala hayret ediyorum - özellikle Sam. Elde ettiği tüm başarıları fazlasıyla hak ediyor. O olağanüstü bir insan ve ona arkadaşım dediğim için çok mutluyum.

Gerekli Bir Günah ve *Bir Sonraki Günah*'ı okurken İskoçya ve İskoç yaşam tarzıyla ilgili otantik bulacağınızı umuyorum. Samantha'ya ve onun detaylara olan keskin bakışına teşekkürler.

Tüm yardımların için teşekkürler Sam. Seni çok seviyorum.

Fevkalade Samantha Young'ı HENÜZ TANIMIYORSANIZ, onu ve harika kitaplarını şu adresten keşfedebilirsiniz: [Yazar](#)

Samantha Young.

Beauty FROM PAIN

THEY BU AYLARDA A€IR.EED...
BUT THEAŞK SINIR TANIMAZ.

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BEST-SELLING AUTHOR

GEORGIA CATES

EXCERPT:BEAUTYFROMPAIN

BEAUTYSERIES:BOOKI

GEORGIACATES

CHAPTER ONE

LAURELYNPRESCOTT

Bu uçakta olmaktan bıktım. Nashville'den Los Angeles'a dört buçuk saatlik uçuş iyiydi. Havaalanı barı sayesinde aktarma da tolere edilebilirdi. Ancak Avustralya'ya olan uçuşumuzun son ayağı her geçen dakika daha da dayanılmaz hale geliyor.

Sydney'e inmemize ne kadar kaldığını hesaplamaya çalışıyorum. Yorgunluğum kafamdaki basit denklemi yapmamı zorlaştırıyor ama ayaklarımın altında tekrar sağlam bir zemin hissetmeme daha neredeyse iki saat var gibi görünüyor. İç çekiyorum ve kendime sabırlı olmamı söylüyorum. Buraya kadar geldim. İki saat daha dayanabilirim. Yani, bu noktada gerçekten başka bir seçeneğim y o k , değil mi?

Yanımdaki koltukta uyuyan en iyi arkadaşıma bakıyorum ve sinirleniyorum. Addison uçuşun çoğunda uyudu ve beni kendimi eğlendirmekle baş başa bıraktı. Valium'unu paylaşmayı teklif etti ama ihtiyacım olmayacağından emin olduğum için reddettim. Yanlış.

Addison'ın üzerine tırmanıyorum ve bacaklarımı esnetmek için koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyorum, bu da kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı oluyor. üzerine

Koltuğuma döndüğümde, kitap okumanın zaman geçirmeme yardımcı olacağına karar veriyorum ve e-okuyucumu alıp daha önce başladığım *sürtük* ilişkisine kaldığım yerden devam ediyorum. Henüz altıncı bölümdeyim ve tabii ki kadın yeni ve seksi adama aşık ama bunu inkar ediyor. Ne kadar tipik.

Pilot on dakika içinde Sydney'e ineceğimizi anons ettiğinde on ikinci bölüm sona eriyor. Addison kıpırdamıyor, ben de yaramaz masalımı bir kenara bırakıp onu dürtüklüyorum, uyuşturucunun neden olduğu uykusundan uyandırmanın on dakika alacağını biliyorum.

"Uyan, Addison. Sydney'e varmak üzereyiz."

Zar zor kıpırdıyor, ben de onu tekrar dürtüyorum.

"Addison. Ayağa kalk. Sydney'deyiz. İniş için kemerini bağlaman gerek."

Başını kaldırıyor ve odaklanmamış gözlerle bana bakıyor. Koltuğunda doğruldu ve kendini toparlamak için bir an bekledi. "Vay canına, beklediğimden daha hızlı geçti."

"Komada olduğun için sanırım öyle. Hayatımın en uzun on üç saatiydi. Uçuş boyunca gözümü bile kırpmadım çünkü köpekbalığı yemi olup olmayacağımızı düşünmekle meşguldüm." Bu niyetlendiğimden biraz daha kızgın çıktı.

"Olman gerekmediği halde mutsuz olman için bir neden yok. Mutluluk hapı alsaydın belki şu anda bu kadar huysuz olmazdın." Üç ay sonraki eve dönüş uçuşunda iki kez teklif etmek zorunda kalmayacak. Ders alındı.

Koltuğuma bağlanmış bir şekilde, uçağın tekerlekleri kaldırma çarparak gıcırdarken gözlerimi sıkıyorum. Güvenli bir şekilde uçağa bindiğimizde diğer yolcularımız alkış ve tezahüratla

Yerde. Bu uçaktan indiğine sevinen tek kişi ben değilim.

Üç aylık valizlerimizi topluyoruz ve son uçuşumuzu beklemek üzere terminalde bir yere oturuyoruz. Bir saatlik rötarla, havaalanı barını ziyaret etmeye karar veriyorum. "Çok ihtiyacım olan ve hak ettiğim bir toddy alacağım."

Addison'ın telefonu çalıyor ve kardeşinin zil sesini tanıyorum. Cevap vermeden önce beni uyardı. "Otuz dakika içinde geri dön yoksa senin için güvenliği gönderirim." Kelimelerle cevap vermiyorum ama onun için yaptığım el hareketini gördüğünden emin oluyorum.

Havaalanı barı terminalimizden çok uzakta değil ve ben bir tabureye oturuyorum. "Size ne ikram edebilirim?" Çevremden anlayamayabilirim ama aksanını duyduğumda Avustralya'da olduğumu anlıyorum.

"Yerel bir bira fabrikasından bir şeyler istiyorum. Daha hafif tatları tercih etme eğilimindeyim."

Bana Sydney'deki bir bira fabrikasından soluk bir bira ikram etti. Biraz sert ama güzel.

Barda oturup biramın tadını çıkarıyorum. Barmen nereden geldiğim ya da nereye gittiğim hakkında konuşmaya çalışmıyor. Ellili yaşlarında görünüyor, bu yüzden sadece yıllar boyunca istediğinden daha fazla bok duyduğunu ve bu yüzden benimkiyle ilgilenmediğini varsayabilirim. Benim için sorun yok.

İşimi bitirdiğimde Addison'ın devasa bagaj yığınımızı koruduğu yere geri dönüyorum. "Ben bizi kontrol etmek için mi aradı?"

"Evet. Uçağımızın zamanında kalkacağından emin olmaya çalışıyordu. Ona üç gibi varmamızı beklemesini söyledim. Bagajlarımıza yardım etmesi için bir arkadaşını getireceğini söyledi."

Ne kadar çok çantamız olduğunu görüyorum ve yemin ederim seyahat eden bir çingene grubuna benziyoruz. Çoğu Addison'ın, ama benim de payıma düşen var - üç aylık bir konaklama için hafif bir bavul hazırlamanın yolu yok. "Fena fikir değil."

"O benim kardeşim. Ne kadar titiz olduğumu bilir." Oturuyorum ve ayaklarımı önümdeki valizin üzerine koyuyorum. "Söylemedi ama seninle tanışacağı için çok heyecanlı."

Benimle tanışacağı için çok heyecanlı. Bu büyük bir kırmızı bayrak. Umarım çöpçatanlık yapmayı düşünmüyordur.

"Sakın onu cesaretlendirmeyi aklından bile geçirme." Şu anda kimseyle çıkmakla ilgilenmiyorum. Bunu herkesten daha iyi biliyor. Tüm bu Avustralya işi o pisliklerden uzaklaşmak için, başka bir pislik yığını bulmak için değil.

"Burada yaşadığı sürece pek fazla Avustralyalı ile çıkmadı. Sadece seninle bir şeyler başlatmaya çalışırsa şaşırmaman gerektiğini söylüyorum."

Olamaz. Daha oraya varmadık bile ve o şimdiden bizi bağlamaya çalışıyor. "Bu olmayacak, Addison."

"Önümüzdeki üç ay boyunca onunla aynı dairede yaşayacaksın. Neler olabileceğini kim bilebilir?"

Tamam. Şimdi sinirleniyorum çünkü pusuya düşürülmüş gibi hissediyorum. "Ne olacağını bilmiyor olabilirim ama ne olmayacağını biliyorum, o yüzden unut gitsin."

"Tamam, tamam, bir daha bahsetmeyeceğim. Ben bizi bu gece dışarı çıkarmak istiyor ama fazla uyumadığını biliyorum. Ona canının istemeyebileceğini söyledim."

"Wagga Wagga'ya uçarken biraz kestirebilirim belki kendimi iyi hissederim."

Bu kez uçağımız iniş hazırlanırken Addison beni dürtüyor. "Laurelyn. Uyan artık. Sonunda geldik."

Oturup uzun kahverengi saçlarımı kabartıyorum. Düz olduğunda berbat görünüyorum ve eminim ki uykumdan sonra başıma yaslanıyor.

Kırk dakikadan fazla uyuyamadım ama bunun getirdiği genel tazelenmişlik hissini memnuniyetle karşılıyorum - ağzım hariç. Seyahatlerimiz sırasında ağızdan nefes alma, bira içme ve ağız hijyeni eksikliğinin birleşimi her şeyi berbat etti. Addison'ın kardeşiyle ilk kez karşılaştığımda yüzümün hangi tarafta olduğunu sorgulamasını istemiyorum. "Biraz sakıza ihtiyacım var. Yanında var mı?"

Addison çantasına uzanıyor ve limon yeşili paketi bana doğru uzatıyor. "Doublemint senin için çalışıyor mu?"

İki parça alıyorum çünkü bu işi yapmak için iki tane Doublemint içmem gerekeceğinden oldukça eminim. "Teşekkürler."

Eşyalarımızı alıp jet köprüsünden çıkıyoruz ve terminalde durup inen yolcuları izleyen iki harika görünümlü adam görü y o r u m . Ben'i görür görmez tanıdım. Resmini hiç görmemiş olsam bile onu kalabalıktan seçebilirdim. Onu gözden kaçırmanın imkanı yok; Addison'ın mükemmel erkek versiyonu. Sarı saçları onunkinden daha koyu (kuaförle aylık randevusu bu eğlenceli röflelere yardımcı oluyor). Zeytin rengi tenleri açık renk saçlarıyla çarpıcı bir kontrast oluşturuyor. Tıpkı kız kardeşi gibi çarpıcı ama erkeksi bir şekilde. Biriyle çıkmakla ilgilenmiyor olmam çok kötü çünkü o çok seksi.

Kollarını kız kardeşinin ortasına doluyor ve onu yerden kaldırıp birkaç kez döndürürken sıkıyor. "Küçük kız kardeşimin bu kadar yol geldiğine inanamıyorum.

beni görmek için." Ayaklarını yere indiriyor ve bana bakıyor.
"Ve sen de Laurelyn olmalısın."

"Gerçekten de öyleyim."

Addison ve ben Vanderbilt'teki ilk yılımızda tanıştığımızdan beri en iyi arkadaşız, ancak yolum şu ya da bu nedenle hep Ben'inkiyle kesişmedi. Şimdi dört yıl sonra karşılaştığımızı göre, tokalaşmak için elimi uzatmalı mıyım yoksa sarılmak için kollarımı kaldırmalı mıyım emin değilim, bu yüzden onun işaretini bekliyorum.

Kucaklaşmaya gidiyor. "Seninle tanışmak güzel, Laurelyn. Yıllardır adınızı duyuyorum, bu yüzden sizi zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum."

"Umarım en iyi arkadaşım benim hakkımdaki düşüncelerini mahvetmemiştir."

"Asla." Çarpık sırtışı derin gamzelerinden birini gösteriyor. *Tanıştığımızı memnun oldum gibi* dostça bir gülümseme değil bu. Şimdiden benimle flört etmeye başladı, bu yüzden iyi dostumun ona ne söylemiş olabileceğini merak ediyorum.

Addison boğazını temizliyor. "Bizi arkadaşınla tanıştıracak mısın?"

Ben'den aldığım titreşim beni rahatsız ediyor, bu yüzden odağımı ondan arkadaşına kaydırdığım için mutluyum. Zac uzun boylu ve atletik bir yapıya sahip. Koyu renk saçları, tepesindeki sivri tutam dışında kafa derisine yakın bir şekilde kısaltılmış ve uzun, isli kirpikler neredeyse siyah gözlerini çerçeveliyor. Üstüne oturan siyah bir tişört giyiyor ve pazusunu saran kabile sanatı dövmesini görüyorum. Tüm dış görünüşü bela çılgınlıkları atıyor ve bu tek bir anlama geliyor: kötü çocuk seven dostum onun peşini bırakmayacak.

Önce Addison'a elini uzatıyor. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum."

Oh, bayıldım. Onun gibi erkeklerden hoşlanmıyorum ama pürüzsüz Avustralya aksanını bütün gün dinleyebilirim.

Sanırım Addison'dan bir iç çekiş duyuyorum ve biliyorum ki aynı şeyi düşünüyordum. "Sizinle tanışmak çok güzel. Aksanınıza bayıldım."

Bana elini uzatıyor ama dikkatini vermiyor; o hala Addison'a ait. "Umarım yolculuğunuz güzel geçmiştir."

Buraya yolculuk hiç de hoş değildi ama yeni tanıştığım birine şikâyet etmek kabalık olur. Addison cevap veriyor, böylece ne yalan söylemek zorunda kalıyorum ne de şikayet ediyorum çünkü Bay Karanlık ve Yakışıklı'nın dikkatini çekmeye hevesli. "Süper bir yolculuk geçirdik."

"Bu gece bir kulübe gitmek ister misiniz hanımlar?"

Bir şeye vurmak istiyorum ama ona yatak deniyor.

Addison uçakta uyuduğu için iyice dinlenmiş durumda, bu da eğer reddedersem parti bozan olacağım anlamına geliyor ki şimdiye kadar hiç böyle etiketlenmemiştim ve şimdi başlamaya da niyetim yok. "Energizer tavşanı gibiyim, gitmeye hazırım."

Öldüğümde uyuyacağım, değil mi?

CHAPTER TWO

JACKMCLACHLAN

Karanlık köşede oturuyor ve avını arayan aç bir avcı gibi odayı tarıyorum. Henüz onu seçmedim ama önümüzdeki birkaç ay boyunca yatağımı paylaşacak kadın şu anda bu odada.

Güzel bir sarışının masama yaklaşmasını izliyorum. "Size ne getirebilirim?" Hmm. Bir garson, her zamanki zevkim değil.

Benim bir tipim var. Çekici. Olgun. Rafine. Bu barmaid çekici olma şartını yeterince karşılıyor, ancak kıyafet seçiminin de gösterdiği gibi incelik ve olgunluktan yoksun - beyaz, neredeyse hiç olmayan bir atlet ve yıpranmış kesik kot şort. Bana göre değil. Ayrıca, son iki arkadaşım sarışındı. Bu sefer farklı bir tat istiyorum ama kıvılcı saçlı olmasın. Esmer istiyorum. Güzel bir tane.

Kendime, aralarından seçim yapabileceğim sonsuz çeşitlilikte sofistike kadının olduğu Sydney'de olmadığımı hatırlatıyorum. Küçük bir kasaba olan Wagga Wagga'da seçeneklerim daha sınırlı, ama bu gördüğüm ilk çekici kadınla yetinmek zorunda olduğum anlamına gelmiyor.

"Ben bir Shiraz alayım."

Bu sefer daha uzun süreli bir ilişkiye hazırım.

-Her zamanki üç ya da dört hafta yerine tam üç ay. Bunu biraz daha uzun süre yanımda tutmayı dört gözle bekliyorum ve bu da akıllıca bir seçim yaptığımdan emin olmak için daha fazla neden.

Kulübü araştırmaya odanın ön tarafındaki ilk masadan başlıyorum. Esmer bir güzel, bir grup kadınla birlikte oturuyor. Bir süre onu izliyorum ama yanında oturan kadınla fazla samimi olduğuna karar veriyorum. Lezbiyenler repertuarımda yok.

Sonraki bir saatimi kulübü tarayarak geçirdim ve elim boş döndüm. Cesaretim kırıldı. Kimse o kişi olarak öne çıkmıyor ve bu kulüp bu şehirde bekâr kadınlarla tanışmak için en iyi şansım. Belki de açık mikrofon gecesi olmadığı başka bir zaman gelmeyi düşünmeliyim. Bu gece, mekan sarhoş üniversite öğrencileriyle dolup taşıyor.

Bu geceki arama başarısız oldu ama en azından karaoke eğleneliydi.

Gitmeden önce son şarabımı bitiriyordum ki Kulüpten bir spiker sahneye çıkar ve bir sonraki şarkıcının öne çıkmasını ister. Salonun karşısındaki küçük bir grup insan içlerinden birini aday gösteriyor. Zavallı piçi görmem, aramızda duran sarhoş çocuk kalabalığı tarafından engelleniyor ama bunun yine keyifli bir tren kazası olacağından eminim.

Kulüp tezahürat ve sloganlara boğulur. "Yap. Yap. Yap. Yap. Yap. Yap. Yap. Yap." Genç bir kadın sahneye çıkıyor ve standından bir gitar alırken sırtı kalabalığa dönük bir şekilde duruyor. Gitarın askısını başının üzerine kaldırıyor ve ardından

uzun kahverengi saçlarını bir omzunun üzerinden atıyor. Gitarı yerine yerleştirmeyi bitirdiğinde, etrafında dönüyor ve sahnenin ortasındaki tabureye oturuyor.

Çok güzel bir kız. Ve bir şekilde araştırmam sırasında gözden kaçmış.

Kısa fildişi bir elbise ve kahverengi kovboy çizmeleri ile kot ceket giyiyor. Ayaklarını alt raya dayamak için kaldırırken kalçalarını açıkta bırakıyor, ancak kalabalığa dikiz şovu yapmamak için elbisesini bacaklarının arasına itmeye dikkat ediyor.

Ödünç aldığı gitarı birkaç kez tıngırdatıyor ve sonra mikrofona eğiliyor. "Bu gece herkes iyi vakit geçiriyor mu?"

O Amerikalı. Sanırım. Aksanı farklı, geçmişte duyduklarıma benzemiyor.

Kalabalık sarhoş bir tezahüratla patlıyor ve kalabalığın içinden bir erkek sesinin "Şimdi daha iyi, tatlı şey!" diye bağırdığını duyuyorum.

Gülümsüyor ve mikrofona ayarlıyor. "Ben buralı değilim. Bu benim Avustralya'daki ilk gecem."

"Benimle gelin, sizi evinizde hissettireyim!" diye bağılıyor odanın arkasından bir adam.

Ona bağırarak şişman, çirkin piçi görmezden geliyor. "Avustralyalılar ne tür müzikten hoşlanır bilmiyorum ama kendimi bildim bileli bu benim favorilerimden biri olmuştur." Birkaç akor daha tıngırdatıyor. "Bu Dave Matthews Band'den 'Crash Into Me'."

Şarkıyı orijinalinden daha yavaş söylüyor ve kendi yorumunu katıyor. Sesi hırıltılı ve seksi, gözleri kapalı. Erotizm yayıyor. Başını eğiyor ve gözlerini açıyor.

nakaratı söylemeye başladığında. Yemin ederim, sanki bana doğru bakıp şarkı söylüyormuş gibi hissediyorum.

Sahne ışıkları yüzünde parlıyor ve sağduyum bana kulübün arka tarafındaki karanlık köşede oturduğumu göremeyeceğini söylüyor, ama bu beni umut etmekten alıkoymuyor.

Nakaratı bitiriyor ve gözlerini tekrar kapatıyor. Uzun bacakları ritmi korumak için taburenin parmaklığına çarpıyor ve ben de onun siren şarkısının kurbanı oluyorum. Beni büyüledi. Ve ben onu istiyorum. Aradığım kişi o.

Gözlerini açıyor ve eteğini biraz daha yukarı kaldırmaktan bahsederken yine bana doğru bakıyor. *Dostum, eğer isterse bana kendi dünyasını gösterebilir.*

Garson kız masama döndü, ama ben bakmadım. konuşurken ona doğru bakıyorum. Gözlerimi sahnedeki güzel esmerden bir saniye bile ayıramıyorum. "Size bir Şiraz daha getireyim mi?"

Planlarım değişti. "Evet, lütfen."

Amerikalı kız şarkısını bitirir ve kalabalık alkışlar ve ıslıklarla tempo tutar. Gitarının askısını başının üzerinden çekerken gülümsüyor ve mikrofona doğru eğiliyor.

"Teşekkür ederim."

Sahneden ayrılıp sarışın bir kadın ve iki adamla birlikte oturduğu masaya dönmesini izliyorum. Vay be! Belki de bir erkek arkadaş?

Garson kız şarabımı getirip önümdeki masaya koydu. "Affedersiniz, az önce sahne alan kız tanıyor musunuz?"

"Hayır. Avustralya'daki ilk gecesi olduğunu söyledi."

Ceketimin iç cebinden cüzdanımı çıkarıp yüz dolarlık bir banknot alıyorum. Ona doğru kaydırıyorum.

masanın karşısında. "Peki ya birlikte oturduğu insanlar?"

Masadaki parayı görüyor ve siyah önlüğünün cebine koymak için alıyor, sonra da dönüp şarkıcı kızın kiminle oturduğuna bakıyor. "Sarışın olan Ben Donavon ve arkadaşı da Zac Kingston. Buranın müdavimlerindendirler, haftada iki ya da üç kez gelirler."

Bu Amerikalı neden bu heriflerle birlikte? "Sesi Amerikalıya benziyor. Neden onlarla birlikte olduğunu biliyor musun?"

"Ben bir Amerikalı. Ailesinin Kaliforniya'da bir üzüm bağı var ve o da üniversitede şarap okumak için burada. Sanırım evden tanıdığı biri olmalı."

Parmaklarımın arasında ikinci bir yüz dolarlık banknot tutuyorum. "Bunu görüyor musun? Burada ne aradığını ve Wagga Wagga'da ne kadar kalacağını öğrenirsen senindir. Ve adamlardan biriyle çıkıp çıkmadığını öğrenirsen."

Gülümsüyor ve benim küçük oyunumu oynamakla ilgilendiğini görüyorum. "Bir dakika içinde onu almak için döneceğim."

Garson kız dedektiflik işimi yaparken ben arkama yaslanıp Şiraz'ımın tadını çıkarıyorum. Misafir bir Amerikalı bir sonraki yol arkadaşım için daha mükemmel olamazdı. İlişkimiz sona erdiğinde, tamamen farklı bir kıtada olacak, bu da gelecekte herhangi bir kazayla karşılaşmayacağımızı garanti ediyor.

Wagga Wagga'da kalışım daha umut verici olmaya başladı.

Garsonum döndüğünde Şiraz bardağımı bitiriyorum. "Onun adı ..."

Cümlesini tamamlayamadan sözünü kestim. "Hayır, onun adını bilmek istemiyorum."

Bunun onu şaşırttığını görebiliyorum ama para paradır. "Ben'in kız kardeşi onun en iyi arkadaşı ve yazı onunla geçirmeye geldiler. Ben ve Zac'le ilk kez bugün tanıştı."

Güzel. Demek ki ikisiyle de çıkmıyor.

Eğer bu çocuklar üniversitede şarap bilimi programında öğrencilerse, Cuma akşamı okuldaki bağbozumu yemeğinde olacaklarını tahmin ediyorum. Şaraplarını sergilemek için sabırsızlanacaklardır. Acaba o da konuk olarak orada olacak mı?

Cüzdanımdan bir banknot daha çıkarıp sarışının görmesi için havaya kaldırıyorum. "Cuma akşamı üniversitedeki bağbozumu yemeği için planlarının ne olduğunu öğrenebilirsen bu senin. Esmer kızın orada olup olmayacağını bilmek istiyorum."

Tekrar gülümsüyor. "Bu oyunu bütün gece oynayabilirim."

On dakika sonra başka bir Şiraz ve bir güncelleme ile geri döndü. "Erkekler yemekte şaraplarını sunacak ve iki kız da konuk olacak."

Hak ettiğim hesabı masaya doğru kaydırıyorum. "Mükemmel.

Teşekkür ederim."

"Benim için bir zevkti. Şiraz'ı getirmeye devam etmemi ister misiniz?"

"Evet."

Sonraki bir saati aramızdaki insan kalabalığının arasından güzel Amerikalıya bakışlar atarak geçiriyorum. Dörtlü ayrılmak için ayağa kalktığında hayal kırıklığına uğruyorum, ama o tuvaletlere doğru ilerlediğinde uygun bir yüz yüze karşılaşma için mükemmel bir fırsat görüyorum.

O yöne doğru ilerliyorum ve koridordaki tesadüfi buluşmamız için ortaya çıkmasını bekliyorum. Bayanlar tuvaletinin kapısı açıldığında ona doğru yürüyorum ama o bana bakıyor.

Çantasının içine. Sağa kaçmaya çalıştı, ben de onunla birlikte hareket ettim. "Affedersiniz."

Aksanı çok sıradışı. Ve sevimli.

Soluna doğru adım atıyor ve ben de ayna görüntüsü gibi onunla birlikte hareket ediyorum. "Çok üzgünüm, bayan."

Bana bak.

"Dans etmek ister misin?" diye gülerek gözlerini çantasından kaldırıyor.

"Çok isterim." Cevabımla birlikte gülümsemesi yayılıyor. Göz göze geliyoruz ve ben onunkinin rengini tanımaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Dar koridor çok karanlık.

Haklıydım. Aradığım kişi o.

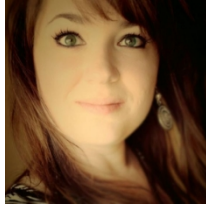
Utanmış görünüyor. "Özür dilerim. Birini dansa davet etmek benim geldiğim yerde kullandığımız bir ifade. Anlarsınız ya? Az önce yaptığımız gibi iki kişi birbirinin etrafından dolaşmaya çalıştığında olduğu gibi."

"Bu ifadeye aşinayım, ama her zaman umut edebiliriz." Etrafından dolanıp erkekler tuvaletinin kapısına doğru ilerliyorum. "Sanırım seninle dans etmek hoşuma giderdi."

Bu Kitabı Satın Alın

ABOUT THE AUTHOR

GEORGIA CATES

Georgia, harika kocası Jeff ve iki güzel kızıyla birlikte Mississippi kırsalında yaşıyor. Yazar olma hayalinin peşinden gitmeye karar vermeden önce on dört yılını doğum hemşiresi olarak geçirdi ve henüz arkasına bakmadı.

[Georgia Cates'in aylık haber bültenine katılmak için buradan kaydolun. En son haberleri, ilk bakış tanıtımlarını ve sadece abonelere özel hediyeleri alacaksınız.](#)

Georgia Cates'ten en son gelişmeler için şu adresten kendisiyle bağlantıda kalın:

@georgiacates

georgia.cates.9

www.georgiacates.com

authorgeorgiacates@gmail.com

OTHERBOOKSBYGEORGIA

SINTRILOJI

Gerekli Bir Günah: Kitap

I Sonraki Günah: Kitap II

Son Bir Günah: Kitap III

BEAUTYSERIESİ

Acıdan Gelen Güzellik: Kitap I

Teslimiyetten Gelen Güzellik:

Kitap II Aşktan Gelen Güzellik:

Kitap III

Güzellik Serisi Paketi

THEVAMPIREAGAPESERIES

Anteros'un Kanı: Kitap I

Kanlı Mücevher: Kitap II

Kanlı Bebek: Kitap III

Vampir Agape Serisinin Tamamı

GOINGUNDERSERISLER

Suyun Altına Girmek:

Kitap 1 Sığ: Kitap 2

Going Under Complete Duo

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

